

বঙ্গাইল
কলেজ
মাগাজিন

BONGAIGAON COLLEGE MAGAZINE

সম্পাদক : অচিন্তা দিহিঙীয়া

বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয় আলোচনী

অষ্টাদশ সংখ্যা

১৯৯৫-৯৬ বর্ষ

BONGAIGAON COLLEGE MAGAZINE

18th ISSUE

1995-96

Prof. In-charge :
Upal Deb

Editor :
Achintya Dihingia

Editorial Board

President : R. Choudhury (Principal)
Vice President : R. B. Sharma (Vice Principal)
Prof. In-charge : U. Deb

Editor : Achintya Dihingia

Member : M. M. Nath
Dr. B. Beuria
Dr. P. K. Dhar
T. L. Bhagawati
T. K. Bahadur
P. Daimary
Dipen Goyary

Cover : Uday Majumdar (Ex-student)

Publisher : Bongaigaon College Students' Union Society

Printed at : Bholanath Press, Bongaigaon.

উচৰ্গা

যাৰ

দেউতৃ পিৰবিৰাইছিল

গৰালি,

বুকুত,

প্ৰণ প্ৰণাইছিল

মৌমাথি—

জি নিজানে নিতালে

শুই আছে।

শিতানত তাৰ

তেজে ধোৱা মাটি।

স্বজাতিৰ স্বার্থত আত্মোৎসৰ্গ কৰা জ্ঞাত-অজ্ঞাত
জমূহ শ্ৰমীদৰ পবিত্ৰ স্মৃতিত এই জংখ্যাৰ
আলোচনী শ্ৰদ্ধাৰে উচৰ্গা কৰা হল।

—জম্মাদক

In Memoriam

Dr. C. M. Das, our previous Vice Principal, left us for heavenly abode on 29-12-95 while still in office. An unassuming scholar, a writer with a corpus of ten published books and a social activist, Dr. Das left a rich bequest of high scholarly values and an intellectual sensibility which set a new standard for all those around him.

"It is your destiny so to move your wand,
To wake up storms,
to run through the heart of storms,
to lay bare a monument like
a nest in a thicket,
Though all you wanted was
to pluck a few roses."

Czesław Miłosz

অসম সাহিত্য সভা

কেন্দ্ৰীয় কাৰ্যালয় : চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ভৱন : যোৰহাট-৭৮৫০০১
গুৱাহাটী কাৰ্যালয় : ভগৱতীপ্ৰসাদ বৰুৱা ভৱন : গুৱাহাটী-৭৮১০০১
ডিফু কাৰ্যালয় : বাংছিনা ভৱন : ডিফু-৭৮২৪৬০

শুভেচ্ছা বাণী

বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন মুখপত্ৰ হিচাপে প্ৰকাশ কৰিবলৈ আন বছৰৰ দৰে এইবাৰো প্ৰচেষ্টা চলোৱা হৈছে। ই সঁচাকৈয়ে শুভ প্ৰচেষ্টা। কাৰণ এনে আলোচনীয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক সাহিত্যব্ৰতী হ'বলৈ উদগনি যোগায়। আশা কৰোঁ, আলোচনীখন শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ বচনাৰে সমৃদ্ধ হ'ব।

আলোচনীখনলৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

ইতি,

ৰাজবাড়ী পথ
গুৱাহাটী—৫
ফোন নং : ৫৬৫৬২০

স্বাঃ লক্ষ্মীনন্দন বৰা
তাং ১৬।৯।৯৬
সভাপতি
অসম সাহিত্য সভা

বিশিষ্ট কবি ৰাম গোস্বামীদেৱৰ শুভেচ্ছা বাণী

বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন অলপতে প্ৰকাশ হ'ব বুলি গম পালে। ছাত্র-ছাত্রী সকলৰ ওপৰত মোৰ গভীৰ আস্থা আছে। আলোচনীখন ভাল হ'ব বুলি আশা কৰিছোঁ। সংকৰ্মই মহৎকৰ্মৰ সৃষ্টি কৰে। সৃষ্টিৰ বৃত্তিৰে বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন সকলো দিশত সুন্দৰ হওক। মোৰ অন্তৰ্ভাৱা শুভেচ্ছা প্ৰেৰণ কৰিলোঁ।

কিম্ভৱিকম্ ইতি,

প্ৰতি,
প্ৰীতচিন্তা দিহিঙীয়া
সম্পাদক
বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয় আলোচনী

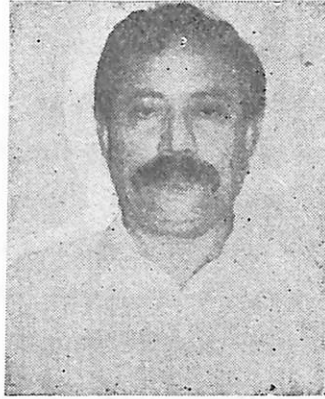
স্বাঃ ৰাম গোস্বামী
সেউজীয়া দেশ
বৰহাপজান—৭৮৬১৫০
তাং ১৬/৯/৯৬

Aftab Ahmed
DEPUTY COMMISSIONER

BONGAIGAON DISTRICT
BONGAIGAON P. O.
ASSAM
Phone : (03664) 20889 (O)
20891 (R)

৫ চেপ্তেম্বৰ ৯৬

শুভেচ্ছা বাণী

কলেজৰ বছৰেকীয়া আলোচনীত প্ৰতিফলিত হয় ছাত্র-ছাত্রীৰ মননশীলতা আৰু সৃজনী শক্তিৰ আভাস। গল্প, কবিতা, প্ৰবন্ধ— সকলোবোৰতে লেখকৰ ভাবনা, এষণা আৰু কল্পনাবোধৰ একো একোখন ছবি অংকিত হয়। তাৰ মাজেৰে সন্ধান পোৱা যায় সৃষ্টিৰ এক নতুন প্ৰক্ৰিয়াৰ ; নতুন দৃষ্টি ভঙ্গীৰ।

এই অন্তৰ্হীন প্ৰক্ৰিয়াত বঙাইগাঁও কলেজৰ আলোচনীত অংশলোৱা উদীয়মান লেখক সকলৰ কোনো কোনোজনে ভবিষ্যত অসমৰ সাহিত্য-সংস্কৃতিত নিজৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰ স্বাক্ষৰ ৰাখি থ'ব পাৰিব বুলি মই আশা ৰাখিলো। ইক্‌বালৰ ভাষাত—

“খুদহি কো কৰ্‌ বুলন্দ ইতনা
কি হৰ তৰদিৰ চে পহ্‌লে
খুদা বন্দে চে খুদ পুচ্ছে
বাতা তেবী ৰজা কেয়া হায় ? ”

(নিজৰ আত্মবিশ্বাসৰ শক্তিত নিজক মহৎ আৰু সবল কৰি তোলা যে তোমাক স্বয়ং ঈশ্বৰে
আহি জানিব বিচাৰে— তোমাক এক লাগে, তোমাৰ কি অভিলাষ, তুমি কি বিচৰা ?)

বঙাইগাঁও

৫।৯।৯৬

শুভেচ্ছাৰে—

ছাঃ আফতাব আহমেদ

একবিংশ শতিকাৰ প্ৰাক্‌মুহূৰ্ত্তৰ এটি চিন্তা

সময় গতিশীল। চাওঁতে চাওঁতে আৰু মাথোন তিনিটা বছৰৰ পিছতে বিংশ শতিকাৰ যন্ত্ৰণিকা পৰিব আৰু আৰম্ভ হ'ব একবিংশ শতিকা। ই হয়তো এক কথাত কোনো এক আশ্চৰ্য্যজনক ঘটনা নহয়। ই এক চিৰন্তন প্ৰক্ৰিয়াৰ মাজত মানুহে নিৰ্ণয় কৰা কেলেণ্ডাৰিক ঘটনা। অথচ ইয়াৰ গুৰুত্ব অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি। প্ৰতিটো বছৰৰ শেষত যিদৰে বিগত দিনৰ হিচাপ-নিকাচৰ মাজেৰে নতুন বছৰত ন-আশা কঢ়িয়াই অনাৰ আগ্ৰহেৰে নববৰ্ষক আদৰণি জনোৱা হয়—ঠিক সেইদৰে সমাগত একবিংশ শতিকাক হয়তো বহুত জাক-জমকতাবে আদৰণি জনোৱা হ'ব—সুখ, শান্তি, আৰু সমৃদ্ধিৰ ন-স্বৰূপৰ সোণালী আভাৰ প্ৰতীক্ষাৰে। কিন্তু সেই শান্তি সমাগত নে?

“চাঙিখনে বৈ নিয়া সচকিত সময়ৰ অন্তিম যাত্ৰাত”,

পোকবোৰ ওলাই আহিছে

ক'ত মুক্তিৰ ছোৱাৰ।

কোনে ক'বা ৰাতি কেইপৰ, বৰদৈ আহে নে

নাহে, কেতকী ফুলেনে নুফুলে, কাৰ দৌল

কোনে ভাঙে.....”

(মীৰা ঠাকুৰ)

আমি আশাৰ বালিঘৰৰ মাজতে আবদ্ধ নৈথাকি অতীত আৰু বৰ্ত্তমানক চালি-জাৰি চোৱাৰ সময় আহিল। আমাৰ চকুৰ আগত চৌদিশে জুই, শংকা, আৰু মানৱতাৰ চুড়ান্ত স্থানৰ কছৰং। হুণীতি, ভ্ৰষ্টাচাৰ আৰু অপসংস্কৃতিৰ নিলজ্জ প্ৰতিফলনে শান্তিপ্ৰিয় জনসাধাৰণৰ জীৱন কৰি তুলিছে দুৰ্বিসহ। আজি দ্ৰুতগতিত জনসংখ্যাৰ বৃদ্ধি, নিৰন্তৰ সমস্যা, পাৰিপাৰ্শ্বিক প্ৰদূষণ, বিশ্বযুদ্ধৰ আখৰা, অপসংস্কৃতিৰ অনুকৰণ আদিয়ে নানা ধৰণৰ সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে। ফলস্বৰূপে সমগ্ৰ মানৱ সমাজতে অনাগত দিনবোৰৰ এখন হতাশাৰ প্ৰতিচ্ছবিহে দেখিবলৈ পোৱা যায়। অন্যহাতে বিজ্ঞানৰ নিত্য-নতুন

আবিষ্কাৰে যিদৰে পৃথিবীখনক ‘গোলকীয় গাওঁ’ লৈ ৰূপান্তৰিত
কৰিছে ঠিক ইয়াৰ বিপৰীতে সন্ত্ৰাসবাদ আৰু আধিপত্যবাদৰ
দুৰভিসন্ধিৰ কদৰ্য্য প্ৰয়াসে সমগ্ৰ মানৱ জাতিৰ উত্তৰণত অন্তৰায় ৰূপে
ঠিয় দিছে—

“কাৰোবাৰ জন্মদিন পাতি

কাৰোবাৰ মৃত্যুদিন পাতি

....

ধূলিত মলিন এদল মানুহ

চাৰিওফালে মৰাশ আৰু সমাধি”

(ৰবীন্দ্ৰ চৰকাৰ)

এইটো অনস্বীকাৰ্য্য যে— অভাৱত যেনেদৰে মানুহৰ স্বভাৱ
নষ্ট হয় সেইদৰে প্ৰাচুৰ্য্যও বৰ্ত্তমান যুৱমানসিকতাক বিপথে পৰিচালিত
কৰিছে। এনেদেৱত পশ্চিমীয়া আৰু আমাৰ দেশৰ চৰিত্ৰগত পাৰ্থক্য
দেখা যায়। পশ্চিমীয়া দেশত প্ৰচুৰ্য্যতাই যুৱ মানসিকতাৰ স্বলনৰ
মূল কাৰণ আৰু আমাৰ দেশত অভাৱগ্ৰস্ততাই ইয়াৰ মূল কাৰণ বুলি
কব পাৰি। ই যিয়েই নহওক জাতি-ধৰ্ম-স্থান ভেদে উদ্ভৱ হোৱা
সংকীৰ্ণ চিন্তাধাৰা আদিয়ে মানৱতাৰ চুড়ান্ত স্বলনত অৰিহণা যোগাইছে।
ইয়াৰ উপৰিও বৰ্ত্তমান মানুহৰ বস্তুবাদী জগতৰ প্ৰতি হাবিয়াসৰ
প্ৰৱণতাৰ ফলত মানুহে মানুহৰ প্ৰতি থাকিবলগীয়া সঁচা স্নেহ-
শ্ৰদ্ধা-সহানুভূতিৰ বিপৰীতে কৃত্ৰিমতাই ঠাই লৈছে।

এতিয়া সমগ্ৰ পৃথিবীতে আমি নিজেই নিজৰ অন্তৰায় হৈছোঁ।
এই সকলোবোৰ সমস্যাৰ উৎসই হৈছে ‘মানুহ’। সেয়েহে জোৰ
পুৰি হাত নৌপাওঁতেই ‘মানুহে মানুহৰ বাবে’ জীয়াই থকাৰ সংকল্পলৈ
অগ্ৰগামী হোৱা উচিত। আমাৰ সমাজত সৃষ্টি হোৱা সকলোবোৰ
অমানৱীয় চিন্তাৰ বিপৰীতে ঐক্যৰ এনাজৰীৰে শাস্তি, সম্প্ৰীতি আৰু
সমৃদ্ধিৰ সোপান বচিবলৈ অগ্ৰসৰ হওঁ আহক। একবিংশ শতিকাৰ
পিংগল প্ৰত্যুষত উদ্ভাসিত হওক এখন আদৰ্শ সমাজৰ প্ৰতিচ্ছবি
য’ত আমি ‘একেখন নাৱৰে যাত্ৰী’।

সম্পাদক

বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয় আলোচনী

১৯৯৫-৯৬ বৰ্ষ

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ

আলোচনীখন উলিওৱাৰ ক্ষেত্ৰত সকলো দিশতে উৎসাহ, অনুপ্ৰেৰণা আৰু দিহাপৰামৰ্শ আগবঢ়োৱাৰ বাবে মাননীয় অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত ৰাজেশ্বৰ চৌধুৰীদেবলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা ও কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে মোক সততে বিভিন্ন দিশত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ বাবে মাননীয় উপাধ্যক্ষ শ্ৰীযুত ৰাম বিলাস শৰ্মা, প্ৰবক্তা-তত্ত্বাবধায়ক উপল দেব, প্ৰবক্তা প্ৰসেন দৈমাৰী, তৰুলতা ভাগৱতী, স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত, গ্ৰন্থাগাৰিক নিলিমা শৰ্মা আদি সুধীবৃন্দ তথা সম্পাদনা সমিতিৰ সমূহ সদস্যলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ। আলোচনীখনৰ বাবে শুভেচ্ছা বাণীৰে আমাক উৎসাহিত কৰা— মাননীয় অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি প্ৰথিতযশা গল্পকাৰ ও ঔপন্যাসিক লক্ষ্মীনন্দন বৰাদেব, বিশিষ্ট কবি ৰাম গোস্বামীদেব, বঙাইগাঁও জিলাৰ উপায়ুক্ত আকতাৰ আহমেদদেব আৰু এই সংখ্যাৰ সমূহ লেখক-লেখিকাৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ হৈ থাকিম। শেষত বেটুপাতৰ শিল্পী উদয় মজুমদাৰ, ভোলানাথ গ্ৰেছৰ স্বত্বাধিকাৰী তথা সমূহ কৰ্মীবৃন্দ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্য আৰু মোক বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন ধৰণেৰে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বন্ধু-বান্ধবলৈ কৃতজ্ঞতা ও আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছোঁ।

সদৌ শেষত আলোচনীখনত অনিচ্ছাকৃত ভাবে বৈ যোৱা ভুল-ত্রুটিৰ বাবে সদৌটিৰ ওচৰত মাজুনা বিচাৰিছোঁ।

—সম্পাদক

॥ সূচীপত্ৰ ॥

□ অসমীয়া বিভাগ

কবিতা :

সূৰ্য্যটো এঙাবলৈ . আৰু কিমান দিন/দিবাকৰ বৰ্মণ/১

জীৱন আৰু অলপ পদ্য/জয়ন্ত দত্ত/২

ধুমুহা/গুণোধৰ চৌধুৰী/২

প্ৰিয়ালৈ এখন চিঠি/দীপেন দাস/৩

নীৰব প্ৰতিবাদ/অসীম দত্ত চৌধুৰী/৩

শৰৎকালৰ চন্দ্ৰ/অনিমেষ দাস/৪

শূণ্যতা/বিভূতি ভূষণ দাস/৪

মই আৰু মোৰ কবিতা/ৰবেন্দ্ৰ সূত্ৰধাৰ/৫

বিদায় পৰত/ধনেশ্বৰী চৌধুৰী/৫

মই জীৱাশ্ম/মুকুট শৰ্মা/৬

ক্ষয়িষ্ণুতাৰ বতৰা/দীপেন বৰদলৈ/৬

মোৰ কবিতাৰ শব্দেৰে/ছফিউৰ ৰহমান/৭

কোন তুমি/প্ৰাণ-জল কুমাৰ গোস্বামী/৭

উপলব্ধি/ভৱেন্দ্ৰ কুমাৰ দাস/৮

জন্মভূমি/পবিত্ৰ বৰ্মণ/৮

প্ৰৱন্ধ / গল্প :

অসমৰ চাহবনুৱা আৰু অসমীয়া সংস্কৃতি/স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত/৯

ষ্ট্ৰিফেন হকিং : এক বিস্ময়কৰ প্ৰতিভা/নিলিমা শৰ্মা/১১

পুনৰুদ্ধাৰ (চুটিগল্প)/হিমু কলিতা/১৫

যৌতুক প্ৰথা/নিৰ্মল সৰেন/১৭

দধীচি (চুটিগল্প) /ৰবীন গগৈ/১৯

বৰ্ণালী (চুটিগল্প) / বসন্ত কলিতা/২৩

প্ৰাচীন কামৰূপৰ ভাষা—এটি আলোচনা/ৰমেশ চন্দ্ৰ বৰ্মণ/২৬

☐ ENGLISH SECTION

Poem :

Ballad of a Night/Jayanta Dutta/1

Dear/Ashok Das/2

Priority ..First/Maitreyee Barua Das/3

The Big and Small/Sankar Majumdar/4

Essay :

Culture –between Flesh and Spirit/Arnab Baul/5

Reflection of Literature in Life/Abhigyan Prasad/11

Religion Today/Munny Chhetry/15

Major Socio-Economic and Political Problems Faced by

Tribal People of North-East India/Bhabani Prasad Sharma/20

Indian Films—What do they tell us ?/Done Bala Narzary/29

Of Reading, Unreading and Misreading/Upal Deb/32

☐ Annual Report / 1—12

☐ वङ्ग' आषदा

गोसोनि अन्द'राव / दैदेनगिरि ब्रह्म/1

बैसागु / सनेष्वर ब्रह्म/2

हांमा / कनिन मुसाहारी/3

खोनसिनि हाइनारी / बिमल बसुमतारी/4

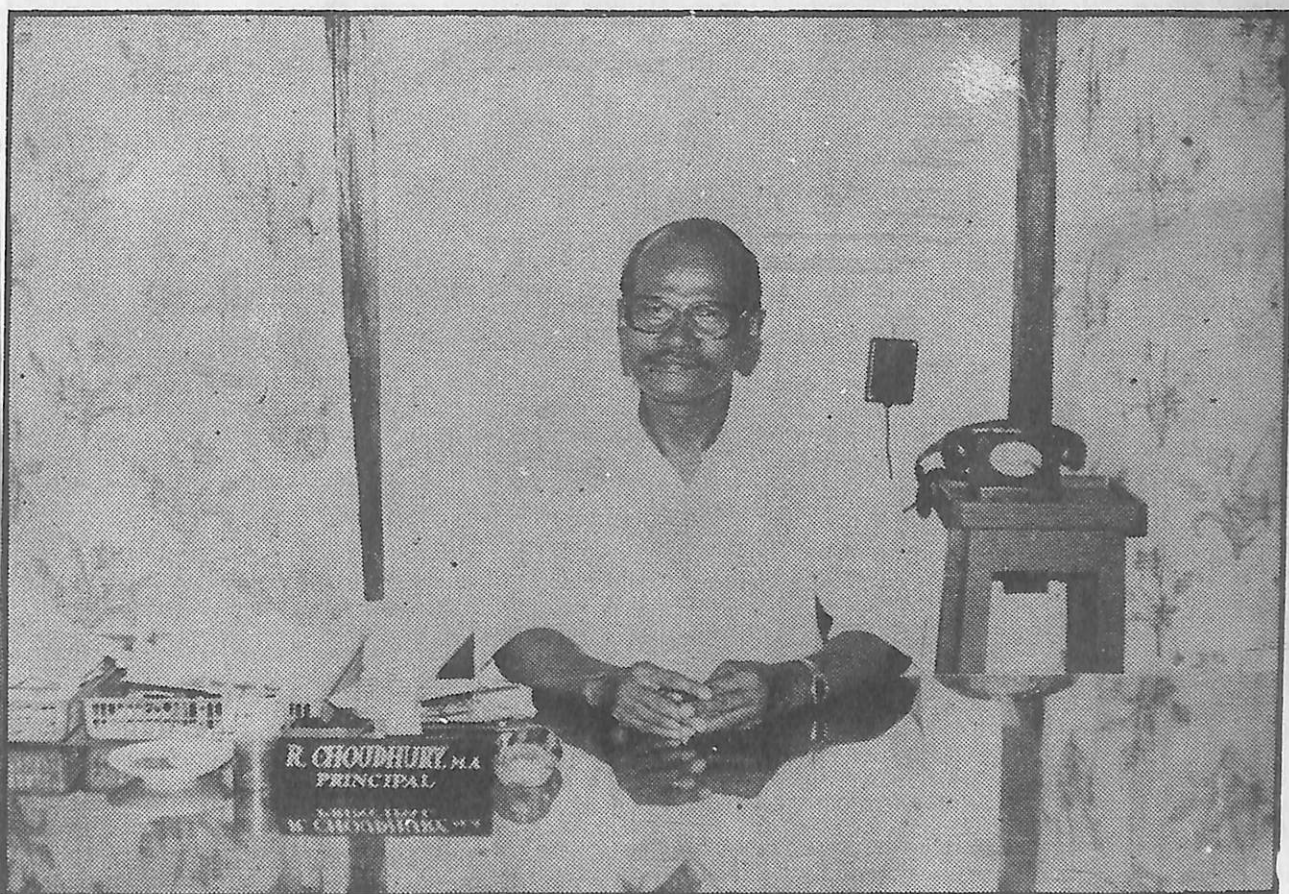
रां / रि'चर ब्रह्म/5

रजे / चार अन्थाइ ब्रह्म/6

जीउ साथिनि फाखन / कुमुद नार्जारि/7

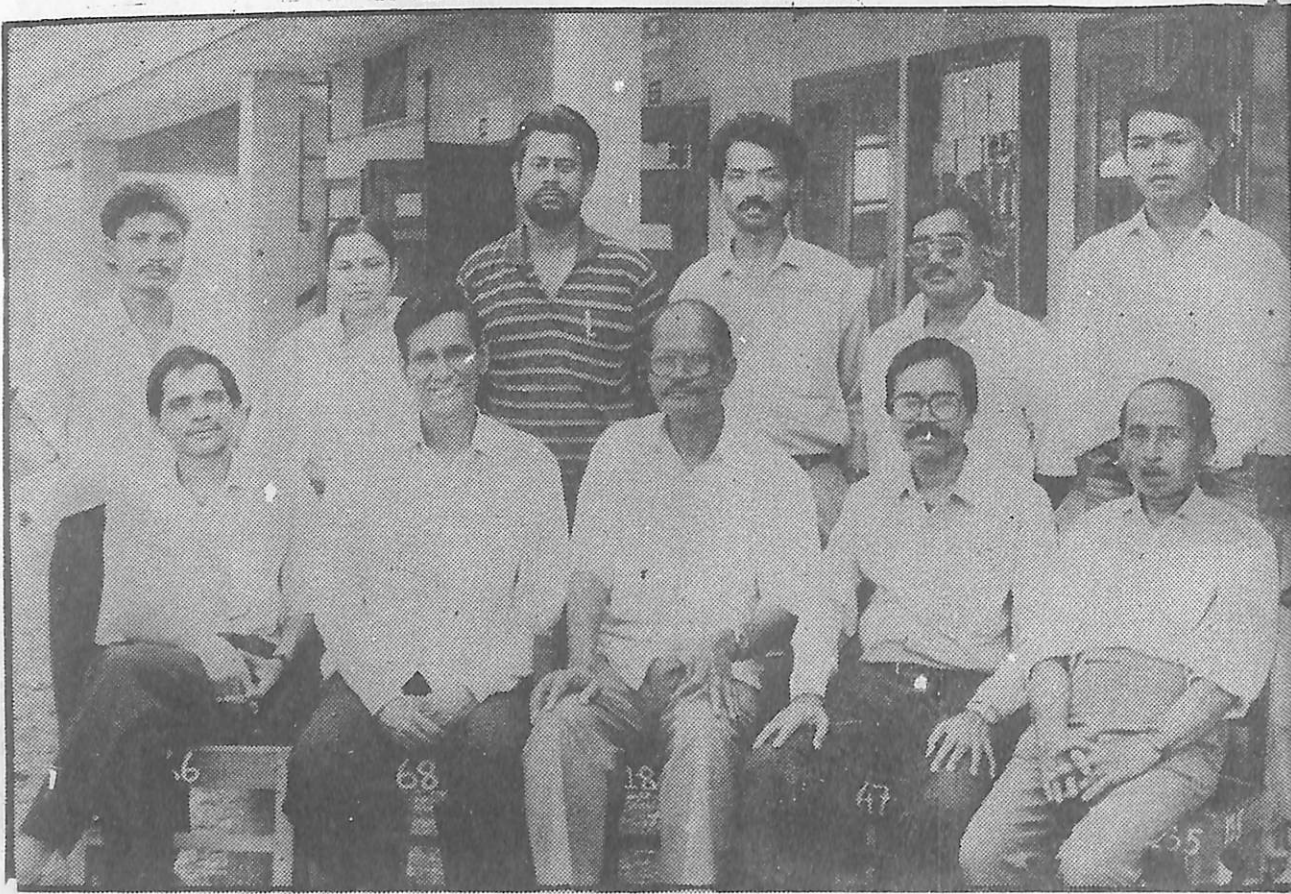
अनजालीनि बिदासो / सबा राम ब्रह्म/9

हिनजाव सिखाव / बिलिफां बसुमतारी/13

Our Hon'ble Principal Sri R. Choudhury

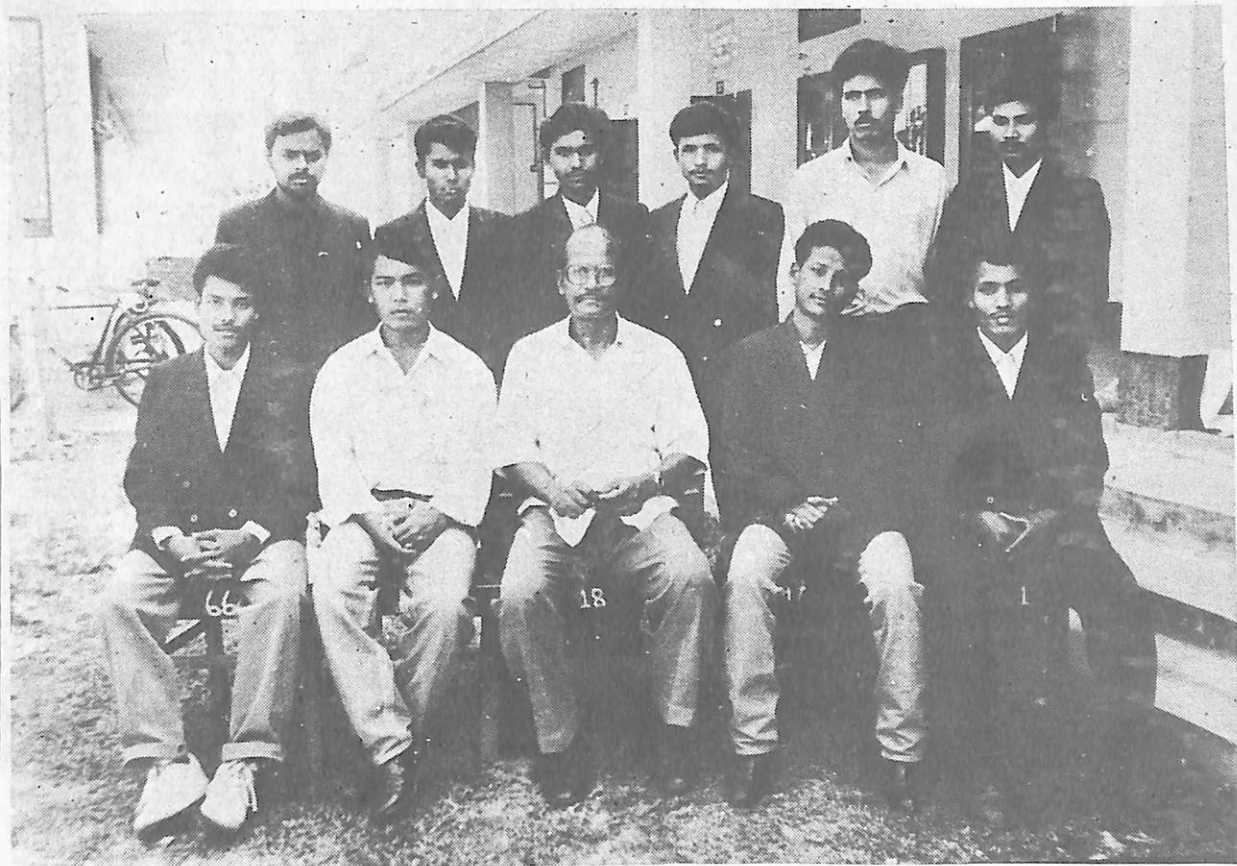
EDITORIAL BOARD

Sitting (from left) : Dr. B. Beuria (member), Mr. R. B. Sharma (Vice President), Mr. R. Choudhury (President), Dr. P. K. Dhar (member), Mr. M. M. Nath (member).

Standing (from left) : Sri Achintya Dihingia (Editor), Mrs. T. L. Bhagawati (Member), Mr. U. Deb (In-charge), Mr. P. Daimary (member), Mr. T. K. Bahadur (Member), Sri Dipen Goyary (member).

BONGAIGAON COLLEGE STUDENTS' UNION SOCIETY

Sitting (from left) : Debo Prasad Ray (A.G.S.), Dipen Goyary (V.P.), Sri R. Choudhury (President), Jaykrishna Basumatary (Gen. Secy.), Harkeswar Muchahary (Games & Sports).

Standing (from left) : Bhabendra Kr. Das (Social Service), Ranjit Kr. Das (C.R.), Mukesh Harlalka (C.R.), Amiyo Ray (Boys' Common Room), Bimal Sharma (Debate & Symposium), Achintya Dihingia (Literary).

Not Seen in the frame : Rubul Hazarika (Fine Arts), Hiramoni Basumatary (Girls' Com. Room), Abdul Razak Ahmed (C.R.), Udhab Kalita (C.R.), Abhigyan Prasad (C.R.), Rama Shankar Sah (C.R.), Khargeswar Choudhury (C.R.), Pranjal Goswami (C.R.), Ranen Basumatary (C.R.), Pramod Choudhury (C.R.), Jyotiranjana Baruah (C.R.) and Md. Ranjan Chowdhury (C.R.).

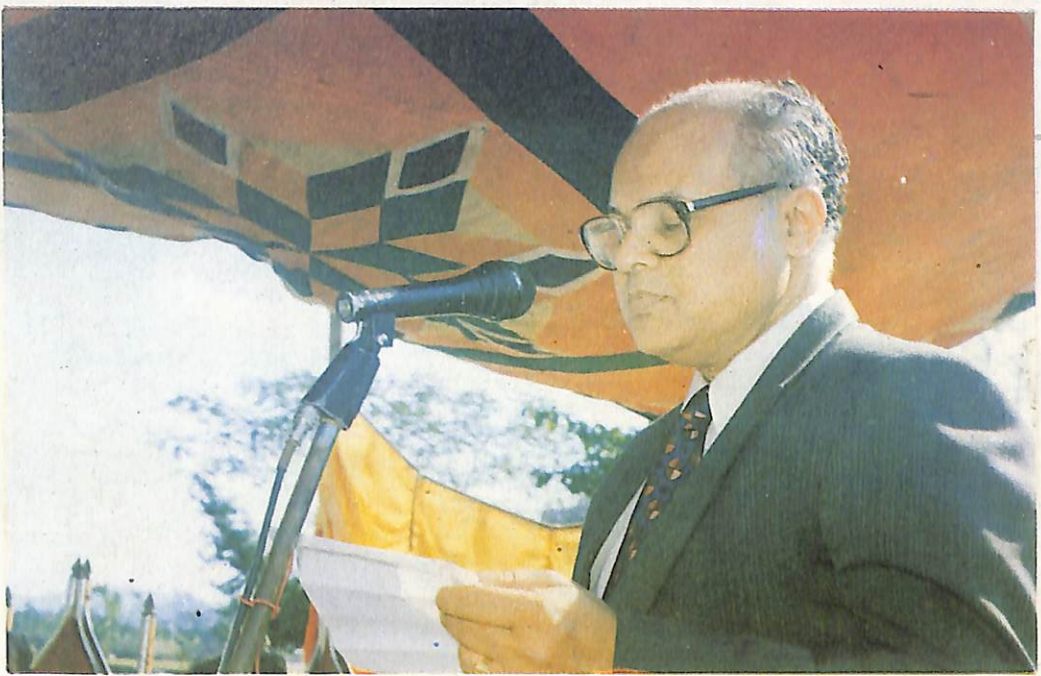
FOUNDATION-STONE LAYING CEREMONY

Mr. J. M. Bujor Baruah, Chairman & Managing Director, BRPL, Dhaligaon is laying the foundation-stone of the Girls' Hostel of Bongaigaon College on 3-1-96.

Mr. Bijendra Singh, IAS, Addl. Deputy Commissioner, Bongaigaon, is laying the foundation-Stone of P.G. Hostel of Bongaigaon College on 3-1-96.

Mr. J. M. Bujor Baruah, Chairman & Managing Director, BRPL, Dhaligaon, delivers his speech at the inauguration ceremony of the Administrative Block of Bongaigaon College, on 3-1-96.

Mr. Bijendra Singh, IAS, Deputy Commissioner, Bongaigaon, delivers his speech at the inauguration ceremony of the Administrative Block of Bongaigaon College on 3-1-96.

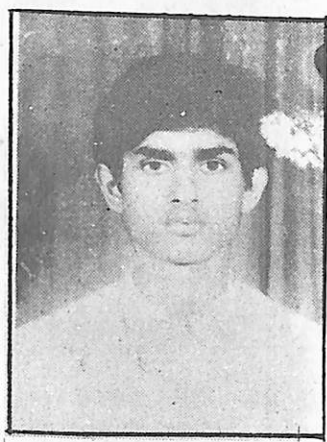
Mr. J. M. Bujor Baruah inaugurating the Administrative Block of Bongaigaon College on 3-1-96.

A section of Lady Lecturers of Bongaigaon College preparing the snacks for the guests of inauguration ceremony and foundation-stone laying ceremony on 3-1-96.

STARS OF OUR COLLEGE

SESSION : 1995-96.

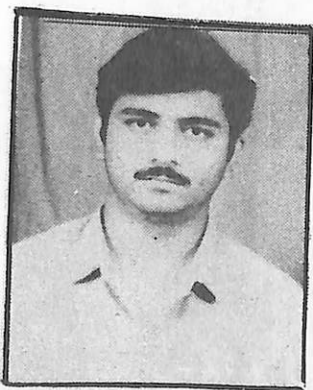
Hironmoi Roy
Best Athlete (Boys')

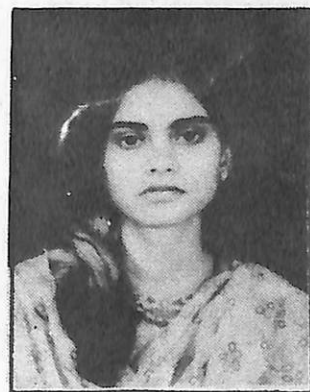
Dibakar Barman
Chess Champion

Minarva Barman
Best Athlete (Girls')

Abhigyan Prasad
Best Orator

Rinki Sharma
Best Player
Girls' Indoor Games

STARS OF OUR COLLEGE

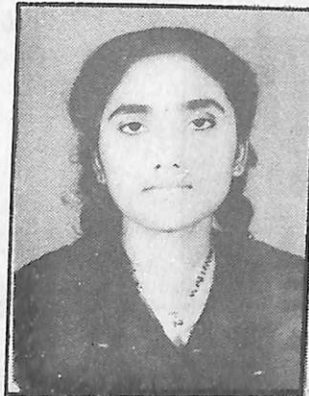
SESSION : 1995-96.

Munny Chhetry
Best Litterateur

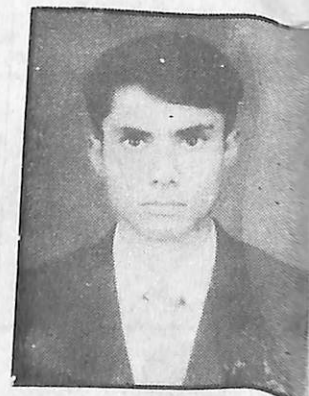
Atul Kalita
Best Player
Boys' Indoor Game

Mina Nath and Amrita Chatterjee
Best Singers

Monideepa Sarkar
Best Dancer

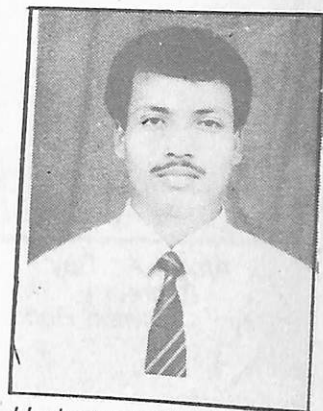

Ranjit Kr. Das
Best Social Worker

THE HELMSMEN OF THE BONGAIGAON COLLEGE STUDENTS' UNION SOCIETY

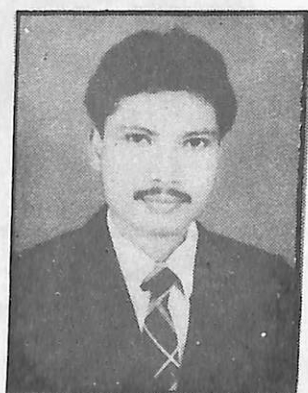
*Jaykrishna Basumatary
General Secretary*

*Harkeswar Muchahary
Secretary
Games & Sports*

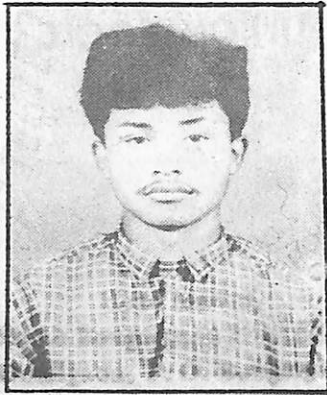
*Hiramoni Basumatary
Secretary
Girls' Common Room*

*Achintya Dihingia
Secretary
Literary*

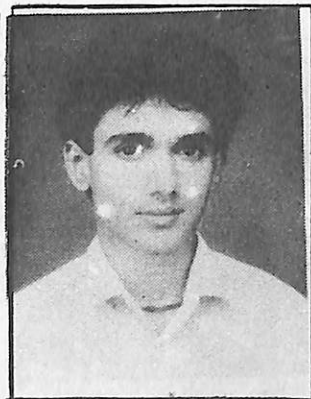
*Bhabendra Kr. Das
Secretary
Social Service*

*Amiyo Kr. Ray
Secretary
Boys' Common Room*

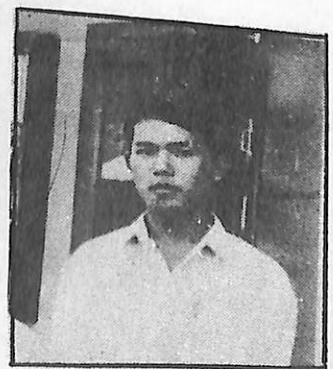
*Debo Prasad Ray
Asst. Gen. Secretary*

*Rubul Hazarika
Secretary
Fine Arts*

*Bimal Kr. Sharma
Secretary
Debate & Symposium*

*Dipen Goyary
Vice President*

বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয় আলোচনী
অষ্টাদশ সংখ্যা
১৯৯৫-৯৬ বর্ষ

অসমীয়া

বিভাগ

তত্ত্বাবধায়ক :
উপল দেব

সম্পাদক :
অচিন্ত্য দিহিঙীয়া

সূৰ্য্যটো এঙাৰলৈ, ... আৰু কিমানদিন

দিবাকৰ বৰ্মণ

স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

অকণমান ল'ৰাজনক মই দেখিছিলো
এডাল লাঠিৰ বন্দুকেৰে ; তেতিয়া মই কিছু আঁতৰত,
অতীত আছিল তাৰ চলন্ত বৰ্ত্তমানত,
একবিংশ শতিকাৰ এয়াই আদৰণি
কথাত বাজনীতিৰ ছলনা, হাঁহিত শকুনিৰ কৌশল
দেখিছোঁ, তাৰ মনত ভবিষ্যত বংশধৰৰ ভাৱনাহীনতা,
ধ্বংসৰ আগজাননী, .. আৰু কিমান দিন ।

সি টোৱাইছিল মোৰ পিনে
বেচেৰা, মোৰ মৃত্যু নহ'ল ; কিন্তু ববিন মৰিল
আজি জাক্‌না, নাইজেৰিয়া, চেচনীয়া লক্ষ্যভ্ৰষ্টৰ পটভূমি
গোটেইগাওঁখন বণাংগণৰ পথাৰ হ'ল,
তাৰ মুখ শূণ্যৰ ফালে, কিন্তু দেউতাকৰ পথত,
আৰু এইদৰে ... ,
সত্য আজি মানুহৰ হাতৰ পৰা মুখলৈ গ'ল ।
তাৰ চেহেৰা, কি যে হাঁহি উঠা !
তথাপি জ্বলাইছে ; বাসনাৰ বাবে
আজি গাওঁখনৰ মানুহবোৰৰ ,
মৰমবোৰ জুঁইয়ে পুৰিছে, হাঁহিবোৰ শীতত ক'পিছে,
আৰু আৰম্ভ হৈছে সূৰ্য্যৰ মলিনতা ;
হায় ! একবিংশ শতিকা আমাৰ পৰা পলাব ওলাইছে,
বন্ধুসকল, পলাবলৈ নিদিবা, গতিৰোধ কৰা ;
সূৰ্য্যটো এঙাৰলৈ, ... আৰু কিমান দিন □

জীৱন আৰু অলপ শব্দ

জয়ন্ত দত্ত
স্নাতকোত্তৰ চূড়ান্ত বৰ্ষ

প্ৰব্ৰজনকাৰী চবাইৰ দৰে
হৃদয় নদীৰ পানী জুৰলিত
এজাক আশাৰ অমল উৎসৱ
ঋতু পৰিবৰ্তনৰ লগে লগে
শেষ হয় এই উৎসৱ
এৰাবাৰীৰ দৰে বিস্তৃত হৈ পৰে হৃদয়।

পুনৰ এটা ঋতুৰ বাবে
উদ্গ্ৰীৱ প্ৰতীক্ষা—

নচলা টকাৰ দৰে আশাবোৰ বুকুত বান্ধি
আৰম্ভ কৰিছো—যাত্ৰা
যাযাবৰী মেঘৰ দৰে— —।

সুখ আৰু দুখৰ সালোকসংশ্লেষণত
প্ৰস্তুত কৰিছো আহাৰ জীয়াই থকাৰ জোখাবে,
উপলব্ধি কৰিছো— জীৱন
সীমিত সামৰ্থ্যৰে।

আপাততঃ

এক বাংময়— নীৰৱতা। □

ধুমুহা

গুণোধৰ চৌধুৰী
স্নাতক ২য় বৰ্ষ

অ' মোৰ চেনেহৰ
আই অসমী,
তোমাৰ বাবেই ওলালো আমি
ধুমুহা হৈ যুঁজ দিবলৈ,
তোমাৰ চকুলো মচিৰ বাবে
যুঁজ দিবলৈ।
ধুমুহা হৈ বিশ্বৰ দৰবাৰত
তোমাক আমি়েই জীয়াই ৰাখিম,
বিশ্বৰ বুকুত, সকলোৰে চকুত
সাহস দিবা আই
তোমাৰ মংগলৰ হকে
যুঁজ দিবলৈ। □

প্ৰিয়ালৈ এখন চিঠি

দীপেন দাস
স্নাতক ২য় বৰ্ষ

মোৰ হৃদয়ত লিখি থৈছো তোমাৰ নাম
সেয়েহে হৃদয় হ'ব মোৰ অলেখ চিঠিৰ খাম

কিন্তু প্ৰিয়া,
অভিমানত ব'ব নোৱাৰি লিখিলো সেয়ে
হুখে ভবা মোৰ এখন চিঠি
অভিমান নকৰি ল'বা দেই সাবতি।
তোমাক এৰি অহা দিন ধৰি
লিখা নাই মই প্ৰেমৰ কবিতা
জীৱনৰ ছন্দ য'ত তুমি বিচাৰি পোৱা।

মই জানো তুমি আজি বৰ অভিমানী
হুখ নহয় তোমাৰ
অভিমান প্ৰেমৰেই অন্য এক নাম
সেয়েহে আজি লিখিলো মই
হুখে ভবা এখন চিঠি
আলফুলে ল'বা দেই সাবতি।
প্ৰিয়া তুমি আহিলে বুকুফালি দিম
কলিজাৰ বাট □

নীৰৰ প্ৰতিবাদ

অসীম দত্ত চৌধুৰী
স্নাতক ২য় বৰ্ষ

ভাষা নাই প্ৰতিবাদৰ—
যেন প্ৰানহীন এক শিলাস্তম্ভ।
কেৱল চাই থাকো আকাশৰ ফালে,
মহাকালক সাক্ষী কৰি।

শুভ্ৰ আৰু নিৰ্মল আকাশৰ পাদদেশত,
দেখোঁ কিয় মই আজি শোণিতৰ তৰংগ?
বৈ আহে এই ধাৰা দিশহাৰা ভাবেৰে
গতিত নাই কোনো জড়তা।

হিংসা আৰু ঘেৰৰ সংমিশ্ৰণত,
আগ্নেয়াস্ত্ৰ জিলিকে দিন ছ-প্ৰহৰত।
হিমালয়ৰ দৰে অচল অটল মোৰ বিবেক
নিশ্চল হৈ থাকে ৰুদ্ধ মনেৰে। □

শৰৎকালৰ চন্দ্র

অনিমেষ দাস
স্নাতক ২য় বৰ্ষ

নীৰৱ বজনীৰ পৃথিৱীখন উজ্জল কৰিছা তুমি
শাৰদী পূৰ্ণিমাৰেই চন্দ্র,
চাই থাকোঁ মই সৌন্দৰ্য্যপূৰ্ণ দৃশ্য
শাৰদী সুনীল গগন।
তোমাৰ এই উদাৰতা আৰু স্নিগ্ধতাত
মোৰ মন ভৰি পৰিছে,
তুমি পৃথিৱীখনত ঢালি দিছা অমৃত
অথবা প্ৰকৃত বকুব মৰম।
মাজনিশাৰ নিদ্ৰামগ্ন মানৱে
ৰচিছে যে স্বৰ্গীয় সপোন,
পৃথিৱীখনত অতিচাৰ দেখি তুমি
আজি কৰিছা ক্ৰন্দন।
জাগ্ৰত প্ৰহৰী হৈ নিশুৰু নিশাৰ
প্ৰত্যক্ষক কৰি আৱাহন,
বিদায় বেলাত তোমাক জনাওঁ অভিনন্দন
এইয়া যে মানৱী জনম। □

শূণ্যতা

বিভূতি ভূষণ দাস
স্নাতকোত্তৰ প্ৰাৰম্ভিক বৰ্ষ

নীলিম আকাশৰ
বুকুৰ শূণ্যতা—
বিৰহত কাতৰ
কোনো প্ৰেমিকৰ
ভগ্নহৃদয়ৰ শূণ্যতা
কন্যা বিদায়ৰ পিছত
মাতৃ হৃদয়ৰ শূণ্যতা —
সাগৰৰ বুকুত
অস্তগামী সূৰ্য্যৰ
শান্ত শূণ্যতা—
এই শূণ্যতাবোৰ
শূণ্যতা যেন
এটি শূণ্যৰ দৰেই
শূণ্য !
কিন্তু শূণ্যৰ পিছতেইটো
“আৰম্ভণি” ! □

মই আৰু মোৰ কবিতা

ববেন্দ্র সূত্ৰধাৰ

স্নাতক ২য় বৰ্ষ

ভাল পাওঁ, মই কবিতাৰ প্ৰথাৰ ভূমি
মাটিৰ পৰা আকাশলৈ
খেপি-খেপি দিগন্ত প্ৰসাৰি
ছহাতে সাবতি লৈ পোহৰৰ চাকি
মিছা নহয়, ইতিহাস আদিম যুগৰ সভ্যতা।
যাত্ৰা, এই মোৰ মাথোঁ অস্তিত্ব বুজাবহে;
চৌদিশে মই বৃত্তহে আঁকিম।
মোক নজগাবা এতিয়া—সপোন দেখিছোঁ মই,
কাৰোবাৰ মৰমতে ফুলি থকা ফুলপাহ,
হুদিনৰ পিছতেই মৰহে বিক্ত বেদনাত।
আৰু মোৰো কবিতাও যায় যদি মৰহি,
নাজানো, মই কব পৰা কেনি যাম!
হয়তো গভীৰ নিশাত জন্ম হয় এই পৃথিৱীৰ,
কিয় জানো পৰিছে মনত—এৰি অহা
আমাৰ সেই পুৰণি দিনবোৰলৈ।
সপোন দেখিছোঁ মোৰ এটি ভাষাহীন কবিতাৰ
ছৰছৰণিৰ পৰা অহা এচাটি মলয়া বতাহে
তুলিলে শিহৰণ মোৰ এই কবিতাৰ বুকুত।
বুকুতে ডুবিছে আজি মোৰ জোন,
নিশাৰ আন্ধাৰৰ সেই গভীৰ স্পন্দনত। □

বিদায় গৰত

ধনেশ্বৰী চৌধুৰী

স্নাতক ১ম বৰ্ষ

বিদায় মাগিলে পুৰণি
নতুনে গুচালে ওৰণি
সুৰভি সানি ফুলিছে
স্বপ্নীল গীতৰ ফুলনি
সেয়ে যাচিছে। তোমাক
মৰম স্নেহৰ বুলনি।
নৱবৰ্ষৰ সময়ে তোমাক
দিয়ক অফুৰন্ত প্ৰেৰণা
আনক জ্যোতি
আৰু প্ৰগতিৰ বতৰ। □

মই জীৱাশ্ম

মুকুট শৰ্মা
স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

মই আজি শ্বহীদ
কিন্তু মৃত সৈনিক নহয়
মোৰ প্ৰতিটো বক্তৃ কণিকাত
জিলিকি উঠে—
মোৰ দেশৰ পলশুৱা মাটি
মোক চিনিবলৈ বা বুজিবলৈ চেষ্টা কৰা
মই আছো আজি সহস্ৰ জনৰ মাজত
কিন্তু মোক তোমালোকে দেখিছানে
অনুভৱ অথবা উপলব্ধি কৰিছানে
মই সাৰে আছো
মোৰ আইব নিভৃত কোণত
আৰু আইব বাবে মইয়েই—মৃতসঞ্জীৱনী
নাইবা জাগ্ৰত প্ৰহৰী
সেয়ে মই হলো জীৱাশ্ম
মাটিৰ উৰ্বৰতা আৰু অনাগত দিনৰ
নিৰ্ভাজ প্ৰতিশ্ৰুতি। □

ক্ষয়িষ্ণুতাৰ বতৰা

দ্বীপেন বৰদলৈ
স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

মোৰ দৰে
তুমিও দেখোন বুজি পোৱাই
একেখনেই আমাৰ আকাশ
পথাৰো একেখনেই
লক্ষ্যও হয়তো আমাৰ একেই
—শান্তি, সম্প্ৰীতি আৰু সমৃদ্ধি
তথাপিও আমাৰ মাজত
অন্য এক ক্ষয়িষ্ণুতাৰ বতৰা
যাৰ বাবে পঙ্গু
আজিৰ মানৱতা। □

মোৰ কবিতাৰ শব্দেৰে

ছফিউৰ ৰহমান

স্নাতক ১ম বৰ্ষ

মই মোৰ কবিতাৰ শব্দেৰে
এখন অস্পষ্ট ছবি আকৌ
যত বৈ থাকে তেজৰ জীপাল নৈ।
প্ৰাণময় মোৰ কবিতা
যাৰ ভাষা নাই,
মোৰ বুকুৰ গান
যাৰ কোনো শূৰ নাই
যেন এসোপা জীয়া শব্দৰ কোৰাচ।
মাথো অনুভৱ কৰো
তোমাৰ সেই কথাবোৰ
কবিতাৰ মাজেৰে
মইও যদি সজাব পাৰিলোহে তেন
এখন দেশৰ পৰা আন এখন দেশলৈ
ইপাৰৰ পৰা সিপাৰলৈ —
নিঃসংকোচে অহা যোৱা কৰাৰ
এক সোণালী পথ। □

কোন তুমি

প্ৰাণজল কুমাৰ গোস্বামী
স্নাতক ২য় বৰ্ষ (বাণিজ্য)

কিয় বাক
তোমাৰ সন্ধানত আজি
এজাক মানুহ
মাটিৰ বুকুত
খেলিছে তেজৰ ফাকু
তোমাক লৈ
সকলোৱে কিয় দেখে
মুক্ত আকাশ
মুক্ত বতাহ
মুক্ত স্নিগ্ধ জোনাক বাতিৰ সপোন
তুমি ধন্য—
তুমি কোন—। □

উপলব্ধি

ভবেন্দ্ৰ কুমাৰ দাস
স্নাতক ২য় বৰ্ষ (বাণিজ্য)

দুখেভৰা বাস্তৱক দুৰলৈ পঠায়
সপোনে কৰিলে জীৱন বাঙলী
এইদৰে কল্পনাৰ কাৰেং সাজিলে।
সপোনবোৰ দিঠকলৈ ৰূপায়িত হওক বুলি।
সূৰ্য্যৰ কিৰণ ভাহি অহাত
দুৰলৈ গুচি গ'ল সপোনৰোৰ
এতিয়া মই পুনঃ
কল্পোলিত বাস্তৱৰ মাজত
সেয়েহে ভাবিলো
কঠোৰ বাস্তৱৰ মাজেৰে অগ্ৰসৰ হম
কিন্তু সময়ে আহি কলেহি
মই মৃত্যুৰ দুৱাৰ দলিত। ☐

জন্মভূমি

পবিত্ৰ বৰ্মণ
স্নাতক ২য় বৰ্ষ

বঙা তেজৰ টোপালবোৰ
ওলমি থাকে
মোৰ জন্মভূমিত
আৰু পিশাচৰ বজাৰত বিক্ৰি হয়
মানুহৰ সতেজ কলিজা
মানুহৰ বজাৰত
দাম-দৰ চলে—মস্তিষ্ক
এতিয়া চৌদিশ
তেজৰ ফাকুৰে বিধ্বস্ত। ☐

অসমৰ চাহবনুৱা আৰু অসমীয়া সংস্কৃতি

স্বপ্না স্মৃতি মহন্ত

প্ৰবক্তা, অসমীয়া বিভাগ

অসমৰ জনসাধাৰণৰ এক বৃহৎ অংশ এটাই চাহবনুৱা জনগোষ্ঠীৰ লোক। ১৮৩৭ চনৰ পৰাই এওঁলোকৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলে অসমলৈ আহিবলৈ আৰম্ভ কৰে। প্ৰথমে চোটনাগপুৰ, মোদিনীপুৰ আদি ঠাইৰ পৰা অসমলৈ চাহ-খেতিৰ বাবে মানুহ অনা হৈছিল। বিহাৰ উৰিষ্যা, মধ্যপ্ৰদেশ, অন্ধ্ৰপ্ৰদেশ আদি ৰাজ্যৰ পৰাও মানুহ আনিছিল। লাহে লাহে এওঁলোকৰ সংখ্যা বাঢ়ি যোৱাত প্ৰাক্তন বনুৱা সকলে বাগিচাৰ দাঁতি কাষৰৰ পতিত যোৱা মাটিবোৰত থাকিবলৈ লয়। এওঁলোক বৰ্তমান অসমৰ আৰ্থ-সামাজিক জীৱনৰ অপৰিহাৰ্য অঙ্গ।

অসমৰ চাহ বনুৱা সকলৰ মাজত, জনজাতি, অজনজাতি সকলো শ্ৰেণীৰ লোক আছে। হোজা জনজাতীয় লোকসকলৰ লগতে বিহাৰ, উৰিষ্যা আদি ঠাইৰ পৰা জাতিগত ভাবে উচ্চ কিন্তু সামাজিক দিশত পিচপৰা কিছুমান মানুহো অসমলৈ আহিছিল। বৰ্তমান এই বিভিন্ন জনগোষ্ঠীবোৰৰ মানমিহলি হৈ অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ বিশিষ্ট অঙ্গ চাহ-বনুৱা জনগোষ্ঠী গঢ় লৈ উঠিছে।

এওঁলোকৰ জাতি গঠনৰ প্ৰক্ৰিয়া এক

সমন্বয়ৰ প্ৰক্ৰিয়া। অসমীয়া জাতি আৰু অসমীয়া সংস্কৃতিৰ যি গঠন প্ৰক্ৰিয়া সেই একে প্ৰক্ৰিয়াৰে এওঁলোকৰ সমাজ আৰু সংস্কৃতি গঢ় লৈ উঠিছে। চাহ জনজাতিৰ মূল আঁতৰি-জুৰি বিচাৰি গ'লে আমি দেখিম যে অসমলৈ অহা মানুহ বিলাকৰ আদি পুৰুষ আছিল অষ্ট্ৰিক আৰু ড্ৰাবিড় গোষ্ঠীৰ। অৱশ্যে এওঁলোকৰ ওপৰত আৰ্যৰ প্ৰভাৱো স্পষ্ট। অসমত বসবাস কৰা চাহ-বনুৱা সকলৰ বেছি ভাগেই কোল মুণ্ডা শ্ৰেণীৰ লোক। এওঁলোকৰ মূল সংস্কৃতি যে চহৰমুখী নহয়, গাঁওমুখীহে তাৰ উমান এওঁলোকৰ আচাৰ ব্যৱহাৰৰ পৰা জানিব পাৰি। অসমৰ কৃষি-সংস্কৃতি লগত ইয়াৰ এটা সম্পৰ্ক বিচাৰি পোৱা যায়। বৰ্তমান অৱশ্যে উদ্যোগিক পৰিবেশৰ মাজত নিয়ন্ত্ৰিত জীৱন যাপন কৰিবলগীয়া হোৱাত মূল সেই গ্ৰাম্য কৃষি-সংস্কৃতি আৰু সজীৱ হৈ থকা নাই। বৰ্তমান চাহ-বনুৱাৰ লাইনত একেলগে বসবাস কৰি অষ্ট্ৰিক আৰু ড্ৰাবিড় গোষ্ঠী মানমিহলি হৈ গৈ এক চাহ-বনুৱা জনজাতিৰ গঢ় দিছে। জুয়ো শ্ৰেণীৰে পূজা-পাতল, ৰীতি-নীতি, আচাৰ ব্যৱহাৰ বিলাক ৰক্ষা কৰি এক সামূহিক জীৱন গঢ়ি তুলিছে।

আজি চাহ বনুৱা সম্প্ৰদায়ে মনৰ ভাৱ প্ৰকাশ কৰিবলৈ অসমীয়া ভাষা গ্ৰহণ কৰিছে। চাহ বনুৱাই অসমৰ বৈষ্ণৱ সত্ৰত শৰণ লৈছে নাম-কীৰ্ত্তন কৰি ভাঙনা পাতিছে। গিহ গীতৰ মাজেৰে মনৰ ভাৱ প্ৰকাশ কৰিছে। এনেদৰে তেওঁবিলাকে অসমৰ মূল শূঁতিটোৰ লগত মিলি পৰিছে।

এওঁলোকৰ মাজত দেখা পোৱা উৎসৱ আদিত অষ্টিক গোষ্ঠীৰ আচাৰ-নীতিৰ প্ৰভাৱ স্পষ্ট। টুচু পূজা, কৰম পূজা, সহবাই পৰৱ আদি তেওঁলোকৰ মাজত দেখা পোৱা উৰ্বৰা বিশ্বাস জড়িত কৃষিধৰ্মী অনুষ্ঠান। বিহুনাচৰ লগতো তেওঁলোকৰ বুম্বুৰ নাচৰ সামঞ্জস্য আছে। ছয়োবিধ নৃত্যই যেন আবেদন থকা সামুহিক নৃত্য। টুচু গীতৰ মাজেদি তেওঁলোকৰ জন-জীৱনৰ বহুতো কথাৰ সন্তোদ পোৱা যায়। অসমৰ ভীৰৱত বৰ্মী জনজাতি সকলৰ দৰেই লাওপানী বা 'হাড়িয়া' তেওঁলোকৰ প্ৰিয় তথা অপৰিহাৰ্য পানীয়। এওঁলোকৰ মাজত দেওধনি উঠা আৰু জীৱ জন্তু বলি দিয়া প্ৰথাও আছে। আহাৰ মাহত অনুষ্ঠিত গ্ৰাম পূজাত এনে প্ৰথা দেখা যায়।

শূদ্ৰ পৰ্যবেক্ষণ কৰিলে এওঁলোকৰ পূৰ্ব কালৰ সংস্কৃতি তথা আচাৰ ব্যৱহাৰৰ মাজত মঙ্গোলীয় সংস্কৃতিৰো কেতবোৰ উমৈহতীয়া লক্ষণ চকুত পৰে। বলি বিধান প্ৰথা, দেও উঠা, লাওপানীৰ ব্যৱহাৰ, কুকুৰা-গাহৰি আদি সামাজিক খাদ্য হিচাপে গ্ৰহণ; উৰ্বৰা বিশ্বাস আদি নীতি-নিয়ম মঙ্গোলীয়ৰ সৈতে প্ৰায় মিলে। আনপিনে দুৰ্গা পূজা, কালী পূজা, ফাকুৱা আদি উৎসৱো তেওঁলোকে পালন কৰে। প্ৰাচীন পৰম্পৰাৰ প্ৰভাৱ, লোকবিশ্বাস আদিৰ প্ৰভাৱো তেওঁলোকৰ জীৱনত দেখা যায়।

স্বাধীনতাৰ ইমানদিন পিচত শিক্ষাৰ গতানুগতিক প্ৰচাৰ যিমানেই নাবায়ক কৰি চাহ-বনুৱাৰ মাজত আজিও অশিক্ষিতৰ হাৰ কমাই নাই। শিক্ষাৰ সুব্যৱস্থা আজিও চাহ বাগান বিলাকত হোৱা নাই। তথাপিহে তাৰ মাজতে কিছু পুৰণি ঐতিহ্য আৰু কিছু নতুনকৰ সন্তাৰ লৈ চাহ-বনুৱা সকল আজি অসম তথা ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ এটা অঙ্গলৈ ৰূপান্তৰ হৈছে। □

ষ্ট্রিফেন হকিং : এক বিস্ময়কৰ প্ৰতিভা

নিলিমা শৰ্মা

M. Sc., B.L. & I. Sc.

১৬৪২ চন আধুনিক বিজ্ঞান বুৰঞ্জীত এটা উল্লেখযোগ্য বছৰ। এই বছৰতে মৃত্যু হৈছিল সেই যুগৰ সৰ্ব্বশ্ৰেষ্ঠ বিজ্ঞানী ইটালীৰ গেলিলিও গেলিলিৰ আৰু সেই একেটা বছৰতে জন্ম হৈছিল সোতৰ শতিকাৰ জীৱিত কালতে কিম্বদন্তি স্বৰূপ হৈ পৰা বিজ্ঞানী চাৰ আইজাক নিউটনৰ। আচৰিত জনক ভাৱে গেলিলিওৰ মৃত্যুৰ আৰু নিউটনৰ জন্মৰ তিনিশ বছৰ পিচত ১৯৪২ চনৰ ৮ জানুৱাৰীত অক্সফোৰ্ডত জন্ম গ্ৰহণ কৰিছিল বৰ্তমানৰ কিম্বদন্তি স্বৰূপ বিজ্ঞানী ষ্ট্রিফেন উইলিয়াম হকিং। সাধাৰণ দৃষ্টিত আমাৰ বাবে এই দিনটো তাৎপৰ্য্যপূৰ্ণ হলেও হকিংয়ে নিজে কিন্তু ইয়াক তাৎপৰ্য্যপূৰ্ণ বুলি নাভাৱে। কাৰণ সেইদিনটোত বিশ্বত আৰু দুশ হেজাৰজন শিশুৱে জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল। সিহঁত আটাইবোৰেই গেলিলিও নাইবা নিউটন হ'ব লাগিছিল। কিন্তু নহ'ল।

ষ্ট্রিফেন হকিং বৰ্তমান বিশ্বৰ এজা শ্ৰেষ্ঠ তাত্ত্বিক বিজ্ঞানী ৰূপে অভিহিত হৈছে। তেওঁৰ মেধা আৰু বৌদ্ধিক উদ্ভৱণ আৰু পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ ওপৰত তেওঁৰ তাত্ত্বিক গবেষণা — এই শতিকাৰ আন এজন প্ৰখ্যাত বিজ্ঞানী আইনষ্টাইনৰ লগত

বিজ্ঞাপাৰি। আইনষ্টাইনৰ উদ্ভৱণৰী তিচাবে আপেক্ষিকতা বাদৰ (Theory of relativity) ওপৰত তেওঁৰ তাত্ত্বিক গবেষণাই ভেওক আইনষ্টাইনৰ সমকক্ষ কৰি তুলিছে।

ছাত্ৰাৱস্থাৰ পৰাই প্ৰচুৰ প্ৰতিভাশালী ষ্ট্রিফেন হকিং স্কুলত পঢ়ি থকা অৱস্থাতে স্নায়ৱিক ৰোগাকান্ত হৈ পৰিছিল। ভৱিষ্যতে আইনষ্টাইনৰ নিচিনা এজন বিজ্ঞানী হোৱাৰ আশা তেওঁ হেৰুৱাই পেলাবলগীয়া হৈছিল। চিকিৎসক সকলেও পৰোক্ষ ভাৱে তেওঁয়ে তিল তিলকৈ মৃত্যুৰ মুখলৈ গৈ আছে তাক বুজাই দিছিল। কিন্তু মৃত্যুৰ দুৱাৰ দলিত থকা হকিংয়ে প্ৰচুৰ ইচ্ছা শক্তি আৰু অদমনীয় মনোবলৰ সহায়ত ৰোগক অতিক্ৰম কৰি বিজ্ঞানৰ জ্ঞান সন্ধান অব্যাহত ৰাখিলে। ১৯৬০ চনত PHD কৰি থকা সময়তে তেওঁ হাত-ভৰি নিয়ন্ত্ৰণৰ স্নায়ৱিক শক্তি আৰু কথা কোৱাৰ শক্তি হেৰুৱাই পেলাইছিল। কিন্তু তেওঁ চিন্তা কৰাৰ শক্তি হেৰুৱাই পেলোৱা নাছিল। তেনে অৱস্থাতো তেওঁৰ মগজু সক্ৰিয় হৈ আছিল। তেতিয়াও তেওঁ আইনষ্টাইনৰ আপেক্ষিকতাবাদৰ ওপৰত তেওঁৰ তাত্ত্বিক গবেষণা চলাই থাকিল

আক ইয়াৰ ফল স্বৰূপে তেওঁ পালে বহুত নতুন নতুন তথ্য। ALS অথবা Motor Neuron নামৰ ৰোগত ক্ৰমে মৰি আহিবলৈ ধৰা হকিঙৰ মনটোক সেই সময়ত যথেষ্ট উৎসাহ দিছিল তেওঁৰ প্ৰেমিকা আৰু পিচলৈ পত্নী জেন ৱাইল্ডে। জেনৰ প্ৰেমে তেওঁক দিছিল জীৱন সংগ্ৰামৰ মহাৰ্থ জীৱনী শক্তি। শাৰীৰিক ভাবে অৰ্ধমৃত হকিং মন আৰু মগজুৰে জীৱন্ত আৰু সক্ৰিয় হৈ থাকিল জেনৰ সান্নিধ্যত। অব্যাহত থাকিল তেওঁৰ বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ বহস্য সম্পৰ্কে জ্ঞান সন্ধানৰ যাত্ৰা।

হকিঙে তেওঁৰ এই ৰোগগ্ৰস্ত জীৱনত পোৱা সংঘাত আৰু সংগ্ৰামৰ মাজেদি আহৰণ কৰা অনুভূতি, শিহৰণ বা অভিজ্ঞতা খিনিক লৈয়ে তেওঁৰ জ্ঞান সন্ধানী যাত্ৰা অব্যাহত ৰাখিছে আৰু তাৰেই আধাৰত তেওঁ ৰচনা কৰিছে “Black Holes and Baby Univers and other Essays” ১৯৭৬ চনৰ— পৰা ১৯৯২ চনলৈ বিভিন্ন আলোচনীত প্ৰকাশ পোৱা প্ৰবন্ধ সমূহৰ নিৰ্বাচিত সংকলনহে মাথোন এই গ্ৰন্থখন। যদিও এই গ্ৰন্থখনত তেওঁৰ জীৱন বোধ আৰু বিজ্ঞান সন্ধানৰ বিষয়ে বিশদ বিৱৰণ দিয়া নাই তথাপি জীৱন জিজ্ঞাসাৰ প্ৰতি অনুসন্ধিৎসু মানুহে এই গ্ৰন্থখন পঢ়ি হকিঙৰ জীৱনবোধ আৰু চিন্তা সম্পৰ্কে ভালেমান প্ৰশ্নৰ উত্তৰ পাব। গ্ৰন্থখনিৰ পাতনিত হকিঙে লিখিছে “They range from autobiographical sketches through the philosophy of Science to attempts to explain the excitement I feel about Science and the Univers”.

ষ্টিকেন হকিঙৰ “A Brief History of Time from Big Bang to Black Holes” পৃথিৱীৰ সৰ্বাধিক বিক্ৰি হোৱা কিতাপ সমূহৰ এখন। বিশ্বৰ প্ৰায় ন নিযুত মানুহে এই কিতাপখন কিনিছে। হকিঙে নিজে ভাবে যে তেওঁৰ শাৰীৰিক প্ৰত্যাহ্বান বাবেই সৰ্বাধিক মানুহে এই কিতাপখন কিনিছে। হকিঙৰ ধাৰণা হয়তো অমূলক নহয়। কিন্তু নিজ হাতেৰে লিখিব নোৱাৰা, ছাইলচেয়াৰত বহি থকা চৌক্ৰিশ ঘণ্টাই আনৰ পৰিচৰ্চ্যাৰ ওপৰত জীয়াই থকা এজন মানুহে বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ড সম্পৰ্কে গৱেষণা কৰি Computer ৰ সহায়ত কি কথা কব বিচাৰিছে সেয়া জানিবলৈ মানুহৰ নিশ্চয় কৌতুহল হব। সহজ সবল ভাষাত বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টি আৰু বিকাশ সম্বন্ধে তেওঁৰ ধাৰণা মনোগ্ৰাহীকৈ পাঠকৰ আগত দাঙি ধৰিব পৰাটোৱেই কিতাপ খনৰ সৰ্বাধিক বিক্ৰিৰ মূল কাৰণ।

১৯৮২ চনত হাভাৰ্ডত Loeb বক্তৃতা মালা প্ৰদান কৰা সময়তে সময় আৰু মহাকাশ (Time & Space) সম্বন্ধে কিতাপ লিখাৰ কথা তেওঁৰ মনলৈ আহে। সৃষ্টিতত্ত্ব (Cosmology) আৰু কণাতত্ত্ব (Quatum theory) সম্পৰ্কে তেওঁৰ মনত যি প্ৰশ্নৰ উদয় হৈছিল তাৰ উত্তৰ দিব পৰাকৈ সঠিক আলোচনা কোনো কিতাপতে কৰা হোৱা নাছিল। হকিঙৰ মনলৈ অহা প্ৰশ্ন সমূহ আছিল এনে ধৰণৰ বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টি কৰপৰা হ’ল? এই সৃষ্টিৰ আৰম্ভণী ক’ত? এই সৃষ্টিৰ কাৰণেই বা কি? বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ড ধ্বংস হৈ যাব

নেকি ? যদি ধ্বংস হৈ যায় তেনেহলে কেনেকৈ ? ইত্যাদি। এনে ধৰণৰ প্ৰশ্ন হয়তো সাধাৰণ মানুহৰ মনলৈকো আহে। কিন্তু জটিল আধুনিক বিজ্ঞানত গণিতীয় সূত্ৰ বাদ দি কোনো বৈজ্ঞানিক তত্ত্ব আগবঢ়াব নোৱাৰি। আনহাতে এই দুৰ্বোধ্য গণিত আয়ত্ব কৰিব পাৰিছে মুষ্টিমেয় কেইজনমান বিজ্ঞানীয়েহে মাথোন। সৰ্বসাধাৰণ অবৈজ্ঞানিক মানুহৰ বাবে সি সদায় দূৰৰ পাহাৰ। হকিঙে “A Brief History of Time” কিতাপ খনত বৈজ্ঞানিক তত্ত্ব আৰু গণিতীয় সূত্ৰ পৰিহাৰ কৰি অবৈজ্ঞানিক পাঠকৰ বাবে সহজবোধ্য কৰি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। এই সম্পৰ্কে তেওঁ কৈছে— “শেষ পৰ্যন্ত মই এটাই সমীকৰণ ব্যৱহাৰ কৰিছোঁ— আইনষ্টাইনৰ বিখ্যাত $E=mc^2$ । মই আশা কৰোঁ ইয়াৰ ফলত মোৰ ভাবী পাঠক সকলৰ আধায়েই ভয় খাই পলাই যাবলৈ চেষ্টা নকৰিব।”

বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টি সম্পৰ্কে তেওঁৰ যিটো ধাৰণাই বিশ্বত আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিছে সেইটো হ’ল Black Hole আৰু Baby Universe সম্বন্ধে দিয়া তেওঁৰ ধাৰণা। তেওঁ উত্থাপন কৰা বিতৰ্কিত ধাৰণাটো হৈছে— বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ড ক্ৰমে বহল হৈ গৈ আছে। যদি সেয়ে হয় তেনেহলে ই আগতে সৰু বা ঠেক আছিল আৰু সৰু অৱস্থাৰ পৰাই ই বিকশিত হৈ বহল হৈছে। কিন্তু কিমান সৰু আছিল এই বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ড ? এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ পাবলৈ হলে আমি হকিঙৰ Baby Universe ৰ ওচৰ চাপিব

লাগিব Baby Universe উৎপত্তি সম্পৰ্কে হকিঙে ধাৰণা দিছে এনেধৰণেৰে মহাকাশত কিছুমান Black Hole আছে, যিবোৰৰ ভিতৰত পদাৰ্থ সম্পূৰ্ণৰূপে ধ্বংস প্ৰাপ্ত হয়, কিন্তু তাৰ ঠাইত সৃষ্টি হয় নতুন পদাৰ্থৰ। এনেদৰে নতুনকৈ সৃষ্টি হোৱা পদাৰ্থৰ দ্বাৰাই নতুন বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টি হয় আৰু ই ক্ৰমাৎ বিকশিত হৈ গৈ থাকে। এই Black Hole সম্পৰ্কে ধাৰণা দি হকিঙে কৈছে যে Black Hole বোৰ সময় আৰু মহাকাশৰ এনে অঞ্চল য’ত মহাকৰ্ষণ ইমান বেছি শক্তিশালী যে তাৰ পৰা একো বস্তু নিৰ্গত হব নোৱাৰে— আনকি পোহৰো নিৰ্গত নহয়। Black Hole বিলাকৰ সৃষ্টি সম্পৰ্কে ধাৰণা দি হকিঙে কৈছে— যেতিয়া বৃহৎপৰিমাণৰ বায়ু (মূলতঃ হাইড্ৰ’জেন) নিজস্ব মহাকৰ্ষণ আকৰ্ষণৰ চাপৰ ফলত নিজৰ ভিতৰতে হেৰেপা খাইপৰে বা পতন (Collapse) হবলৈ ধৰে তেতিয়া এটা তাৰকাৰ সৃষ্টি হয়। তাৰকাটো সংকুচিত হোৱাৰ লগে লগে বায়ুৰ পৰমাণু বিলাকৰ মাজত ক্ৰমশঃ সঘনে ক্ৰমবৰ্দ্ধমান বেগত পাৰ-স্পৰ্ষিক সংঘৰ্ষ হবলৈ ধৰে, ফলত বায়ু উত্তপ্ত হয়। শেষ পৰ্যন্ত বায়ু ইমান উত্তপ্ত হয় যে, হাইড্ৰ’জেন পৰমাণু বিলাক পৰস্পৰৰ পৰা দূৰলৈ ছিটিকি নগৈ সংযুক্ত হৈ হিলিয়ামত পৰিণত হয় আৰু ইয়াৰ পৰা একধৰণৰ শক্তি বিকিৰিত হয়। ইয়াৰ ফল স্বৰূপে Black Hole ক্ৰমান্বয়ে নাইকিয়া হৈ আহিবলৈ ধৰে আৰু নতুন Baby Universeৰ সৃষ্টি হয়। Black Hole বোৰে কৰা বিকিৰণ বোৰক হকিং বিকিৰণ নাম

দি তেওঁৰ প্ৰতি সন্মান দেখুওৱা হৈছে।

সময় আৰু মহাকাশ সম্পৰ্কে ধাৰণা দি হকিঙে কৈছে—সময় আৰু মহাকাশ গতিশীল ৰাশি। কোনো বস্তু নাইবা পদাৰ্থ যেতিয়া চলমান অৱস্থাত থাকে নাইবা কোনো বল যেতিয়া ক্ৰিয়াশীল হৈ থাকে তেতিয়া সি ক্ৰিয়াশীল হৈ থাকে তেতিয়া সি সময় আৰু মহাকাশৰ বক্ৰতা প্ৰভাৱিত কৰে। আনহাতে সময় আৰু মহাকাশৰ গঠন প্ৰভাৱিত হয়- পদাৰ্থৰ চলন আৰু বিভিন্ন বলৰ ক্ৰিয়াৰ দ্বাৰা। সময় আৰু মহাকাশৰ ধাৰণাক বাদ দি বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টি সম্পৰ্কে ধাৰণা দিব নোৱাৰি। ব্যাপক আপেক্ষিকতাবাদতো (General relativity) বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ সীমাৰ বাহিৰত সময় আৰু মহাকাশ সম্পৰ্কে ধাৰণা দিবলৈ যোৱাতো অৰ্থহীন। হকিঙৰ সময় আৰু মহাকাশ সম্পৰ্কে দিয়া ধাৰণাই বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টি সম্পৰ্কীয় ধাৰণালৈ বিপ্লৱ আনিছে। এই ধাৰণা মতে বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ড গতিশীল আৰু প্ৰসাৰমান। সীমিত সময় পূৰ্বে ইয়াৰ আৰম্ভণি আৰু ভবিষ্যতে সীমিত সময় অন্তত ই শেষ হবও পাৰে। কিন্তু এই ধাৰণাক

তেওঁ শেষ আৰু বন্ধমূল ধাৰণা বুলি কোৱা নাই। কাৰণ সৃষ্টিতহ সন্দেহে এয়াই শেষ তত্ত্ব হব নোৱাৰে। এইয়া আৰম্ভণিহে।

সময় আৰু মহাকাশ সন্দেহে, মূলতঃ আপেক্ষিকতাবাদৰ ওপৰত গৱেষণা কৰি থকা ষ্টিফেন হকিং বৰ্তমান কেম্ব্ৰিজ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ গণিত শাস্ত্ৰৰ লুকেচিয়ান অধ্যাপক (Lucasian Professor)। এসময়ত নিউটন আছিল এই পদৰ অধিকাৰী। হকিঙে তেওঁৰ এই বৰ্ণাঢ্য আৰু বৈচিত্ৰপূৰ্ণ জীৱনটোৰ ওপৰত এখন পূৰ্ণাংগ আত্মজীৱনী লিখাৰ পৰিকল্পনা কৰিছে। হকিং যিহেতু সাহিত্যিক নহয়, সেয়েহে তেওঁৰ লিখনীত পাঠকক আকৰ্ষণ কৰাৰ কোনো কৃত্ৰিম কোঁশল নাই, নাই ভাষাৰ যাত্ৰুকৰী প্ৰয়োগ। একমাত্ৰ তেওঁৰ জীৱনৰ সঁচা অভিজ্ঞতা আৰু বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ বহস্য সন্দেহে তেওঁ লাভ কৰা জ্ঞান খিনিয়ে তেওঁৰ মূলধন। হকিঙৰ পূৰ্ণাংগ আত্মজীৱনী খনৰ বাবে বিশ্বৰ পাঠক সমাজে এতিয়া উৎকণ্ঠাৰে অপেক্ষা কৰিছে। □

(চুটিগল্প)

গুনকদ্বাৰ

হিমু কলিতা

স্নাতক ১ম বৰ্ষ

দুবছৰ আগৰ কথা। ডিচেম্বৰ মাহৰ ৭ তাৰিখ। মই যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিলো দিল্লীৰ পৰা বঙাইগাঁৱলৈ। দীঘলীয়া ভ্ৰমণ হোৱাৰ বাবে লগত খোৱা-বোৱাৰ বস্তু, কাপোৰ-কানি অলপ বেছিকৈ লৈ ওলাইছিলো। দিল্লীত চাকৰিত সোমোৱাৰ পিছত বহু বছৰৰ মূৰত সেয়াই আছিল মোৰ প্ৰথম অসম ভ্ৰমণ। মনটো উৎকণ্ঠাৰে ভৰি পৰিছিল; কাৰণ অসমৰ তেজপুৰত মোৰ ঘৰ। ভাবিছিলো বঙাইগাঁৱত এদিনতে অফিচৰ কামখিনি শেষ কৰি ঘৰলৈ যাম। সেয়ে দীঘলীয়া ছুটি এটাও লৈছিলো। যিহওক, যথা সময়ত ট্ৰেইনে দিল্লী এৰিলো। প্ৰায় দুদিন এৰাতিৰ পিছত বৰ কষ্টেৰে সন্ধিয়া নিউ বঙাইগাঁৱত নামিলো। তাৰ পৰা পোনে পোনে বিজ্ঞা লৈ বঙাইগাঁৱত থকা কণিক হোটেলত ৰাতিটো কটাবৰ বাবে আহিলো। অলপ পিছত হাতমুখবোৰ ভালদৰে ধুই পখালি বাতৰি কাকতখন লৈ শুই পৰিলো। তেতিয়া সন্ধিয়া সাতমান বাজিছিল। ঠিক তেনেতে বাহিৰত বৰ গগুগোল শব্দ পালো। ওলাই আহি গম পালো — এজন বুঢ়া মানুহে ওচৰৰে দোকান এখনৰ পৰা খোৱা বস্তু চুৰ কৰিছে। সেয়ে

মানুহজনক সকলোৱে মাৰিবলৈ উদ্যত হৈছে। আনকি দুই এজন মানুহে চৰ-ঘোচা মৰাও প্ৰত্যক্ষ কৰিলো। ঠিক তেনেতে মই মানুহ জনৰ ওচৰলৈ গলো আৰু বুঢ়া ক্ষীণকায় মানুহ জনক দেখি মোৰ সহানুভূতি উপজিল। সেয়ে জুম পাতি থকা মানুহাখিনিক বুজাই বঢ়াই বুঢ়াজনক মোৰ কোঠালৈ আনিলো। মানুহ জনক কিবা অলপ খাবলৈ দিলো, কাৰণ বুজিছিলো মানুহজনৰ বৰ ভোক লাগিছিল। মানুহজনৰ বাওঁফালৰ গালখন তেতিয়া অলপ ওখহি যোৱায়েন লাগিল আৰু লগতে অলপ তেজৰ চেকুৰা দেখা পাই ডেটল পানীৰে ধুই দিলো।

তাৰ পিছত মানুহজনক লাহেকৈ সুধিলো “আপুনি চোৰ কৰিছিল নেকি?” মানুহজনে খণাত্মক ভাৱেৰে মূৰটো জোকাৰিলে। মোৰ অলপ সন্দেহ ঘণীভূত হোৱাত খঙেৰে কলো— “চোৰ কৰাৰ ফল এনেকুৱাই। এইহেন বয়সতো আপুনি এনে কাম কৰে!”

“ওহো বোপা — এই বয়সত মোক এনে সন্দেহ নকৰিবা।” কথাষাৰ কওতে মানুহজন কঁপিছিল।

ঠিক আছে। আপুনি যে ইমান মাৰ

কিল খালে, ঘটনাটো নো কি হৈছিল কওকচোন। (মানুহজনে লুকলুকাই কান্দি আকৌ বৈ গ'ল)।

মই আকৌ সুধিলো—“আপোনাৰ ঘৰ ইয়াতেই নেকি?”

“মই সকলো কম বোপা—সকলো কম।” তাৰ পিচত তেওঁ কঁপা কঁপা মাতেৰে কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে—

“আজি বিশ বছৰৰ আগৰ কথা মোৰ এখন সৰু তথা সুখী সংসাৰ আছিল। এটি লৰা আৰু এজনী ছোৱালীৰ সৈতে মই সুখেৰে দিন কটাইছিলো এখন সৰু গাঁৱত। এদিন হঠাৎ কাল অমানিশা নামি আহিল মোৰ জীৱনলৈ। সিদিনা মই স্কুলৰ পৰা আহি আছিলো ছুটিৰ পাছত। মই এখন এল, পি, স্কুলৰ প্ৰধান শিক্ষক আছিলো। আহোতে হঠাতে দেখিলো দুজন মানুহৰ মাজত তয়াময়া কাজিয়া। এজনৰ হাতত এখন দাও আছিল। মই সিহঁতৰ কাজিয়া ভাঙিবলৈ যোৱাৰ আগতে এজন আন জনক দাৰে ঘপিয়াই মাৰি পেলালে আৰু মানুহজনে মোৰ হাতত দাখন থৈ ভৎক্ষণাত পলাল। তাত মানুহ গোট

থাবলৈ ধৰিলে। সকলোৱে কলে মানুহজনক মইয়ে মাৰিলো। বিচাৰতো সেয়ে হ'ল। কাৰণ দাখনত মোৰ আঙুলিৰ চাপ আছিল। মোৰ জেল হ'ল ১২ বছৰ। হঠাতে এদিন গাঁৱত ডাঙৰ বানপানী হ'ল—গাওঁখন উছন হ'ল। কোন কত গল খবৰ নাই। মোৰ পৰিয়ালৰো গুংমুত্ৰ বিচাৰি নেপালো আৰু তেতিয়াৰ পৰা মই—ইয়াৰ ওচৰত থকা শালবাৰী গাৱঁৰ এটা জুপুৰিত বাঁহৰ কাঠি-কামি কৰি অথবা কেতিয়াবা ভিক্ষা কৰি চলি থকা এজন নিঃকিন বৃদ্ধ—”।

মই মানুহজনক নামটো সোধাত কলে “কমলেশ্বৰ হাজৰিকা”। পৰিয়ালৰ সকলোৰে নাম সোধাত তেওঁ কৈ গ'ল—। মোৰ বুকুখন ধপধপাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। বুজিব পাৰিলো সেইজন মোৰ দেউতা। মানুহজনক কিয় মানুহবোৰে মাৰপিট কৰিলে—মই আৰু একো সুধিব নোৱাৰিলো। মই মানুহজনক দুহাতে সাবতি নিশ্চুপ হৈ গলো। তেতিয়া মোৰ চকুপানীবোৰ পিতাৰ ক্ষীণকায় দেহটোৰ ওপৰেদি নিগৰি গৈছিল। □

যৌতুক প্রথা

নির্মল সৰেন

স্নাতক ২য় বর্ষ

সাধাৰণতে যৌতুক প্রথা বুলিলে আমি বিয়াত কন্যা ঘৰৰ পৰা স্ব-ইচ্ছাই উপহাৰ দিয়া ধন-সম্পত্তি, বয়-বস্তু আদিকে বুজো। এই যৌতুক প্রথা কেতিয়াৰ পৰা ভাৰতত প্রচলিত হৈছিল তাৰ সঠিক উত্তৰ বিচাৰি পোৱা টান। কিন্তু তথাপি এই প্রথাটো বৰ পুৰণি বুলি মানি লব লাগিব। কাৰণ ৰামায়ণ, মহাভাৰতৰ কালতো যৌতুক প্রথাৰ প্রচলন থকাৰ উল্লেখ পোৱা যায়।

সাধাৰণতে দেখা যায় যে— পুৰণি কালত প্রচলিত যৌতুক প্রথাটো আজিকালিৰ দৰে নাছিল। সেই সময়ত দৰা পক্ষই কন্যাৰ ঘৰৰ পৰা একো দাবী কৰা নাছিল। কন্যা পক্ষই স্ব-ইচ্ছাই যথা সাধ্য উপহাৰ নিজ ইচ্ছাবে প্রদান কৰি দৰা কন্যাক আশীৰ্বাদ দিছিল। বেছিকৈ ৰজা, মহাৰজা আৰু আচাৰ্য্য শ্ৰেণীৰ মাজতেহে এই প্রথাৰ বিশেষ প্রচলন আছিল। পুৰণি কালত ৰাজপুত সকলে অৱশ্যে ছোৱালী উচ্চ বংশত বিয়া দিব নোৱাৰোঁটো বৰ অপযশৰ কথা বুলি ভাবিছিল। সেই কাৰণেই দুখীয়া শ্ৰেণীৰ ৰাজপুত সকলে কন্যা সন্তান উপজিলে কেচুৱা অৱস্থাতে মাৰি পেলাইছিল। এই প্রথা

ভাৰতত ইংৰাজ ৰাজত্ব কালত লৰ্ড উইলিয়াম বেণ্টিংকৰ দিনতহে আইনত দণ্ডনীয় বুলি এই প্রথা বন্ধ কৰি দিয়ে। ইয়াৰ মূলতে যৌতুক প্রথাৰ আভাস পোৱা যায়।

বৰ্তমান সময়ত যৌতুক প্রথা ভাৰতীয় সমাজত অন্য এক জ্বলন্ত সামাজিক সমস্যা। এই প্রথাই ভাৰতৰ লাখ লাখ পৰিয়ালক নিঃশেষ কৰি পেলাইছে। ইয়াৰ বলি বিশেষকৈ দুখীয়া জনসাধাৰণ। দিন হাজিৰা কাম কৰি থোৱা শ্ৰমিক এজনেও জীয়েকৰ বিয়াত কমেও দহ হাজাৰ টকা পৰ্যন্ত যৌতুক দিয়াৰ উপৰিও নানা বস্তু-বাহানি দিব লগা হয়। বিয়াৰ পাচতো যৌতুকৰ বাকী থকা বস্তু আদায়ৰ বাবে নাইবা নতুন নতুন বস্তু আদায়ৰ বাবে নৱ বধূৰ ওপৰত চলে অমানুষিক অত্যাচাৰ। যি ভাৰতবৰ্ষত নাৰীসকলৰ আসন উচ্চ আছিল সেই দেশতে নাৰী আজি পুৰুষৰ হাতৰ পুতলা হৈ পৰিছে। শত্ৰুৰ, শাহুৰ, স্বামী আদিৰ অত্যাচাৰত আজিৰ ভাৰতত হেজাৰ হেজাৰ ন-বোৱাৰীয়ে জীৱনৰ মায়া ত্যাগ কৰি গুচি গৈছে।

নৱ-বিবাহিতা ছোৱালী ফুলৰ কলি

স্বৰূপ। এই কলি স্বামী ঘৰলৈ আহি প্ৰস্তুতিত হবলৈ নৌপাওঁতেই কলিতে মৰহি যাব লগা হৈছে। ইয়াৰ জলন্ত উদাহৰণ বৰ্ত্তমান ভাৰতৰ সমাজ। নানা সামাজিক সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে— এই যৌতুক প্ৰথাই।

পৌৰাণিক কালত ভাৰতত স্বয়ম্বৰ সভাৰ ব্যৱস্থা আছিল। ছোৱালীয়ে নিজ ইচ্ছাবে মালাদান কৰি পতিবৰণ কৰি লৈছিল। স্বয়ম্বৰ সভাত নিৰ্বাচিত পুৰুষে নিজকে ভাগ্যবান বুলি ভাবিছিল। আজিকালি সেই স্বয়ম্বৰ সভাৰ বিপৰীত স্থিতিহে দেখিবলৈ পোৱা যায়। দৰাই যৌতুকৰ উচ্চ শিখৰত উঠি থাকে আৰু যিয়েই সেই শিখৰত উঠি দৰাক ঢুকি পায়, তেৱেই নিজৰ ছোৱালীক বিয়া দিবলৈ সমৰ্থ হয়। যৌতুকৰ অভাৱত বহুতো গাভৰুৱে বৈবাহিক সুখ ভোগৰ পৰা বঞ্চিত হৈ ব্যথাভৰা জীৱন অতিবাহিত কৰিবলগীয়া হয়।

এই যৌতুক প্ৰথাৰ কু-প্ৰভাৱবোৰ বন্ধ কৰা প্ৰত্যেকজন ভাৰতীয় নাগৰিকৰে কৰ্ত্তব্য।

চৰকাৰে যদিও ইয়াক বন্ধ কৰিবলৈ আইন প্ৰৱৰ্ত্তন কৰিছে কিন্তু জনসাধাৰণৰ পূৰ্ণ সহযোগিতাৰ অবিহনে চৰকাৰৰ আইনো পঙ্গু। তাৰ বাবে আমি যুবকসকলে প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হব লাগে যে— আমি যৌতুকৰ সম্পত্তি গ্ৰহণ নকৰো। লগতে সংঘ, সমিতি আদি অনুষ্ঠানবোৰো আগবাঢ়ি আহিব লাগিব। নাৰী পুৰুষ এটা আনটোৰ পৰিপূৰক। গতিকে কোনো হীন নহয়। পুৰুষ হৈ জন্মলোৱা যিদৰে পুণ্যৰ কথা নহয়, সেইদৰে নাৰীহৈ জন্মলোৱাও পাপ নহয়। যি দেশত মাতৃ জাতিৰ ওপৰত অত্যাচাৰ চলে সেই দেশৰ উন্নতিৰ সপোন কেতিয়াও দিঠকত পৰিণত নহয়।

আমাৰ অসমত যদিও যৌতুক প্ৰথাই গা-কৰি উঠিব পৰা নাই কিন্তু অদূৰ ভবিষ্যতে যে ইয়াৰে বিষমূলে গোটেই অসম ছানি নেপেলাব তাক কব নোৱাৰি। গতিকে সময় থাকোতেই আমি সচেতন হোৱা উচিত। □

“তোমাৰ আচাৰ ব্যৱহাৰ যদি নীচ হয় তেন্তে উচ্চ আৰু উদাৰ মনৰ অধিকাৰী হব নোৱাৰা।”

— ডেৰ্মা

(চুটিগল্প)

দধীচি

ববীন গগৈ

স্নাতকোত্তৰ প্ৰাৰম্ভিক বৰ্ষ

প্ৰথম আগ্ৰহেৰে জীৱন বৰুৱাই কাগজখন আকৌ এবাৰ পঢ়ি চালে। কাগজখন দেখিলে আক স্পৰ্শ কৰিলে বৰুৱাৰ অন্তৰত এক অজান আনন্দই দোলা দি যায়। পঢ়া হ'লত কাগজখন আলফুলকৈ সামৰি তেওঁৰ পট'ফলিঅ' বেগটোত ভৰাই থলে। কালিলৈৰ সেই শুভ মুহূৰ্তটোৰ কথা ভাবি বৰুৱা আত্ম বিভোৰ হৈ পৰিল। কাগজখনৰ সৈতে জড়িত ঘটনাবাজি তেওঁৰ মানসপটত এটি এটিকৈ ভাহি উঠিল।

স্থানীয় কলেজখনৰে ইংৰাজীৰ প্ৰবক্তা জীৱন বৰুৱা। আজি পাঁচ বছৰমান হ'ল বৰুৱা এই কলেজত প্ৰবক্তা হিচাপে যোগদান কৰা। বৰুৱাৰ সহজ সবল, নম্ৰ আৰু মধুৰ ব্যৱহাৰ, সকলোকে আপোন কৰি লব পৰা গুণ, তত্পৰি ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলক আপোন ভাই-ভনী-বন্ধু হিচাপে কৰা ব্যৱহাৰৰ বাবে তেওঁক চিনি নোপোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী কলেজখনত নাই। নিজৰ সহকৰ্মী আৰু জ্যেষ্ঠা প্ৰবক্তা সকলৰ মাজতো তেওঁৰ এখন সুকীয়া আসন আছে। নতুনকৈ হব ধৰা নগৰখনৰ এটা প্ৰাস্তত পাহাৰৰ

কাষত দুবছৰৰ আগতে বিয়া কৰাই অনা পত্নী কল্যানীৰ সৈতে জীৱন বৰুৱা এটি ভাৰাঘৰত থাকে।

কলেজখনত কাম কৰি ভালেই লাগিছিল বৰুৱাৰ। কলেজখনো সিমান পুৰণি নহয়। নগৰখনত গ্ৰাম্য পৰিবেশ এতিয়াও বিৰাজমান। গাঁৱৰ পৰাই বেছিভাগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আহে বাবে কৃত্ৰিমতা নাই তেওঁলোকৰ। এইটো কথাই আটাইতকৈ ভাল লাগে বৰুৱাৰ। শ্ৰেণীকোঠাত, বাৰ্ষিক কলেজ সপ্তাহত, নবাগত আদৰণি নাইবা নামভৰ্তিৰ সময়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ প্ৰত্যয় আৰু আশাভৰা মুখবোৰ দেখি তেওঁৰ বৰ আনন্দ লাগে।

ডেকা প্ৰবক্তা হিচাপে বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগত বৰুৱাৰ আন্তৰিক সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছিল। শ্ৰেণীকোঠাৰ উপৰিও প্ৰফেচাৰচ্ কমনৰুম, লাইব্ৰেৰী, বয়জ কমনৰুম আনকি বাৰাণ্ডাতো তেওঁৰে সৈতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে পঢ়া-বিষয়ৰ উপৰিও সাহিত্য, ৰাজনীতি, অৰ্থনীতি সকলো বিষয়ে কথা পাতিছিল। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ এই আগ্ৰহ দেখি জীৱন বৰুৱাৰ ভাল লাগে।

শিক্ষকতাৰ দৰে পবিত্ৰ বৃত্তিটো বাচি লোৱা বাবে তেওঁ নিজকে ধন্য মানে।

কেইবাশ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ভিতৰত বৰুৱাৰ দৃষ্টিগোচৰলৈ অহা এজন ছাত্ৰ আছিল জয়ন্ত। বুৰঞ্জীত মেজৰ থকা স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ জয়ন্তই প্ৰথম চিনাকিতে বৰুৱাৰ অন্তৰ জয় কৰিছিল। ল'ৰাজনৰ জনাব আগ্ৰহ, ভদ্ৰতা আৰু স্মৃষ্টি ব্যৱহাৰে বৰুৱাক বৰকৈ আকৃষ্ট কৰিছিল। অতি মেধাবী অথচ সহজ সৰল জয়ন্ত যদিও বুৰঞ্জীৰ ছাত্ৰ তথাপি ইংৰাজীৰ প্ৰবক্তা জীৱন বৰুৱা হৈ পৰিছিল জয়ন্তৰ ফ্ৰেণ্ড, ফিল'চফাৰ আৰু গাইড।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত পঞ্চম স্থান পোৱা জয়ন্তই কি পঢ়িলে ভাল হ'ব — এই বিষয়ে পৰামৰ্শ লবৰ বাবে জীৱন বৰুৱাৰ কাষ চাপিছিল। বুৰঞ্জীত মেজৰ নৈ পঢ়িবলৈ তেওঁ জয়ন্তক পৰামৰ্শ দিছিল। বুৰঞ্জী মেজৰ হিচাপে লৈ পঢ়াৰ বিষয়ে যুক্তি দাঙি ধৰি বৰুৱাই কৈছিল — “চোৱা জয়ন্ত, তোমালোক মেধাবী ছাত্ৰ, তোমালোকে সৰ্বভাৰতীয় পৰীক্ষাসমূহ দি তাত উত্তীৰ্ণ হ'ব পাৰিলে সমাজ তথা দেশৰ বহুত কাম কৰিব পাৰিবা। ইংৰাজীত পঢ়িব পাৰা, কিন্তু বহুত কষ্ট কৰিব লাগিব। একেখিনি কষ্ট যদি আন বিষয়ত কৰিব পাৰা, তেন্তে বহুত উন্নতি কৰিব পাৰিবা।” জয়ন্তইও আন্তৰিকতাৰে বৰুৱাৰ পৰামৰ্শকৈ গ্ৰহণ কৰিলে।

দিন বাগৰাৰ লগে লগে জয়ন্ত আৰু জীৱন বৰুৱাৰ মাজৰ সম্পৰ্ক অধিক গাঢ় হৈ পৰিছিল। বৰুৱাই মাজে মাজে জয়ন্তক নিজৰ

ভাৰাঘৰলৈ আনে। তেতিয়াবা একেলগে খোৱা-বোৱা কৰে। কেতিয়াবা সি ঘৰৰ পৰা ‘বৰুৱাচাৰ’ লৈ জুহাচাউল, থমা দৈ, খৰিচা, আদি আনে। কল্যাণীয়েও জয়ন্তক নিজৰ ভায়েকৰ দৰেই মৰম কৰে। তেওঁলোকৰ মাজত অসমৰ বানপানী, উগ্ৰপন্থীৰ সমস্যা, জনসংখ্যা বৃদ্ধি, বিদেশী প্ৰব্ৰজন, সাংস্কৃতিক আৰু ৰাজনৈতিক সমস্যাবোৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিশ্বৰ পাবমাণৱিক অস্ত্ৰ নিষিদ্ধকৰণ চুক্তিলৈকে সকলো কথা আলোচনা হয়। জয়ন্তই প্ৰতিটো বিষয়তে আগবঢ়োৱা মতামত আৰু বস্তুনিষ্ঠ বিশ্লেষণ দেখি জীৱন বৰুৱা আচৰিত হয়।

জয়ন্তৰ কিছুমান কথা শুনি বৰুৱাই প্ৰায়ে তৰষ মানে। সমাজ তথা দেশখনক নতুনকৈ গঢ়াৰ কি অসীম সম্ভাৱনা লুকাই আছে ল'ৰাটোৰ মাজত! সি কয় “এক সাংস্কৃতিক আৰু আধ্যাত্মিক বিপ্লৱ অবিহনে সমাজ আৰু দেশৰ উন্নতি নহয়। মানুহবোৰ বৰ টকামুখী হৈ পৰিছে। কিন্তু মানুহে পাহৰি গৈছে যে— মানুহ টকাতকৈও আপোন।” সি শ্ৰীশ্ৰীঠাকুৰ অনুকূল চন্দ্ৰৰ উদ্ধৃতি দি কয় — “জীৱন মৃত্যুতকৈ শ্ৰেয়। নমৰিবা, নাগাৰিবা, পাৰা যদি মৃত্যুক অৱলুপ্ত কৰা।” জয়ন্তৰ এই দাৰ্শনিক মূলভ কথাবোৰে জীৱন বৰুৱাক কিছুমান কথা নতুনকৈ শিকিবলৈ বাধ্য কৰালে।

দিন বাগৰিল। লাহে লাহে জয়ন্তৰ পাৰ্ট ওৱান পৰীক্ষাৰ দিন চমু চাপি আহিল। জয়ন্তইও মনপুতি পঢ়া-লিখাত লাগিল। প্ৰ-পত্ৰ পূৰণ কৰিলে। তাক লৈ কলেজখনে বৰ আশা কৰিছে। অন্ততঃ প্ৰথমবাৰৰ

বাবে কলেজখনৰ পৰা প্ৰথমশ্ৰেণী পোৱা লৰা এটা ওলাব। সকলোৱে গোঁৱৰ কৰিব পাৰিব। কিন্তু যোৱা এমাহমান ধৰি জয়ন্ত কলেজলৈ অহা নাই। বৰুৱাৰ ঘৰলৈও অহা নাই। এদিন সন্ধিয়া ভাত খাই থাকোঁতে হঠাৎ কল্যাণীয়ে কলে—“হেবি, জয়ন্ত দেখোন আমাৰ ঘৰলৈ বহুদিন অহা নাই। কিবা বেয়া পালে নেকি?” “এৰা, কথাটো মইও ভাবিছোঁ। ইমান সঘনে অহা লৰাটো আজি বহুদিনেই হ'ল আমাৰ ইয়ালৈ নহা। আনকি খবৰ এটাও পাবলৈ নাই”—বৰুৱাই খুউব চিন্তাৱিত ভাৱেৰে কথাষাৰ কৈ গৈছিল। আচলতে জয়ন্তৰ বহুদিনীয়া অনুপস্থিতিত দুয়ো ঘৰখনৰ এজন ঘনিষ্ঠ ব্যক্তি নথকাৰ লেখিয়া অনুভৱ কৰিছিল। কল্যাণীয়ে মাজে মাজে বৰুৱাক জয়ন্তৰ কথা সোধে। দুয়ো জয়ন্তৰ অনুপস্থিতিত এক আন্তৰিক অভাৱ অভাৱ অনুভৱ কৰে।

কিছুদিনৰ পিছত জয়ন্তৰ সহপাঠী এজনে অনা খবৰটোৱে জীৱন বৰুৱাৰ লগতে কলেজখনলৈ কলীয়া ডাৱৰ নমাই আনিলে। জয়ন্তৰ হেনো কিডনিৰ অসুখ। ডাক্তৰে কৈছে জয়ন্তৰ দুয়োটা কিডনিয়েই নষ্ট হৈছে। কিডনি সলনি কৰিব নোৱাৰিলে জয়ন্তৰ জীৱন বন্তি অসম্পদৰ ভিতৰতে যে নিৰ্বাপিত হ'ব, তাত কোনো সন্দেহ নাই। কলেজত জয়ন্তৰ কথা আলোচনা হ'বলৈ ধৰিলে। বৰুৱাকে আদি কৰি দুজনমান প্ৰবক্তাই জয়ন্তৰ খবৰ ললেগৈ। জয়ন্তৰ ঘৰৰ আৰ্থিক অৱস্থাও ইমান ভাল নহয় যে কিডনি এটা সলনি কৰি

লব পাৰিব। স্থানীয় লোক আৰু কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অধ্যাপক সকলে কিছু ধন দি জয়ন্তক সহায় কৰিবলৈ আগবাঢ়িল। কিন্তু সমস্যাটো হ'ল— কিডনি দিব কোনে? বহুত চেষ্টা কৰা হ'ল, কিন্তু কিডনি পোৱা নগ'ল।

অৱশেষত জীৱন বৰুৱাই জয়ন্তক কিডনি এটা দিবলৈ আগবাঢ়ি আহিল। সকলো আচৰিত হ'ল। দুই-চাৰিজন সহকৰ্মীয়ে আবেগৰ বশবৰ্তী হৈ তেনে আত্মঘাতি কাম নকৰিবলৈ বৰুৱাক উপদেশ দিলে। কিন্তু বৰুৱা নিজৰ সিদ্ধান্তত অলৰঅচৰ। তেওঁ যিকোনো প্ৰকাৰে জয়ন্তক মৃত্যুৰ মুখৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবই। ডাক্তৰৰ লগত আলোচনা কৰি, পৰীক্ষা কৰোৱাই চোৱাত বৰুৱাৰ কিডনি জয়ন্তৰ বাবে সম্পূৰ্ণৰূপে গ্ৰহণযোগ্য বুলি প্ৰমাণিত হ'ল। কল্যাণীও প্ৰথমে বৰুৱাৰ সিদ্ধান্তত আচৰিত হৈছিল। বৰুৱাই কল্যাণীক কলে—“চোৱা কল্যাণী Life is greater than death. Do never die, nor cause death, but resist death to death. জয়ন্ত আমাৰ আপোন ভাইৰ দৰে। তেওঁৰ অবিহনে আমি কেনেকৈ জীয়াই থাকিম? তেওঁ কেৱল আমাৰে নহয়— গোটেই কলেজ খনৰে সম্পদ। আৰু চোৱা আমাৰ আহিব ধৰা সম্ভাৱনটিও যদি জয়ন্তৰ দৰে মেধাৱী হয়, সং আৰু সুন্দৰ হয়, সিও যদি জয়ন্তৰ দৰে দুৰাৰোগ্য ব্যাধিত ভোগে আমি বাক শান্তি পামনে? জয়ন্তক ৰক্ষা কৰাটো আমাৰ একান্ত

কৰ্তব্যই নহয়, দায়িত্বও।” বৰুৱাৰ কথাত
কল্যাণী আশ্বস্ত হ’ল।

জীৱন বৰুৱাই তেওঁৰ সিদ্ধান্তৰ কথা জয়ন্তক
জনািলে। জয়ন্তৰ চকুৰ পৰা দুখাৰি আনন্দাশ্ৰু
বাগৰি গ’ল। ভাবিলে—“বৰুৱাচাৰ আকাশৰ
দৰে উদাৰ, পৰ্বতৰ দৰে মহান।” নগৰৰ
চিকিৎসালয়ৰ মুখ্য চিকিৎসকৰ কাষ চাপি

বৰুৱাই সকলো ঠিক-ঠাক কৰিলে। মেডিকেল
ফিটনেছ, ন’অব্জেক্চন সার্টিফিকেট আদি
ঠিক কৰি ললে। অহা কালিলৈ পুৱা ১০ বজাত
অসম চিকিৎসা মহাবিদ্যালয় হস্পিতেলত
তেওঁলোকৰ কিডনি ট্ৰেন্সপ্লেন্টেশ্যন হ’ব।

বৰুৱাই বৰ আশাৰে কালিলৈৰ সেই শুভ
মুহূৰ্তটোৰ বাবে বাট চাই থাকিল। □

[উপন্যাসৰ লগে লগে আধুনিক চুটি গল্পৰো জন্ম হয় উনবিংশ শতিকাৰ শেষ ভাগত। বেজবৰুৱাই
পৌৰাণিক ঠাচত সাধু কথা আৰু আধুনিক চুটিগল্প দুয়োটাকে লিখিছে। এওঁৰ দ্বাৰা ৰচিত গল্প
সমূহৰ সবহভাগেই হাস্যৰস প্ৰধান আৰু ব্যঙ্গাত্মক। শৰৎ গোস্বামীয়ে জীৱনৰ সুখ-দুখ, হাঁহি-কান্দোনৰ
ফালটোৰ পিনে ভালকৈয়ে চকু দিছে আৰু কিছুমান গল্পৰ যোগেদি অদৃষ্টৰ নিৰ্মম কশাঘাতৰ তাড়ণাত
জীৱনৰ কাৰুণ্য ফুটাই তুলিছে। এওঁলোকৰ পিছতে ভালেমান গল্প লেখকে বিংশ শতিকাৰ প্ৰথম
চাৰি দশকৰ ভিতৰত স্বৰচিত গল্প সমূহৰ দ্বাৰা অসমীয়া গল্প সাহিত্যক এক উন্নত স্তৰলৈ লৈ গৈছে।
নগেন্দ্ৰ চৌধুৰী, হলীৰাম ডেকা, লক্ষ্মীধৰ শৰ্মা, লক্ষ্মীনাথ ফুকন, মহিম বৰা, বীণা বৰুৱা, বমাদাস,
ত্ৰৈলোক্য গোস্বামী, ৰাধিকা গোস্বামী আদি লেখক সকল এই যুগৰ গল্পকাৰ সকলৰ ভিতৰত অলপ
কেইজন মানহে। এই গল্প সমূহৰ মাজেদি যৌন-আকৰ্ষণৰ মাদকতাৰ বিলাসৰ পৰা আৰম্ভ কৰি
ত্যাগৰ মাহাত্ম্যলৈকে নানা তৰহৰ চিত্ৰ ফুটি উঠিছে। ফ্ৰয়েড, ইয়ুং, এডলাৰ প্ৰভৃতি মনোবৈজ্ঞানিক
সকলৰ প্ৰভাৱ এই যুগৰ লেখক সকলৰ সবহভাগৰ ওপৰতে পৰিছে। শেহৰ পিনে দুই-চাৰি গল্পৰ
ওপৰত মাৰ্ক্সীয় প্ৰভাৱো চকুত পৰে।]

(আধুনিক চুটিগল্প সম্পৰ্কত
ত্ৰৈলোক্য নাথ গোস্বামী)

বৰ্ণালী

(চুটিগল্প)

বস্তু কলিত

স্নাতকোত্তৰ প্ৰাৰম্ভিক বৰ্ষ

ইঠাং লাউড স্পীকাৰত ড° বিকাশ বৰুৱাৰ নামটো শুনি অধ্যাপিকা বৰ্ণালী বৰুৱাৰ চিনাকি চিনাকি লাগিল। নীলা জীনচ পেণ্ট, বগা চাৰ্টৰ সৈতে চচ্‌মা পৰিহিত যুৱকজন যেতিয়া মঞ্চলৈ উঠি গ'ল তেতিয়া বৰ্ণালী আচৰিত হ'ল। সেয়াচোন তাইৰ মৰমৰ বিকু। দহটা বছৰ আগতে এৰি অহা বিকুক দেখি বৰ্ণালীৰ চকুলো ওলাই আহিল। এৰি অহা দিনবোৰৰ স্মৃতিয়ে তাইক আমনি কৰিবলৈ ধৰিলে।

এখন শান্তিৰ ঘৰ। কিন্তু এদিন তাতেই যেন বৰ্ণালী বৰুৱাৰ সমস্যাবোৰে আহি দেখা দিলেহি। বোৱাৰী হৈ অহাৰ অলপ দিনৰ ভিতৰতে সকলোকে আপোন কৰি ল'ব পাৰিছিল তাই। শহুৰেক, শাহুৰেক, দেৱৰেক বিকু আদি সকলোৰে আপোন হৈ পৰিছিল তাই। কিন্তু ব্যতিক্ৰম মাথো এজন ব্যক্তি। সেইজন তাইৰ আটাইতকৈ আপোনজন। স্বামী গোতম বৰুৱা। গহীন, অল্পভাষী গোতম বৰুৱাৰ আচাৰ ব্যৱহাৰ লক্ষ্য কৰি বৰ্ণালীয়ে অনুমান কৰি লৈছিল যে তেওঁ চাগৈ তেনেকুৱাই।

তেনেকৈয়ে প্ৰায় এবছৰেই পাৰ হ'ল।

কিন্তু ইঠাং এদিন তাইৰ অনুমানত যতি পৰিল। যেতিয়া তাইৰ দেৱৰেক বিকু আৰু শাহুৰেকে কথা পতা শুনিলে। তাই বিশ্বাস কৰিবলৈ টান পালে, তাই যেন ভগৱানক প্ৰৰ্থনা কৰিলে-- “হে ভগৱান এইবোৰ যেন সকলো মিছা হয়।” “মা, দাদাই দেখোন এতিয়াও কবিতাৰ লগত সম্পৰ্ক এৰাই নাই। আৰু জানা মা আজি দাদা আৰু কবিতা কলিকতালৈ গৈছে। বোঁৱে গম পালে যে কি হ'ব। মই আগতেই কৈছিলো যে— দাদাৰ মনঃপুত প্ৰাৰ্থনাৰ লগতেই ভাৰ বিয়াখন পাতি দিয়া। তেতিয়া তোমালোকে ঘৰখনৰ মৰ্যাদা আৰু সন্মানৰ কথা ভাবি মোৰ কথা উকুৱাই দিছিলো, কিন্তু এতিয়া!”

গোটেই কথাখিনি যেন বৰ্ণালীয়ে বিশ্বাস কৰিব পৰা মাই। গোতম এজন গহীন মানুহ। কিন্তু তাইকতো কেতিয়াও বেয়া ব্যৱহাৰ কৰা নাই। সেইজন মানুহে তাইক আজি বিশ্বাস-ঘাটকতা কৰিব পাৰেনে? অৱশ্যে বৰ্ণালীয়ে মানুহজনৰ বাহিৰৰ খবৰ একো নাজানে। তাইক কৈছে অফিচৰ কামত গুৱাহাটীলৈ যাব। এসপ্তাহ মান লাগিব।

কথাটো বৰ্ণালীয়ে গম পাইছিল।

সকলোৱে খাই বৈ উঠাৰ পিছত তাই সকলোকে সুধিলে যে এনে পৰিস্থিতিত তাই কি কৰিব? সেইদিনা শহুৰেক, শাহুৰেকক কান্দি কান্দি প্ৰশ্ন কৰিছিল তাইৰ কোন খিনিভ দোষ যে তাইৰ জীৱনটোৰ লগত তেওঁলোকে খেলা কৰিলে। মাক-দেউতাকে ভাবিছিল যে বিয়াৰ পিছত নিশ্চয় বৰ্ণালীৰ নিচিনা এজনী ৰূপৱতী, গুণৱতী ছোৱালীক পালে গৌতমে কবিতাৰ কথা পাহৰি যাব। সেইদিনা শহুৰ শাহুৰেকে তাইক সাস্থনা দিছিল—“মা সকলো ঠিক হৈ যাব। সি আহিলে আমি তাক বুজাম।”

কিন্তু! পয়ত্ৰিছ বছৰ বয়সীয়া পুৰুষ এজনক বুজনিয়ে যে একো কামত নিদিয়ৈ সেই কথা বৰ্ণালীয়ে ভালদৰে জানে। অন্য বিষয় হলে আন কথা আছিল কিন্তু কথাটো যে সম্পূৰ্ণ বেলেগ। এসপ্তাহৰ মূৰত গৌতমৰ প্ৰত্যাবৰ্তনৰ পিছত কোনেও নেদেখাকৈ বৰ্ণালীয়ে খুউব কান্দিিলে। তাই যেন গৌতমৰ পৰা বহুত প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰিব। তাই যেন তাইৰ অধিকাৰ দাবী কৰিব। কিন্তু যিজন মানুহে তাইক বিশ্বাসঘাটকতা কৰিব পাৰে, তেওঁ দিয়া উত্তৰবোৰ তাইৰ কামত লাগিবনে? কিন্তু তাই প্ৰশ্ন কয়—একো কথাই পাতিব নোৱাৰিলে গৌতমৰ লগত।

ৰাতি ভাত-পানী খাই যেতিয়া তাই শুবলৈ গৈছিল গৌতমে তেতিয়া অস্থিৰভাৱে কোঠালিটোৰ ভিতৰত খোজকাঢ়ি আছিল। তাই কোঠাটোত সোমাই যোৱাত গৌতমে যেন অকণমান সকাহ পালে।

“বৰ্ণালী, তোমাক এটা কথা কম বুলি ভাবিছো, বিয়াৰ আগতে পছন্দ কৰি থোৱা কবিতাক মই বিয়া কৰাব বিচাৰো। তুমি কথাটো কিমান সহজ ভাবে লব পাৰা কব নোৱাৰো। সঁচা কথাটো এয়াই যে মাক-দেউতাৰ এবাৰ নোৱাৰা অনুৰোধতহে তোমাক বিয়া কৰাইছে। এতিয়া ডাঙৰ কথাটো হল কবিতা আৰু মই পৰম্পৰাৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰিম। গতিকে আমাৰ ডাইভোৰ্চ হবলৈ হলে তোমাৰো সন্মতি লাগিব। তুমি শিক্ষিতা ছোৱালী! গতিকে কি কৰিলে ভাল হব—তুমি নিশ্চয় বুজিছা।” লাহে লাহে গৌতমে কৈ যোৱা এই কথাখিনিৰ পিছত ঘপহকৈ তাই কৈ উঠিল—“মই কি কৰিব লাগিব কওক। আপুনি হয়তো ভাবিব মই বহুত কান্দিম; মই ইয়াৰ বিৰোধিতা কৰিম। কিন্তু নকৰো। অকল মোৰ এটা দুখ ইমান দিনে মোক আপোনাৰ পত্নী হিচাবে উচিত মৰ্যদা দিব নোৱাৰিলে। মই জানো—এতিয়া আপোনাৰ পৰা জোৰ কৰি প্ৰকৃত অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰিব নোৱাৰো। কিন্তু আপুনি ইমান নিদাক্ষণ যে—ইয়াৰ পিছত মোৰ কি অৱস্থা হব আপুনি অলপো উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰিলে।”

তাই আৰু ৰব নোৱাৰিলে। দৌৰি গৈ আনটো কোঠাত সোমাই সশব্দে দুৱাৰখন জপাই ললে। বৰ্ণালীক আন কিবা কবলৈ গৌতমে সাহস নকৰিলে।

তাৰ কেই দিনমানৰ পিছত দুয়োৰে মাজত বিবাহ বিচ্ছেদ হ'ল। বৰ্ণালীয়ে

সেইখন ঘৰত নাথাকিলে। তাই গুচি আহিছিল শৈশৱৰ দিনবোৰ কটোৱা তাইৰ মাকৰ ঘৰলৈ আৰু মহাবিদ্যালয় এখনত অধ্যাপনাৰ কামেৰে আৰম্ভ কৰিছিল নতুন জীৱন।

হয়তো বৰ্ণালীয়ে নিজৰ জীৱনত এনেকুৱা ঘটনা ঘটিব বুলি ভবাই নাছিল। কোনো দিনেই অইন লোকক দুখ দিব নোখোজা তাইৰ জীৱনত এনেকুৱা দুখ আহিব বুলি কল্পনাই কৰা নাছিল। লাহে লাহে বিকুহঁতৰ লগত তাইৰ যোগাযোগ কমি আহিল। মাজে মাজে বিকু আহিছিল তাইৰ খবৰ লবলৈ। কিন্তু আজি কেইবা বছৰো দুয়োৰো দেখা দেখি হোৱা নাই আনকি চিঠি পত্ৰৰ আদান প্ৰদানো হোৱা নাই। বিকুৱে বিয়া নকৰোৱা কথাটো গমপাই বৰ্ণালীয়ে বহুত দুখ পাইছিল।

বিকুৱে অলপতে অক্সফোৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা দৰ্শনশাস্ত্ৰৰ কোনো বিষয়ত ডক্টৰেট

ডিগ্ৰী লাভ কৰিছে। সেয়েহে বিকুক আজি এই সভাত সম্বৰ্দ্ধনা জনোৱা হৈছে। বহু বছৰৰ পিছত আজি বিকুক এনেদৰে দেখা পাব বুলি বৰ্ণালীয়ে কেতিয়াও কল্পনা কৰা নাছিল। এহাতে বিকুৰ অকৃত্ৰিম স্নেহ আৰু অন্যহাতে গৌতম বৰুৱাৰ বিশ্বাসঘাতকতাৰ পূৰ্বস্মৃতিয়ে তাইৰ হৃদয়ত যেন ভূইকঁপৰ জোকাৰণি তুলিলে।

সমুখ ফালৰ চুলি অলপ পকিবলৈ ধৰা বৰ্ণালী যে- তাৰ এসময়ত বোয়েক আছিল বিকুৰ অলপো খোকোজা নেলাগিল। “বৌ, তুমিও ইয়াত” — বিকুয়ে ইঠাৎ বৰ্ণালীক দেখা পায়েই চিঞৰি দিলে। ভাতৃবৎ বিকুৰ হুহাতত ধৰি বৰ্ণালীয়ে অশ্রুসিক্ত নয়নেৰে শুভেচ্ছা জনালে। তেতিয়া বৰ্ণালীয়ে বিকুক কিবা কবলৈ বহু চেষ্টা কৰিও একো কব নোৱাৰিলে। তাইৰ এৰি অহা বেদনাগধুৰ দিনবোৰে হৃদয়ত যেন আকৌ ভুমুকি মাৰিলেহি □

“আজি প্ৰত্যেক অসমীয়াই সংকল্প কৰা উচিত অসমখন মৰিবলৈ নিদিও, অসমীয়া সংস্কৃতি লুপ্ত হবলৈ নিদিও। অসমৰ বুকুত বৈচিত্ৰৰ মালা ঐক্যৰ ডোলেৰে গুঁথি, দুনাই শক্তিশালী নতুন অসমীয়া জাতি গঢ়ো, শক্তিমান ন অসম গঢ়ি সমন্বিত শকতিৰ সুন্দৰতম ন অসমীয়া সংস্কৃতি ৰচোঁ।”

—বিষ্ণু প্ৰসাদ ৰাভা

প্ৰাচীন কামৰূপৰ ভাষা—এটি আলোচনা

ৰমেশ চন্দ্ৰ বৰ্মণ

স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত বা লুইতৰ পাৰত ক্ৰমান্বয়ে বৈদিক আৰ্য্য সকলৰ ধৰ্ম আৰু সংস্কৃতিৰ ধাৰা ধাৰাবাহিক ভাবে প্ৰবাহিত হবলৈ আৰম্ভ কৰাৰ লগে লগে অবৈদিক আৰ্য্য অধ্যুষিত অঞ্চল বোৰলৈ বৈদিক আৰ্য্য সকলৰ ধৰ্ম আৰু সংস্কৃতিৰ বাহক সংস্কৃত ভাষাও আহি পৰিল, আৰু ক্ৰমে ই এই অঞ্চলবোৰৰ ৰাজহুৱা জীৱনৰ ভাষা হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰিলে। দেখা যায় যে পিছৰ কালত ই সমগ্ৰ ভাৰতৰ দৰেই কামৰূপৰ হিন্দু ৰজা সকলৰো সুদীৰ্ঘ কাল ৰাজকীয় বা শাসকীয় ভাষা হিচাপে পৰিগণিত হৈছিল। শেষলৈ, বৈদিক ধৰ্ম-সংস্কৃতিৰ লগতে বৈদিক শিক্ষা-পদ্ধতিৰো এই দেশত প্ৰচলন হোৱাত, বেদ, উপনিষদ, কাব্য, মহাকাব্যৰ ভাষা সংস্কৃতিয়ে এই দেশৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ জনমানসত থিতাপি লৈছিল। ফলত বিশ্বৰ সকলো ভাষা সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত সচৰাচৰ যিটো ঘটে, ভাৰতৰ বৈদিক আৰ্য্য সকলৰ ভাষাৰ ক্ষেত্ৰতো সেয়ে ঘটিল ধৰ্ম, সংস্কৃতি আৰু শিক্ষাৰ ধ্বজাই যিমানৈ বিভিন্ন ঠাই আৰু বিচিত্ৰ জনগোষ্ঠীৰ মাজলৈ গ'ল সিমানৈ ই ৰূপ সলালে; আৰু

কালক্ৰমত ঠাই বিশেষে ই নন ৰূপ আৰু ৰংলৈ একো একোটি স্বকীয় ভাষা হিচাপে মূৰ দাঙি উঠাৰ দৰে প্ৰাচীন কামৰূপতো ই নিজস্ব ৰূপ ললে।

মনকৰিবলগীয়া যে, সপ্তম শতিকাৰ আগছোৱাতেই কামৰূপত ভবি দিয়া হিউৱেন-চাঙে কামৰূপৰ ভাষা মধ্য ভাৰতৰ ভাষাতকৈ 'কিছু পৃথক' হিচাপে দেখা পাইছিল; আনকি সেই সময়তেই ভাস্কৰ বৰ্মণৰ 'নিবীনপুৰ তাম্ৰ শাসন'ৰ 'অক্ষৰ খোদক' (কামৰূপীয়া) কালিয়াৰ জন্ম হৈছিল। গতিকেই মধ্য ভাৰতৰ বিপৰীতে পূব ভাৰতৰ এই পৃথক ভাষাই ভাস্কৰ বৰ্মণ আনকি তেওঁৰো আগৰ পৰাই ক্ৰমে পৃথক হৈ হৈ অৱশেষত দেশৰ এই অঞ্চলৰ স্বকীয় ভাষা 'কামৰূপী'ৰ জন্ম সন্তৱ কৰি তুলিছিল। কালক্ৰমত ই পূৱে শদিয়াৰ পৰা পশ্চিমে দিনাজ পুৰলৈকে বিস্তৃত সাম্ৰাজ্যৰ চৌদিশে বিভিন্ন শাখা প্ৰশাখা মেলি আগ বাঢ়ি গৈ আছিল, এই ভাষাত ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ উজনি-নামনিৰ ভাষাৰ উপৰিও মণিপুৰ, কাছাৰ, জলপাইগুৰি, দাৰ্জিলিং জিলাৰ ভাষা সমূহো অন্তৰ্ভুক্ত হৈ পৰিছিল।

অসমীয়া ভাষাটোৰ প্ৰকৃত নিদৰ্শন সঠিককৈ পোৱা সম্ভৱ নহয়। ড° বাণীকান্ত কাকতিয়ে লিখিছে “অসমীয়া ভাষাটো বঙলা ভাষাৰ পৰা ওলোৱা নাই নাইবা ই বঙলা ভাষাৰ এটা মৃত্যুমুখী উপভাষাও নহয়। অসমীয়া ভাষাটো বঙলাৰে সৈতে সম্পৰ্ক থকা এটা সুকীয়া ভাষা। বঙলা আৰু অসমীয়া দুয়োটা এই মান্য মাগধীৰ অপভ্ৰংশৰ উপভাষা।” এনে উক্তিৰ দ্বাৰা অসমীয়া ভাষাটোৰ জন্ম কাল দশম শতিকাৰ পাছৰ বুলি ধাৰণা হোৱাটো স্বাভাৱিক। অসমীয়া ভাষাৰ ইতিহাসে কিন্তু এই কথাটোৰ সমৰ্থন নকৰায়। অসমীয়া ভাষাটো মূলতঃ মগধীয় ভাষা। মগধ-বিদেহ অঞ্চলৰ পৰা আহি উত্তৰ বংগৰ মাজেদি আৰ্য্য ভাষাই প্ৰাচীন কামৰূপত প্ৰবেশ কৰে আৰু সপ্তম শতিকা মানৰে পৰা অসমৰ সুকীয়া ভাষা ৰূপে গঢ় লয়। হিউয়েনচাঙৰ বিৱৰণীয়ে ইয়াৰ প্ৰমাণ, তেওঁলোকৰ এই উক্তিয়ে অসমীয়া ভাষা সম্পৰ্কীয় প্ৰথম উক্তি। এই উক্তিয়ে অসমীয়া ভাষাৰ মগধীয় ভাষাৰে সৈতে সম্পৰ্ক স্পষ্ট ভাবে দেখুৱায়। গ্ৰিয়াছৰ্নৰ ভাষাত মগধৰ পৰা মাগধী প্ৰাকৃত তিনি দিশলৈ গতি কৰিছে। দক্ষিণৰ পিনে ই উড়িয়া ভাষাত পৰিণত হৈছে। দক্ষিণ পূবৰ পিনে ই প্ৰথমতে পশ্চিম বঙলা আৰু পিছত পূববঙলা আৰু পূবৰ পিনে প্ৰথমতে উত্তৰ বঙলা আৰু পিছত অসমীয়া ৰূপ লৈছে।”

হিউয়েনচাঙৰ উক্তিৰ পৰা মগধীয় ভাষাটোৱে অসমৰ সুকীয়া গঢ় লোৱাৰ কথাৰ

ইঙ্গিত পোৱা যায়। পিছত প্ৰাচীন কামৰূপৰ হিন্দু ৰজাসকলৰ (ষষ্ঠ শতিকাৰ পৰা দ্বাদশ শতিকালৈ) তামৰ ফলিৰ ভাষাই সেই ভাষাটোৰ ৰূপটো আৰু বেছি স্পষ্ট কৰি তোলে। এই তামৰ ফলিবোৰত অসমৰ কিছুমান ঠাইৰ নাম, অসমীয়া কিছুমান গছ গছনিৰ নাম, মানুহৰ নাম অসমীয়া আন আন শব্দ আৰু অসমীয়া ভাষাৰ বৈশিষ্ট্যসূচক ধ্বনি তাত্ত্বিক আৰু ৰূপতাত্ত্বিক নিদৰ্শন কিছুমান সংৰক্ষিত হৈ অসমত সুকীয়া ভাষা এটাই গঢ় লৈ উঠাৰ প্ৰমাণ দাঙি ধৰিছে। পণ্ডিত সকলে ইয়াক কামৰূপী প্ৰাকৃত নামেৰে অভিহিত কৰিছে। ইয়াৰ নিদৰ্শন কিছুমান তলত উল্লেখ কৰা হ’ল।

ক) মানুহৰ নাম বুজোৱা শব্দ : অনি, তনি, সনি, কালিয়া, পুপ্পো, অৱধি, কৈৱৰ্ত্ত।

খ) ঠাইৰ নাম বুজোৱা শব্দ : দক্ষিণ পাট, মাকখিয়ান, পণ্ডৰী, হাটপ্লেথৰ ইত্যাদি।

গ) গছ-গছনিৰ নাম বুজোৱা শব্দ : ওড়অম্ম (উৰিআম), কটাফল (ক’ঠাল), কণ্টাবকড় (বগৰী), কাশিয় (কুঁহিমলা) পাকটী (পাকৰী), সূৱনদাক (সোণাক), ডুম্বৰী (ডিমৰু) ইত্যাদি।

ঘ) অন্যান্য শব্দ : আম্ব (আম), কাণ্টা (কাটা, কাইট), কুৱা (কুঁৱা) নাক (নাক), ভিঠি (ভেটি), মণ্ডা (মুঢ়া), বেক (বেকা) ইত্যাদি। ধ্বনি মূলক নিদৰ্শনো কিছুমান তামৰ ফলিত পোৱা যায়। সেইবোৰ হ’ল (ক) স্বৰ ধ্বনিৰ হ্ৰস্বদীৰ্ঘ ৰূপৰ পাৰ্থক্যহীনতা : ময়ূৰ--ময়ুৰ,

ঈশ্বৰ — ইশ্বৰ, স্বামী — স্বামি, এই আটাইবোৰ ভাস্কৰ বৰ্মণৰ তামৰ ফলিত পোৱা হৈছে। স্থলী—স্থলি (বভ্ৰুপাল), দুকূল—দুকুল (ধৰ্মপাল), সুকৱি—সুকৱী (ইন্দ্ৰপাল), কামৰূপ — কামৰূপ (ধৰ্মপাল)।

খ) স্বৰ সমীভৱন : পুষ্কিৰিণী— পুষ্কিৰিণী (ভাস্কৰ বৰ্মণ, ইন্দ্ৰপাল, ধৰ্মপাল)।

গ) ব্যঞ্জন-সমীভৱন : প্ৰহ্ম—প্ৰহ্ম, কৰ্ণ সূৰণ—কৰ্ণসূৰণ, ক্ষেত্ৰ—ক্ষেত্ৰ (ভা: বৰ্মণ) সৰ্বা—সৰ্বা (ইন্দ্ৰপাল), সৰ্বান—সৰ্বান (ধৰ্মপাল) ইত্যাদি বিলাক ধ্বনি মূলক নিদৰ্শন পোৱা যায়।

ওপৰত উল্লেখ কৰা তামৰ ফলিৰ ভাষা বোৰে আৰু পঞ্চম শতিকাৰ শেষ বা ষষ্ঠ শতিকাৰ আগ ভাগতে প্ৰাচীন কামৰূপত গঢ় লোৱা মুকীয়া ভাষাটোৱে কামৰূপ অঞ্চলত বিস্তৃতি লাভ কৰাৰ কথাটোও স্পষ্ট কৰে। “খৃষ্টীয় ষষ্ঠ শতিকাৰ আৰম্ভণি মানত কোশী নদী প্ৰাগজ্যোতিষৰ পশ্চিমৰ সীমা আছিল। গতিকে প্ৰাগজ্যোতিষৰ ৰাজ্যই

পশ্চিমে মিথিলাক ছুটছিলগৈ। ইয়াৰ পৰা অনুমান কৰিব পাৰি যে কামৰূপী ভাষাটো মূলত : পূৰ্ব মৈথিলীৰ এটা ৰূপহে।”

কামৰূপী প্ৰাকৃতৰ ওপৰত গুৰুত্ব দি ডিহেশ্বৰ নেওগে এনেদৰে লিখিছে “খৃষ্টীয় পঞ্চম বা ষষ্ঠ শতিকাৰ পৰা দ্বাদশ শতিকালৈ ৰাজত্ব কৰা কামৰূপৰ ৰজা সকলৰ তামৰ ফলি বোৰ অধ্যয়ন কৰিবলৈ লোৱাৰ মুহূৰ্ত্তে অসমীয়া বঙলা আৰু সম্ভৱত : উড়িয়া ভাষাৰ মূল মাগধী প্ৰাকৃতৰ ভ্ৰান্ত ধাৰণা নাইকিয়া হৈ যায়।”

ওপৰত উল্লেখ কৰা তামৰ ফলিবোৰত “কামৰূপী” ভাষাৰ উৎপত্তি সম্পৰ্কে এক নিদৰ্শন পোৱা যায়। প্ৰকৃতপক্ষে সেইবোৰ সেই সময়ৰ মানুহৰ কথিত ভাষাৰ প্ৰভাৱ বুলি নিঃসন্দেহে কব পৰা যায়। তামৰ ফলিবোৰৰ ভাষাবোৰে প্ৰাচীন কামৰূপত গঢ় লোৱা প্ৰাকৃত ভাষা এটাৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰে আৰু সিয়ে অসমীয়া ভাষাৰ ইতিহাসৰ প্ৰাচীনতাৰ নিদৰ্শন। (সহায় লৈ) □

Bongaigaon College Magazine

18th ISSUE

SESSION : 1995-96

ENGLISH

SECTION

Prof. In-charge :
Upal Deb

Editor :
Achintya Dihingia

Ballad of a Night

2012-2013
M.A. Final Year

Jayanta Dutta
M.A. Final Year

A dustbin full of silence
In the corner of my room
An arabesque of
A shadow of a black cat
Transforms quickly into a shake
In a sleepless night
Talkative stars
Become drowsy
Is my life
Current without effect
Passes—
No stimulation
No cold
But a chain of a meaningless hopes
From an aurora to aurora

Dear

ASHOK DAS
M.A. Final Year

Ashok Das
M.A. Final Year

When my sweetest thinking comes
In speechless meeting,
It calls the memory of past times
Then I feel about my useless life.
The past memory vibrates my heart
The misery for past creates 'Sirocco'
My eyes are full of tears for past,
Think, I will find peace after my funeral,
My heart cries again and again
Then comes the sea of misery.
But why? You are not a sylph,
Past memory attacks me continuously,
Just like midday's Sun.
But, how wonderful!
When I remember you,
You destroy all the harmful feelings
Remembering your picture and activities,
I feel that I am in the heaven. □

Priority... First

Maitreyee Barua Das
Lecturer, Dept. of English

The refrain
is familiar
and first
as 'I'
it starts, and ends.
Between
the womb
and the tomb
the First Person should
reign
supreme,
the second
and the third are
incidental.
Why group
when only the self needs metamorphosis
and the rest
just tangle
the process ?
Let go please,
I want to breathe
free
unencumbered
individuality. ☐

The Big and Small

College Bongaigaon
Bongaigaon College Bongaigaon

Sankar Majumdar

B.A. 1st Year

Not far from surfy shores
Towers a tall building.
Like a palace touching the stars.
Italian marble, carpets from Kashmir,
The rich man wants to show the world,
How big he is !
Near the marble-marvel,
Stands a thatched hut
The poor man has to bend
Nay, nearly crawl into it.
So there stands the billionaire
Dwarfed by his palace
And here squats the poor
Taller than his dwelling. ☐

CULTURE—between Flesh and Spirit

Arnab Baul
Lecturer, Dept. of English

Since the second half of 20th Century, cultural degradation is one phrase which has always remained a favourite with sociologists, intellectuals, writers and thinkers.

Degradation of any kind is always unfortunate and it becomes more so when it is the case with culture—a word the meaning and sense of which is difficult to perceive both theoretically and practically. Theoretically, because of the plurality of its definition and the nature of elasticity of the concept; practically, because the nature of culture varies from society to society. For example, in the Christian cultural tradition of marriage the newly married couple will ceremoniously kiss each other in front of the wedding guests. But

in our culture we defer the kiss till the wedding night and any attempt by us to imitate western wedding tradition will be a subject of social criticism. Thus, here we find that society, that is—“a group of persons who cooperate for certain common purpose”, takes the first initiative in protecting the culture of that community. It shows that society and culture are interdependent. And if in the above instance it is the forces of conformity which come forward in protecting the culture of that community but the opposite may also be possible, that is, gifted individuals determining the culture of the society. A proper balance between the forces will ensure progress.

The forces of conformity can

sometimes be excessively operational if there is dearth of new ideas among people and in most cases the result is cultural retardation. And so, if in the middle East it is the general distorted idea of the Islamic religion perceived by people which halts progress, in our country at present it is the absence of any ideological base among present generation which halts the healthy cultural growth of society. — Raymond Williams while defining culture extended its early meaning of 'habit of mind' or body of intellectual moral activities "to a whole way of life". I 'pari passu' with this definition of culture we can perceive that there is something wrong with our intellectual and moral activities which an impending cultural catastrophe.

The present generation embellishing it with the idea of some self styled intellectuals, bureaucrats and residual cultural waste of Europe, often wants to pose as bright and attractive. But it seems

this brightness is just like of a call-girl waiting for a professional call rather than a genuine glow of an Indian bride embedded in ethnic culture.

Today's situations is unfortunate because we are the word 'progress' as a foil for our fatal outlook.

(II)

It will be foolish to hold a particular factor responsible for today's cultural degradation, The formative principle of an age and particularly if a society manifests itself in devious ways and the behavioural pattern of our society is determined by the nature of the formative principles. For example, during the time of European Renaissance the shift of the World view of the people from theocentrism to homocentrism was the determining factor. And leaping forward in the 20th Century we find that Georg Lukacs locates two determining factors which played an important role in framing our cultural and ideological

identity—the conflict between Capitalism and Communism; and between fascism and antifascism. People of this respective centuries had the opportunity to use the formative principles as reference walls to establish their cultural and moral identity. The nature of the identity may not be definite but atleast definable.

But now, it is hightime we realised that since the time of growth of Industrial Revolution the moral and ideological growth of men has always been static. To put it otherwise, the economic growth and well being of civilization has negatively affected the moral growth of human being. Had it not been so, thus the Atom bomb would never have been applied in Herosima and Nagasaki. If the invention of Atom bomb indicates the triumph of Industry and science, then its application to destroy civilisation indicates the defeat of conscience to science. In the uneven growth process of machine and mind, its mind which is the loser.

But during Renaissance it was the rich cultural and moral sense of human being which ensured social progress. There was tremendous conviction on one's personality and highest ideals of life. And this is the reason for which a 17th century English poet John Donne can firmly declare through his poem that his poem that his beloved is "all states and all princes"—and he himself "nothing else is". There is no predominance of manly ego but a kind of idealistic negation of one's personality to celebrate the moral and intellectual beauty of his beloved who as it seems, has an esemplastic power in moulding the different elements of society within her personality.

Even in early 19th Centry also French poet Baudelaire could express his powerful feeling of love both sexually and romantically. :

"How sweet your breast to me,
how kind your soul;

or

"As I bent close, queen of my
worshipping,

I thought I breathed—
the fragrance of your blood”

(La Bakon)

The above lines show a tremendous sense of respect on the part of the Speaker for his beloved (Sweet breast) with her inner richness (kind.....soul). Here is the triumph of one's sensitivity and inner culture.

But such was the effect of industrial growth that the process cultural growth of individual died prematurely. So to the hero of “Baal” a drama by 20th Century German dramatist Bertolt Brecht, love is —

“— like a coconut,
good while it is fresh but when
the juice is gone and only the
bitter flesh remains, you have
to spit it out.”

or,

think about the artificiality of a love-making session in the ‘Waste Land’ of T.S. Eliot where the girl takes it so easily that after everything was over the girl.

“..... smooths her hair with
automatic hand, And puts a record
on the gramophone.”

In the above instances there is predominance of mindless sexuality because in both the cases the protagonists are unsure about their mind, its power and of course, their call of heart.

The situation deteriorated rapidly after the disintegration of Russia. It was the last straw behind Camels back not because America emerged as the only Super power symbolising economic prosperity but for another altogether different cause. The reason is that, bewildered by the enormous success of Capitalism in America and being fascinated by the apparent economic prosperity of that country we have attributed a mythical status to the concept of ‘progress’ in relation to that country. And not only so, by stepping further, we have attempted to make an equation between their economic superiority with cultural “Superiority”. Our logic is as because she is economically superior, so America is culturally superior also and thus their culture is imitable. The impact of this acculturation is

dangerous. It is very difficult to create a common cultural atmosphere which can demythicise the theme of progress in relation to America laying bare the facts only before us. For the present generation Indians, it is a Herculean task because the nature of industrial and economic development is always objective and secondly people's response to it is very much subjective. After our independence struggle; I think we lack that formative principle which can help us in creating a common moral and ideological ground which can be a base of our moral and intellectual well being. The Naxalite movement in late 60's had a possibility in becoming a formative principle for future generation but it failed to do so for different reasons.

In early 20th century, internationally, when the situation was polarised between communism and capitalism and around 1940's when, nationally, it was polarised between 'to rule' or 'to be ruled'— general people at least had a choice in front

of them the common ideological factor although was to quote Hegel's phrase— "an identity of identity and non-identity"— but still people had no way but to use their head in assessing the general situation and to take a personal ideological stance.

But now, when consumerism, the scion of Capitalism with her chameleonic character stands in front of us, we can only fall prey to her external charm in a spell of bewitchment and our ideology in this first casualty in this regard.

And so, today, instead of 'society' we have market to live to buy and buy to live and enjoy. In this great bazar everything is commodity. A company can buy an MBA or a father can buy a bureaucrat husband for his daughter. Here politician can buy his elector and elector can buy any political ideology, which suits his leader.

Or, shall we confess that we have all become the loyal customers of that enchantress call capitalism

who has a seductive external appeal but possess no heart ?

(III)

The following lines occur in the poem 'Watch Yourself Go By' by Strickland Gillilan —

"Just stand aside and watch yourself go by,
Think of yourself as 'he' instead of 'I'."

I suddenly remember these lines because this is the only thing which we can do now to save us from committing ideological and cultural harikiri.

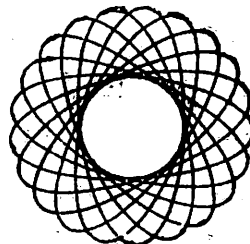
If we can truly observe our subjective consciousness objectively then we will be more ashamed than depressed. Afterall, living like a

commodity is not a happy idea at all.

The only way to regain our own status culturally, is to have tremendous self confidence on us. Human mind is full of possibilities and it will be foolish to channelise it in one direction, say to acquire money, to buy a mistress and to ride a Maruti.

Rather it will be wiser for all of us to understand our nature because it is the only way for improving human life.

For this what is necessary is deep thinking—afterall, it is the only identity of man as told by Descartes—'Cogito ergo sum. that is— "I think therefore I am". □

Reflection of Literature in life

Abhigyan Prasad
B. A. 3rd Year

"Literature is the mirror of society (Life)" : So goes an age-old adage and a first hand ready made answer to the question what is Literature. There is also no doubt that the Literary pieces of any age serve as a better testament to the society of that age, compared to many history books. I don't intend to load this piece with examples and prove these sayings as right or wrong; but I want to say just this that life provides us with many situations akin to those of literature and we react in varied manner. But imitating literature in life is really arduous. Often people, trying to emulate the great literary characters, have failed and ends up frustrated, maligned, rebuked and to cap it all in penury also.

A literary character is inextric-

ably and inevitable looked upon as a generous, compassionate, simple yet free soul, unfit for the real life situations. In recent times however, the literary characters have been sidelined by real characters who has captured the imagination of audiences all over the globe. Yet the situation remains same ; we don't accept in our lives what we have seen on the silver screen. On the screen, an Amitabh in the guise of a 'poeket-maar' or a 'dada' entertains us for three short fantastic hours. We laugh with him, we shed tears with him, we suffer with him and also fight with him. The whole range of our love and sympathy is showered on that suffering soul whose state of existence is due to the 'haalat'. He does not intend to do what he does, but then he

is 'majboor'. It is a word which strike our conscience in those dark chambers enlightened by the silver screen. But the moment we out of the hall, we push aside beggar in rage and sneer at a punk or dandy with long hairs. In our neighbourhood, we have many such 'dadas' at the first sight of whose, we are alarmed, and sometimes when a 'pocketmar' is caught, we join the multitude and deliver two-three good punches to the already bleeding 'pocketmar'. We fail to perceive the reflection of Amitabh in that 'pocketmarr' and instead of dwelling on how they became such, we only think why they should be such.

The case with literature is the same : what we appreciate support in the literary works hardly appeals us in our real life. While reading Keats we assert in the same vein with him that

"Beauty is truth, truth beauty"—
that is all.

Ye know on earth, and all ye
need to know"

But do we practise the same in our

life. History is witness that beauty is as false as crocodile tears and as misleading as the roads in a big City. If anyone tries to prove Wordsworth's dictum that "The Child is the father of man" he is instantly countered with the question: If child is the father of man, who is the father of the child? So, the effort is nipped in the bud and some of us even 'poke fun' of that man.

Our life gives ample occasion where literature and art tries to assert themselves. In our everyday dealings, we come across many such characters whom we wishfully ignore leave alone sympathise. Prince Hamlet must be a big failure in real life. Who knows many of us have met his imitations who finally end up as caricatures. My audacity allows me to divulge that even one of our teachers warned (!) me from following prince Hamlet : "Don't try to become Hamlet". Yet, this brooding, melancholy Prince is Prince of your dreams, thought, imagination and the artistic

senses. In this regard, the Romantics also present me with a classic case. When Wordsworth stormed into the literary scene, the people had almost discarded him for his grave intimacy with nature, which till then only existed in fantasy. But across the ages, he has gained stature, now he is a must in every university and we burn flame at his altar. Yet our appreciation of Wordsworth is limited to books only. We don't try to seek intimacy with nature lest we be branded, outdated or a crank similarly. Shelley was on exile and a much abused poet. But today one is not a Graduate until he has read Shelley. Today, England busks in the glory of much maligned Romantics.

One reason for this type of attitude might be our selfishness, we are concerned only when our interests are at stake. So we sympathise with Eliot's Prufrock in his dilemma and predicament and alongwith him, denounce and condemn the vanity and artificiality of society, quite unmindful of our own hypocrisy and artificiality.

Moreover, Prufrocks in our society are rewarded with terms like Gothic, simpleton, bore, testless etc. Honesty might take a lot of space. Our films are full of it. The corrupt police officer (or anybody) whom we abhor and detest while inside the hall, is invited to a dinner while we are out of the hall. In this context, I remember one incident of my schooldays. Our team lost an important Football match by a solitary goal mainly because one of our fellow player had confessed to the Referee that the ball had touched his hand before going behind the post. The Referee disallowed the goal and we lost instead of making a draw. Later, that boy was much rebuked and I also joined forces with everybody in ridiculing him and his honesty. But today, I through all my weight to support Chris Keller, who is "All My Sons" denounces his father when he comes to know of the latter being corrupt. But we hardly find any Chris Keller around us and if we do, he would meet the same fate as that of the boy of my schooldays.

So, literature justifies itself as the mirror of society by providing similar situation in our life. But we are not characters in the writer's hand and so choose our own course of action. Our actions are guided mainly by our selfishness and therefore we fail to rise up and become larger than life figures like the characters. How beautiful our world would be if we can emulate those great characters, if we sympathise with a 'majboor' 'dada' or 'pocketmaar' as we do with Amitabh on the screen, if we become as rational as Hamlet, if we become connoisseurs like Keats, if we love nature as sincerely as Wordsworth, if we are as simple as Prufrock, and as honest and guilty conscience as Chris. Indeed it would be Heaven upon Earth. But if we become larger than life figures and Earth becomes Heaven, would Art and Literature still exist? Probably not, because it cannot promise us something better than what we would have. And a world science. Art and Literature must be dull and drab. It's better

I clip the wings of my imagination and be a practical man again. Let the larger than life figures be at their own place. I return to my original point that though life and literature are reflections of one another, they are bound to be at loggerhead. Everybody must follow laws of nature and the laws of reflection says that the original image and the reflected image are opposite, the left becomes right and the right becomes left as in the case of your own reflection in the mirror. So next time you may 'naturally' deliver two or three blows to a 'pocketmaar' and also be aware that he might one day grow to be the Big 'B' (Amitabh).

Finally, I sum up with a parody of Rudyard Kipling's (in) famous verses, which I think would best 'reflect' the essence of my article.

"Oh, Art is Art, and life is life,
And often the twain shall meet,
Till theatre and silver screen
stand presently
At Man's great judgement seat". □

Religion, Today

Munny Chhetry

B. A. 3rd Year

Religion which is the strength of a nation, society and family and equally the strength of heart and confidence, is today in a very pathetic and dreadful state in India. Religion today is divided into different sub-categories. Religion today does not mean humanity or mankind, today it is defined by Temple, Mosque, Church or Gurudwara. If constitution is a set of rules and regulations to govern a nation then a Religion is a code of moral law and virtue to conduct and govern the whole world in full harmony.

Religion is not a book that ends after reading, it is not liquor which can be drunk easily, it is not a cloth that can be wore and it is not a way which finishes at walking rather, Religion is a strong belief in

us which forbids us from doing any kind of unfair thing. It is a strong feeling which makes us to realise the worth and value of existence which teaches us to live a pure, peaceful life without disturbing and harming others, which teaches us to love each and every thing created by God. It is a feeling which should be followed after understanding its deep meaning.

Nobody can challenge when and how the Religion came into existence. Religion is as old as the high mountains, green hills, deep oceans and large earth surface. Most, probably, religion came into being when human beings used to live in the midst of Nature. When nature frightened the primitive people by showing her different dreadful faces by bringing flood,

storm, rainfall, famine and earthquake then the primitive people were really scared of these peculiar state of the nature. They thought there is a mysterious and unseen force behind these all happenings which makes them dance like a puppet and they started to worship that unseen forces through their peculiar and primitive way of sacrifices for God as a result a kind of belief came within themselves which later on took the name and shape of 'Religion'.

Religion is related to soul. It is a way to realise God. Religion leads man towards truth, mercy, generosity etc. virtuous qualities. Religion is a slight flash of light which lightens the physical and inner self of a man. India is the name of that land where millions of people live together with mutual love and co-operation, belonging to different caste, creed and community guided by their own philosophy, custom and tradition where the great man like Lord Gautam and Gandhi sacrificed their whole life to estab-

lish the unity and integrity of India, who held unity and non-violence highest in their life.

Today the entire mankind is in shameful state to see the pathetic condition of religion. Religion in today's context means agitation, violence, communalism, murder, war and bloodshed and above all. Religion today means politics the dirty game of domination.

Communalism is the fruit of religion, Temple, Mosque, Church and Gurudwara which are the sacred places, where human soul find people and where the soul find peace and where the soul is connected with God, such sacred places today has become the inspiration places of murder, rapes, agitation and violence. In these sacred places the lessons of communalism and violence are taught.

Everyone, while giving a lecture on religion, in all religious occasions more often quotes the same lines of Mohammad Iqbal :

“मजहब नही सीखाता आपस में वैर रखना”
but how many of us believe in this

statement and how many of us practise and follow it.....? Definitely none of us practice in it That's why I say :

“ मजहब ही है वह कर्ता
जो वैर करना है सीखाता । ”

because it is the religion or 'मजहब' which teaches the Hindus to use Trisul, which teaches Muslims to use Sickel, which teaches the Sikhs to use Kripan and which teaches Christian to use their Cross for attacking each other untill they lie in their own blood. Shame on this Religion, which makes one brother to quarrel with other, which makes one friend blood thirsty of other and shame on this religion, which makes woman widow and children orphan and above all which can not teach the people to live together friendly with mutual and fellow-feeling.

Perhaps poet Harish Chandra Roy Bachchan was aware of the narrow-mindedness and illness of religion that's why he did not hesitate to point out the reality of religion as :

“ मन्दिर मस्जिद वैर बढ़ाती
मेल कराती मधुशाला ”

So, the wineshop is better than any place of worship because in wineshop people of different caste, community and religion come forgetting all their religion and caste, they sit together, drink together and make money together but these Temple, Mosque, and Churches increase chaos and germinates hatred in man against each other.

Similar is the case with prostitute women of our society who are a black spot and a scandal to entire human race in the name of women. But has any of us ever thought about this women called prostitutes— who are responsible for them ? they the prostitutes themselves ? the broker who openly sees and buys them, the Bais (incharge of the Prostitutes) who compels them to accept this dirty profession or those who visits them to fulfil their sensuous appetite.

If these untouchable low caste people like Chamars can be given the name of Harijan by Gandhi then why another Gandhi has not

born till now to give the name of 'Laxmijani' (Contrast to Harijan) to these prostitutes and restore them to higher standard place and life from the miserable life they are living. Right to equality is a fundamental right of each and every citizens of India which is given by the Constitution and protected by the Court. How injustice is being done with them. Why they are not given the reservation and facilities? Do they not belong to the lowest class of our society. If yes, then why they are treated like a mere commodity to sell and buy.

The Harijans are fortunate enough to get their own supporter like Dr. Ambedkar but unfortunate of the unfortunates are those whores, who have got their prestigious and well to do customers like great politician, sometimes parliamentarians and merchants if they want them they can pass a law on the prostitute classes for the safeguard of their human rights and facilities through the recommendation of their parlia-

mentarian customers ! But no, these people come to them not to be bothered but to derive pleasure and joy.

Our sacred scriptures and religion says that those who sacrifice ones own life and joy for others, those who given joy to other by taking pain himself or herself they are the real sons or daughters of God. If it is correct then the prostitutes should be held as the dearest and beloved daughters of God for they make no discrimination between rich and poor, Brahmin and Sudras, black and white, higher and lower class, without discriminating anything they give equal joy and pleasure to all their customers no matter how much pain they get, how much they suffer, in what dirty and dark place they live and what kind of miserable life they life.

If holy scripture denies the above lines then each and every chapter which talks about the human selflessness and sacrifice for other people, should be torn from

Veda's. Koran's. Bible's and even from Tripitak and Grantha Sahib.

Today religion has not remained religion rather, it has become the dirty business of dirty politicians. Today, religious symble like 'Aom' (ॐ) sickle and cross (†) are used for election symbols and elections are contrasted on these symbols.

O my Lord, how powerful you are ? once you used to feed people, now you have become bound to come to your sons in earth for milk, perhaps there is a shortage of milk in your 'Amrapuri'. This time you come for milk and we hope, the next time you will come to earth in search of new Apsara because you won't get that Cabaret dance of Helen in 'Amrapuri' nor the beauty of Susmita or Aishwarya without paying Tax.

O my Lord, how strong and powerful you are what to say about your armforces. Sometimes we wonder inspite of having muxium supply of hydrogen bomb, Atom bomb, cannons, dangerous missiles and poisonous gas from America, Pakistan could not conquere

Kashmir then how and in what way you have won the whole universe (Hell, Heaven and Earth) through your feeble battalion. Through Urvasi you won Purasva and through Menoka you defeated Brahma Rishi Biswamitra but God—hey, he-y, don't lick this secret, okay, don't let this secret be know, by the world, otnerwise I fear, Pakistan will easily conquere Kashmir through its 58-Bano-Begum feeble Battalion.

Above all I think you God—one million and one time for grace and your sons of the soil. I congratulate you for your successful business of Rasa and Madhusala, for your strong and alert Battalion and above all for your large generous which know no discrimination between the rich and the poor minister and pieon, black and white, Brahmin and Harijan, Hindu and Muslim, Sikh and Christian and between Harshad Mehta and a mannual labour of Jakarta and more thanks to your belly which can adjust only with water when there is no milk, ☐

Major Socio-Economic And Political Problems Faced By The Tribal People Of North-East India

Bhabani Prasad Sharma
Lecturer, Dept. of Pol. Science

The tribes in India are varied in terms of their Socio-Economics and political development. Historically speaking, the hill tribals of North-Eastern India were neither a part of India nor Assam prior to the British colonialism of the region. However different tribes living in the North-Eastern hill region had some relatives with the neighbouring people of the Brahmaputra valley. They maintained their own distinct tribal culture, tradition, taboos and social systems which were quite different from those of the people of the valley.

The North-East India is the meeting ground of diverse cultures, languages and traditions and peculiar ways of life. Since indepen-

dence the entire region has been experiencing movements both peaceful and violence. Probably this is the only region in India which has been witnessing reorganisation on a grand scale. But the reorganisation which has taken place has not fulfilled the aspiration of different sections of people. New demand for Autonomy/Statehood are still in the offing. The demand for Udayachal state, Autonomus state under the provisions of Article 244 (A) of the Constitution and the demand for a Union Territory raised by a section of the people of Barak Valley are some of the developments in that particular direction. The role of the regional political parties in such a situation is not less significant.

There has been the mushroom growth of such parties which have purposefully exploited the fluid and the tense situation prevailing in the region which the reorganisation of the region is almost complete the boundary dispute has taken a new shape. The dispute between Assam and Nagaland has already taken a toll of thousand of lives of innocent people living on both sides of boundaries. Another important development is the creation of District Councils in the autonomous districts under the provision of the sixth schedule to the constitution itself is a great experiment in the political development of the North-East. But on the depth study into the working of the schedule has not yet been made. Recently the Koch-Rajbansis has been listed in the Schedule Tribes which is another development in this region. Besides all these, emphasis has not yet been given on the Socio-Cultural as well as political aspects of the region. A study on this aspect of the pro-

blem needs special attention as that would have reduced the social tensions prevailing in the region.

North-East India was reorganised under the north-Eastern Areas Reorganisation Act, 1971, under the new arrangement five states have got full fledged statehood. i. e.,—Assam, Manipur, Meghalaya, Nagaland and Tripura and subsequently other two Union Territories i. e.,—Arunachal Pradesh and Mizoram have also owned the same privileges. Much earlier the whole area consisted of the composite state of Assam, the two princely states of Manipur and Tripura, the 25 Khasi states and the three North-East Frontier Tracts of Balipara, Sadiya (Dibrugarh) and Tirap (Lakhimpur). Immediately before India's independence, these areas were at different levels of political developments with different political cultures. North-East India as a region is divided into different sub-regions with different demographic compositions, political

diversity and complexion. The regional interest groups had gradually developed themselves into regional political parties. The aims and objectives of which were to achieve separate political and administrative units for the purpose of protection and preservation of their distinct identity. However such proliferation of regional political parties as it has happened elsewhere prevented the emergence of any leadership in the region with an all India stature. It also prevented the development of "Sub-national" political identity usually based on culture and language. For example, the different tribes of Arunachal Pradesh have no common affinity with each other. North-East India as a region is further divided into different sub-region with different demographic composition, political diversity and complexion. The major Hill tribes of undivided Assam were Nagas, Mizos, Khasis, Garos, Karbis, Mikir, Bodos, Mishling/Miri, Rabhas, Tiwa / Lalung, Dewris, Mon (Tie speaking)

Barman of Cachar, Chakmas, Dimasas-Kachari, Hajongs, Hojai, Kuki, Mech etc, who maintained their own distinct tribal culture, tradition, taboos and social systems, which were quite different from those of the valley. Almost all the tribals are held to be the remnants of primitives or ancient Mongolian migrants to this region. They established themselves in their present homeland in the remotest past. Needless to say, the Tribals are undoubtedly the original natives of Assam. Even in the non-tribals dominated Brahmaputra valley today, it was the Bodo-Kachari tribals, who created the first culture and civilisation and in a real sense they are the first natives of the valley.

Since independence, Assam has been experiencing several tribal movements through peaceful and violent and a combination of the two signaling the very complex problem of the national minorities within the Indian social and political system. These movements

are yet to be studied in depth. As a part of the resolution of issues raised by the tribal movement, Assam Experienced several reorganisation leading to the drastic reduction of its size. In spite of reorganisation of the Naga hills district as Nagaland in 1963, the Lushai hills district as Mizoram in 1972 and the united Khashi and Jaintia hills district and Garo hills district together as Meghalaya in 1969. Assam continued with a substantial tribal population both in the hills and the plains. The tribal, continues to form an important component of Assam's demography, society and polity. At present there are two hills districts in Assam, namely Karbi Anglong and North Cachar inhabited mainly by the Karbies and the Dimasas-Kacharis respectively. These two district have their own district councils under the provision of the schedule of the Indian constitution which has provided the hill tribals with some autonomy in managing their tribal society.

These are the tribals who are experiencing an identity crisis in Assam which is very real with the exception of few political leaders and a very small elite section. the tribals have perpetually experienced not only as identity crisis in Assam but also economic exploitation and social, cultural and political oppression. The tribal, too suffered heavily along with the others in the anti-election violence in 1983. The tribals have remained as the most oppressed group in Assam together with the non-autochthon tribals of Assamese tea plantation and the Na-Asamiya Muslims. The tribals has become very conscious of their position and are gradually building up their movement/struggle based on their ethnic/tribal identity. The increasing political mobilisation is mainly aimed at overcoming their Socio-economic oppression and cultural backwardness and attaining to move political power and autonomy within the present system.

The hill tribals of Assam, more

particularly the Karbis and Dimas, Kachari are building up a movement for the creation of an autonomous state within the state of Assam. The Bodo areas are demanding 'Udayachal' or 'Bodo-land' a state or union territory for the Bodos and political autonomy for all the tribals of Assam in their respective areas of habitation. Due to their massive movement jointly launched by the All Bodo Student's Union (ABSU) and Bodo People Action Committee (BPAC) and supported by the community as a whole the Bodoland Autonomous Council is possible which came into existence on 20th February/93 for the all round development of all the tribes in general and for Bodos in particular.

The tribals have perpetually experienced the problems of land alienation, poverty, indebtedness, severe unemployment, economic exploitation and cultural and political oppression. It is not possible to go into details about the problems faced by the tribals in North-

Eastern region within the limitation of space. We will only highlight a few cases to illustrate the plight of the tribals N.E. region, particularly in Assam.

The Government of Assam created a new Chapter i.e, Chapter X which is an additional to the original regulation by an amendment Act passed in 1947 for the protective measure of the backward classes which are not in conflict but are in conformity with the provision of the constitution (vide article 15 (4)). That article empowers the state Government to make any special provision for advancement of backward classes and scheduled caste or Tribes. At present there are 17 tribal belts and 30 tribal Blocks, ostensibly to protect the plains tribals and their land from intrusions by non-tribals at the time of independence (Govt. of Assam 1974). However in 1973-74, 2000 hectares of periodic patta land charged ownership from tribals to ineligible non-tribals in the protected tribal belts (Govt. of Assam 1980 : 11)

About 1000 hectares of Govt. land was encroached upon during the same period in the tribal belts by non-tribals. A report presented in the state legislature on 5th April, 1979 specified some of the crafty mechanisms evolved by vested interest to alienate the tribals from their land (Govt. of Assam 1979). There are also numerous cases of land alienation from tribals in which the state Govt. itself was involved. In a memorandum submitted to the President of India, the plains tribals council of Assam (PTCA) specified several cases in which state Govt. agencies were involved in depriving tribals of their land in the tribal belts to accommodate non-tribals (PTCA, 1967). Even Assam's capital township, Dispur was built on a cluster of tribal villagers near Guwahati city. The increasing urbanisation in and around Guwahati has forced a good number of tribals, particularly Karbis and Bodos, to sell their land which came under or near the city boundaries. This has pushed them to the interior

places. Land alienation has made a large number of tribals homeless in their own homeland. The number of landless peasants among the tribals is increasing alarmingly and perhaps is the highest among the various groups in Assam.

The problem of land alienation has pushed the tribals deeper into poverty, unemployment and debit trap. The Government admits that the planning and land reform policies adopted under the constitutional provisions to safeguard the tribals' socio-economic and cultural life have been either neglected or implemented indifferently due to resistance from vested interests. The same has been the case to autonomy provided through the sixth schedule. It also fail to provide the much needed protection to the tribals in the absence of political will on the part of caste Hindu Assamese.

Industrial development and the very slow pace of urbanisation have blocked the possibility of improving employment are needs in

the non-agricultural sectors. It is mainly the State Government and their various agencies which have remained the sole/major source for providing employment outside the agricultural sector in North-East region. Even here, educated tribals are finding it difficult to get their due share. The unemployment situation has affected both educated and uneducated tribals.

The tribals are not only facing unemployment problems under the present socio-economic system but are also experiencing unending discriminations in getting their limited but rightful place in society. Most of the educational institutions in Assam as well as entire region has been dominated by the high caste Asamiyas and other outsiders. Guwahati University which served the tribals of the entire North-Eastern India till the early seventies had to wait for a long time to find a schedule tribe member of the faculty. While analysing the roots the present phase of tribal separatism, a perceptive scholar has obs-

erved that "the educated tribal youths felt that they had been left out in the cold as the Assamese concerned the lucrative jobs and monopolised administrative power."

In spite of certain constitutional safeguard, the scheduled tribes of North-East region have by and large remained educationally backward. Because of the perpetuation of stereotypes even in institution of higher learning. Tribal students in such multi-ethnic region, educational institutions silently suffer mental torture. This makes them resentful of both the educational system and the relatively advanced castes. It is worthwhile to recollect that the Bodos launched a massive movement for the recognition of the Bodo language and adoption of the Roman script for their language in 1974. The movement was brutally suppressed by the state Government with the help of the police and the CRPE. The Bodo language attained the status of medium of instruction in primary

and secondary schools after a long struggle. Schools which accepted Bodo as medium of instruction have been facing severe discrimination from high caste educational planners and administrators. Most of the Bodo medium schools are under staffed and ill equipped to meet the challenge of tribaleducation. Schools which have adopted other tribal languages as medium of instruction face a similar situation. In the hill areas, the state Government has largely left it to the Christian missionaries to educate the tribals, very much like its colonial predecessors.

The tribals of Assam, particularly of the Brahmaputra valley have been historically contributing toward the emergence and growth of the Asamiya nationality and its language, literature and composite culture. A large number of tribal have identified themselves freely with the Asamiyas and even given up their own mother tongue dialect. The Assam movement very successfully brought the prob-

lem of the Assmiya identity crisis into sharp focus pushing the very fundamental question of the tribal identity crisis into oblivion. Needless to say, the tribals are in no way threatening the identity of the relatively advanced Asamiyas in Assam. The tribals too have become conscious of their identity have started reviving their dormant language and advancing it as their ethnic symbol to assert their rights in their historical homeland through political mobilization.

The autochthon tribal of Assam, who are the first natives in real sense, deserve to be treated with respect and greater understanding. Their rights to their traditional land, forest, language, script, culture, economic development and political autonomy deserves better understanding from the relatively more advanced Asamiyas. A democratic solution to the tribal problems would surely enriched both the tribals and the non-tribals in the region. However, at this juncture the main hurdle is the

middle class leadership and the absence of progressive ideology and strong mass organisations capable of leading the masses of the various nationalities towards a truly democratic solution.

The constitution of India has scheduled tribes as a weaker section of society. Several provisions have been made for their over all upliftment. Efforts have been made to bring about Socio-economic change to make them a part of the national mainstream by putting checks on land alienation, exploitation, indebtedness and by ensuring their increased participation in the socio-economic and political life of India. A tribal sub-plan was introduced in the Fifth Five Year Plan with a view to develop tribal areas and to bring them at par with non-tribal areas.

Tribals themselves have started a number of social movements to

bring about socio-cultural, economic and political change. Tribal identity has been asserted by making efforts for revival of tribal culture, scripts and languages. Demands for forest and forest produce for the promotion of states for tribal people, and for the exclusion of non-tribals from tribal areas are some of the issues taken up by the leaders of various tribal movements of North-East region. These movements have certainly resulted in the increased level of cultural and political consciousness among the tribes in various parts of India, particularly in the north-eastern region. However, to make these movements more effective it is necessary to reduce inter-tribal economic distinctions. The constitutional provisions are not equally shared. Distributive justice has not been the end result of these provisions and other efforts. □

Bibliography

1. Hussain, Monirul— Understanding Society and Politics.
2. Bhuyan, B.C.—Political Development of the North-East
3. Sharma, K. S.— Indian Society.
4. Sharma R. N.—Indian Society.
5. Das, N. N.— An Introduction to the Land Laws of Assam
- 6, Brahma Choudhury, B.L.—Bodos at a Glance.

INDIAN FILMS—

What do they tell us ?

Done Bala Narzary
B.A. 3rd Year

India has the largest film industry in the world, producing over seven-hundred films every year to be distributed widely in Asia and Africa. Imagine the number of viewers flocking to theatres daily all over the country to watch movies in various languages. This brings us to the fact that the films play a vital role in the social life of the people. And today, they have become part and parcel of our life, speech and life-style. People have definitely been affected by the movies they watch.

In the fast-changing and developing world, films have got their own part to play. In the first place, movies are, no doubt, one of the best means of relaxation and entertainment. Secondly, a film is a piece of art with aesthetic sense

and beauty. They have an educative role too.

Are our films only telling us love-stories ? Are stories needed to love one another ? Does love consist only in hugging, kissing, caressing ? Is it only through singing, dancing, running round the bush that genuine love is expressed ? What are our films telling us, then ?

In our films, a woman is portrayed merely as a glamorous sex-symbol. The entire story in most of our movies is male-centred and the role of women is just to support the male characters. Our movies generally perpetuate this traditional and stereo-type image of the Indian womanhood upheld by the scriptures. An Indian model woman would play a traditional

role as an obedient daughter, wife and mother. Sometimes the movies have three heroines— One to love, another to sacrifice and the third to marry. A girl is made to accept the traditional values such as submission, patience, tolerance. When a bride goes to a husband's house, she is told how to behave with the people in his house. Is a boy told how to behave with his wife or at least how to treat her? Worst, a woman is projected as a helpless creature who would do nothing but to resign herself to her fate and submit herself to all forms of unjust treatment and in human dealings. Thus her role seems to be nothing more than a symbol hanging on to men for support and survival.

All of us are well aware how violence is influenced by the media. Mass media in general, and films in particular, can ethuse people especially the youth into violence. In modern movies we find fights, bomb-blast, new kinds of crimes, killings, looting, rape and other forms of violence. The triangle

revenge of either two heroes and one heroine or two heroines and one hero is common.

There is yet another trend i.e. the instigation of violence, which is extremely dangerous. The riots of January 1993 in Bombay are a clear example of the role of cinema in the development of thoughts, fantasies and criminal tendencies in young people. Every movie invariably has violence in it. Don't we observe the same in our school and colleges to win a school or college election? Are not they inspired by the movies? To be factual, the majority of the youth are stimulated and incited to violence by the particular programmes on T.V. and movies. Film after film has taken great pleasure in showing cruelty in the name of artistic freedom and aesthetic beauty. The youth is instigated to take the law into their hands and become victims to be used by the politicians for their vested interests.

Movies, today, cannot remain only at the level of being a mean

of entertainment, when India is overflowing with rampant, corruption and anti-social elements are at large. Movies need to become effective agents of attitudinal and social change. It is a tremendous responsibility on the persons involved in film-making to educate and to enlighten the men and women of our country.

All of us, sometime or the other, more frequently or less, have enjoyed going to movies. We have done so to be entertained to get away from the humdrum routine of life. They have influenced every aspects of our lives, but even an extra pinch of salt can make us sick. They have been acting at both the conscious and unconscious levels, suppressing our censorship, blunting our re-

flection and weakening our wills. If they are inevitable, then our aim ought to be to radically influence the 'movie culture' and allow it not to go worse.

The world cannot be expected to change instantly. But certainly, we are capable of changing ourselves. Just because vehicles meet with accidents, do we stop riding or driving them? — So also, we need to guard ourselves against the subtle, false and deceptive influence of movies. Rather than enslaving ourselves to films, they ought to become a liberative force for us. A critical approach to them is absolutely essential and unavoidable. Such approach will be able to change trend and direction of films along the lines of an elevated value-system, love for human rights and universal brotherhood. □

Of Reading, Unreading and Misreading

Upal Deb

Lecturer, Dept. of English

"From that underwater world
I have some fragments
inexhaustible to my understanding;
grasses from some primitive botany...
Conversations with the dead,
faces which all the time are masks
words out of very ancient languages.
I shall be all or none. I shall be
the other."

—(Jorge Luis Borges,
Argentine Poet)

Just fresh out of the university,
I was profoundly overcome with
an intellectual flush to develop my
reading habits. If at the college I
was led to believe that the syllabus
was the only thing worth being
obsessed with, at the university a
close touch with at least two gen-
uine scholars helped me redefine
reading and scholarship. When
noted social thinker Aijaz Ahmad

sent me suggestions about journals
from the University of California,
I realized that only an orderly
"readerly" programme can counter-
balance an aesthetic experience of
literature with critical scholarship.
Indeed, one faces a tempting surge
of pulp fiction and pseudo-criticis-
ms in newspapers and elsewhere
while nurturing values of artistic
reading. But a good reader is
more a critical thinker than a
mere reader; he is not tied by date-
lines, examinations or teaching
routines.

Not long ago Nabokov asked
certain college students in England
to define a good reader. No won-
der, most of them saw sense of em-
pathy, a historical sensibility and
social consciousness of a reader as
essential traits of a prudent reader.

Nabokov added to them a reader's imaginative mind, memory, Vocabulary and a tinge of "humour-empathy."

Those of us who know Nabokov only through his "Lolita" should get more insight into his "Lectures on Literature." In the Preface Nabokov refers to Flaubert who once wrote that it needs a thorough reading of only six books to be a scholar. No doubt Flaubert must have had 'canonical' imaginative classics in mind, those books that may teach us how to overhear ourselves when we talk to ourselves, and teach us how to accept change, in ourselves as in others, and perhaps, even the final form of change.

All, except linguistic a deconstructionist cheerleaders, will agree that literature is not merely language. It is also the will to figuration, the motive for metaphor which Nietzsche once defined as the desire to be different, the desire to be elsewhere. A reader is supposed to be in thick of meta-

phors, in the midst of imaginative pulls and whirls—that will help him/her discover the hinterlands of a mythicized or created locale. In getting a "mind-hold" on the writer's universe, the reader undergoes the twin process of absorption of self in the work and its natural dissolution before finally recreating the critical self from a readerly trance.

Literature, as Nabokov says, is a discovery. To consider a story a real life account is to negate both "truth" and the story. Literature is essentially a shadow of life-truths which intuit a labyrinth of phenomenal truths. A writer shifts his role intuitively; he emerges as a delusionist. He can be a narrator of an imaginative experience, at times a prophet, a magician or mediator between the mundane and the sublime, between culture and desire, between platitudes and the unknowable. A great writer is a confluence of all these that create what Harold Bloom termed in his latest book. "The Western Canon"

(Papermac, London), an "ontological passion", in the writer to fuse shades of his creative self.

To a reader a literary piece start off as an unfamiliar world, an world which is the "Other world" in which time and no-time mingle. The communion is between two worlds overlapping each other as the reader hovers between truth and meaning, between his self and conceptualized self of the writer. If you read a novel by Borges or Marquez, or poetry of Paz or Rozewicz, you might feel a sure dissolution of reality, and you might be submerged in shadowy metaphors before you yourself become a part of a magical maze of images you know and do not know, you have seen but do not know when and where you have seen.

If Gertrude Stein said that one wrote for oneself and the strangers, it could well be also said that one reads for oneself and others—numerous memories judge a work to give it "aesthetic dignity." And the art of memory is very much an art

of imaginary places, ideas and abilities to imagine the real and the unreal, to live in an artistic realm with a sense of "readerly" submission. As Emerson put it—you can easily nestle into Plato's brain, but not into Shakespeare's. I must add that a reader's task is to inhabit the created world and not to probe the indefinable mysteries of the "creating" man. A good literary reader may not necessarily be a better man, but he can at least feel, howsoever momentarily, the sparks of his own anguish, his own fantasies, his own mind that have not matured to his full realization. He may wonder how the writer knows him or his silence; he may celebrate his new-found status of a literary character; he may feel gladly about his eternal value—future generations will know his mind, his desires. Never mind, if your name pales into insignificance.

For how long shall we "read"? Harold Bloom says that this is a Theocratic age in which reading has reached the terminus to be rep-

laced with an oral and visual culture. Régis Debray, possibly the greatest French intellectual after Sartre, told us some 15 years ago in his book. "Teachers, writers, Celebrities", that this age is lost in silver screen which substitutes for books. This reality haunts me everyday as I overhear a serious review of the last evening's teleserial from a group of starry-eyed students (or should I say college attendants); as I see the whole college wear a festive look with occasional airs of intimacy and complacency while the library languishes out of this youthful mirth; and, particularly, as I can read painful poetry in my students' faces whenever the name of a book mistakenly comes out of my inexperienced mouth. I understood it late that reading is a sin, and teaching one to read is a greater sin. Of late, they have been praising my teaching (?) since, they say proudly, I have properly grasped their "psychology." And, indeed, I take the dubious credit of depriving them of

Shakespeare, Eliot and Co. just to selfishly justify my status as a "good" teacher or a good "psychologist" !

When Paul de Man said that the solitude of a literary text and each human death are equal, I was stunned by the analogy. Symbolically, when a poem, story, novel, play or criticism cannot speak to anyone, it is the supposed hearer who undergoes a symbolic tragedy. Does it mean that Death stalks our colleges and school even when we mouth our professional satisfaction ? Should we teachers guide students to a healthy book culture or should we simply cheat them on the plea that they cannot digest books ? Such questions are like soliloquies. But we the teachers hold the key for cultures of reading, misreading and unreading. To use the right key, we must be more than mere "Teachers." We should know why Nietzsche said— only strength can join itself to strength. □

बडाइगाँव कलेज सानलाइसो

18 खेब दिहुनथि

बोसोर : 1995-96

बड़'

आयदा

नायबिजिरगिरि :

उपल देव

सुजुगिरि :

अचिन्त्य दिहिडीया

खन्थाय

गोसोनि अन्द'राव

दैदेनगिरि ब्रह्म
बि,ए, नैथि बोसोर
बडाइगाव कलेज ।

स'ना,
नों जों नुज्झाइनाइआ
अखा मोक्कलामनाय बायदि,
साया माया***
नोंनि रैरूव महरा ;
आंनि गोले गोसोआव
दुफांनि वार बायदि—
विलिर लंवाय ।

जोवरोडै मिजिजों
आजोला गोसोजों
हार्सिडै सिरि-सिरि ;
सान्दोंमोन आं,
नोंनि सेराव
नोंनि उदां विखायाव
उफले-उफले गेले हैनो
अराय सम रजांनो ।

हरनि निजोम समाव,
नोंनि रैसुमै गाराडा
नोंनि मुहिनी गोनां मिनिवाया
फारौ मेगन बायदि नोंनि नोजोरा,
आंनि खोमा सेराव ;
गोसोनि अन्द'राव
रिखां फैबाय थायो
अराय समाव ।

हावाव स'ना ! नोंखौ आं
जिउनि होन्नानै सान्दोंमोन,
थगाइसुली होन्नानै सानाखैमोन
नाथाय, मिथिवाय दिनै नोंखौ ;
आंनि गोसो गोयो निफ्राय आनज्राय लांन
योळ'बाय नों सहायनो हायै जिउनि दाहा—
थेववो..... दासिम्नो
दड नों आंनि गोसोनि अन्दराव !

वैसागु

प्राप्त

SRI. SAMESWAR BRAHMA.
B. Com 2nd Year.

वैसागु, वैसागु,
फैलायनाथ नों मिनि वाला
गोदान बोसोरनि गोदान मिजि लाना ।
मिथिगाया समायना महर लावाय ;
रानस्रावनाथ बुहुमा थजिम जावाय ।
दाव खौऔवा लावोयो
गोदान बोसोरनि रादाव,
रोजावदों दावसिन दावला
रैसुमै गारजों रंजानायनि मेथाय ।
रिखंदों मिथिगाया
खाम सिफुं जथानि देंखोजों,
वरायदों वयवो गोदान बोसोर
वैसागु मेथाय खनै खनै ।
फागुननि जावलिया धारजों ।
गोसो बुपले जानाय आहुंगारि सिल्लायावो
फोरमायदों, गोसोनि सुभंख हायै दाहा
रंजानायनि दाहाराव
जाखां फदों गोसोआव
गोदान बोसोरनि गोदान सिमां ।

वैसागु, वैसागु,
फैलायनाथ नों मिनि वाला
गोदान बोसोरनि गोदान मिजि लाना ।
मिथिगाया समायना महर लावाय ;
रानस्रावनाथ बुहुमा थजिम जावाय ।
दाव खौऔवा लावोयो
गोदान बोसोरनि रादाव,
रोजावदों दावसिन दावला
रैसुमै गारजों रंजानायनि मेथाय ।
रिखंदों मिथिगाया
खाम सिफुं जथानि देंखोजों,
वरायदों वयवो गोदान बोसोर
वैसागु मेथाय खनै खनै ।
फागुननि जावलिया धारजों ।
गोसो बुपले जानाय आहुंगारि सिल्लायावो
फोरमायदों, गोसोनि सुभंख हायै दाहा
रंजानायनि दाहाराव
जाखां फदों गोसोआव
गोदान बोसोरनि गोदान सिमां ।

हांमा

मुथ्री कनिन मुसाहारी
बि.ए. थाखो नै,

गाथै गाथै सोद नौं—मानो
थबेयाव थानो ?

सौरखौ नौं हासथायरी,

मोनथिया हमनो हाया,

खोनथाया नौं मानो ?

अराइ दुखु एबा सुखुनि

हांमाल' सुरो

रिनदाव—रिनदाव !!!

बिलाया गावयो नुव्ला नौखौ

हांमा सुरनाय ।

रानल'घाय नौनि जीउ सोलेरा

मोनथि मोना ।

खोनथाया नौं मानो ?

मोनथि मोना नौहा मा दुखु दङ्क',

नुयो बील' नौखौ दुखु हामाजौ

झि झि रानलानाइ ।

खोमसिनि हाइनारी

Bimol Basumatary.

B. Com 2nd Year.

नों समाइता सांघे मा
 जोनोमा नोंनि
 हाया वंग्रा ।
 खोमसिनि नों हाइनारी
 हरनि लिरगिरि ।
 लिरो नों खन्थाइ-मेथाइ
 हर गेजेरआव—
 खोमसि फौ सालियाव ।
 दाहा गावनाय,
 हिंसा लुवैनाय ;
 गैया नोंहा ।
 खोमसिया लाबोयो,
 उदांश्री नोंनो ।
 खोमसिनि नों'
 रंजाली सिखिरि
 सोराइसो नोंनि
 फोथाइ खेवस'नि फानजारी ।

॥ रां ॥

Sri Ringchar Brahma.
H.S. 1st Year (Commerce)

आं बेसेवां दुगा आरो बेसेवां गोग्गा,
आंनि बेसेनखौ रावबो बुंनो हाया आरो मिथिस' हाया,
आं माखासे सुबुंखौ बेसेवां सुखु खालामो,
आरो म खासे सुबुंखौ बेसेवा दुखु खालामो,
आंखौ लानानै बे संसारनि सुबुंफोरा.... ..
बेसेवा हालाय-हाफाय, हाथा-हामां जायो ।

आंखौ लानानै गावजों-गाव, दानलाय-सुलाय, बुलाय-सोलाय,
आं नडाव्ला आगानसेबो हानथिनो हाया,
जायहा दड' आंनि बोर सारस्त्रिनाइ
वियो बेसेवा खुसि, बेसेवा गोजोन बेसेवा दुगा'
जायहा गैया आंनि बोर सारस्त्रिनाइ
बिहा बेसेवां आगोर-मोनै दुखु, जाल्ला सैनांडो ।

आंखौ लानानै उन्दै गथ'फोराबो सानो
से-फैसा, नै-फैसा, थाम-फैसा..... से रां
आंखौ लानानै गेलियो बिसोर.....
बावगोमायो बिसोर गावसिनि गांनाइ उखैनाइ ।

आंखौ लानानै बायजायो बिसोरो ग'लायाव गांदै गोबाव,
'आ' आंखौ लानानै बेसेवां दुगा बेसेवां गोग्गा,
जाय जेव्लाबो जामा-जिया-बाया'
जाइनि मुडा जादों 'रां' ।□

रजे

Sri Char Anthai Brahma.

B. Com 2nd Year.

आय' नों अनसुलि रजे
 खानाय स्मवां, खावलाइ फावदुर ;
 जानजि सेरथे, मेगन वेसां ;
 महर नोंनि मम'तासनि वायदि ।
 हास्थायो मोन्नो खाथियाव नोंखौनो
 गोसो गोवो'नि खालामनो अराइनि—
 वाथ्रा राइज्जाइनो खु, दुखुनि ।
 जारौ खावलाइआव सव खदुमनो,
 नोंनोनो हाजासे अन्नाय होनो
 अराइ मिनि—रंजा थानो—
 वे हाथाय थिलि मुलुकआव !
 हावाव रजे ! नोंदि जायखारलांवाइ -
 थांमारवाय नों सैनाय ? आंखौ गारनानै ;
 नाथाइ, रजे हायाखिसै वावगारलंनो
 जाखां फेवाइ थायोळ' नोंनि रैस्व महरा ।
 नोंनि गुरै आखाइजों विलिरनाइया
 जारौ गुसुथिनि मिनिखैरोनाया
 फारौ मेगन वायदि मेगननि नोजोरा ।
 होलांवाइ अराइनि दुखु-दाहा
 आंनि गोसो गोवो'आव—
 नोंखौनो मोन्नो हास-थायनानै अरायनि ।

खन्थाय

“जीउ साथिनि फाखन”

Shri Kumudī Narzary.
B. A. 2nd Year.

होबाय नों जोनोम आंखौ,
थि खालामनानै खैदों सालीखौ ;
आंनि जायराब देरानि थिलिखौ,
जेराब जेब्लाबो लेंगो मोनो आं खोमसिखौ ।

विरबोयो गोसोम जोमै दाखाया,
गावबोयो दावखा दन्दाया ;
जायराब देरानि फारसे,
समजों लोगोसे ।

होआसै नों आंनो लुनानै,
आंनि आंगोनि खालामनानै,
जायराब देराखौ ;
वासिनानै बे सालोखौ ।

खोमसिआवनो आं आन्दायासै,
अब्लानो जिउ साथिखौ सुखाडासै ;
दैयासै आं फारसे आखायाव साथि,
लायासै गुबुन फारसेजों लाउथि ।

नाजायासै आं दावखोनो,
खोमसिखौ बारगनो ;
आंनि जिउ थांखिखौ मोननो,
आंबो खनसे देरहासातनो ।

वारायासै आं आगानखौ,
लानानै देरहासात गोसोखौ ;
मोनहैनो गोजोन थिलिखौ,
नेवसिनानै खोमसिखौ ।

जाणव

सहायखानां गौं माथो वयमो सुवुं डानो,
खै दानि थप्लाखौनो ;
वे सालीयाव फेनायनि उनाव
ग वखौ फसन्तो इउनाव ।

आंनि साम्रायानो गोरान्थि,
नाथाय एवेदि वयनिवो जिउ साथि :
खोमसिआ थाफायो सोरांजों लोगोसे,
बे सालीआव सौफैयो समनि वरातजों लोगोसे ।

अनजालीनि बिदासो

Saba Ram Brahma.

B.A. 13rd Year

गोसो खांबा खर' गिदिलायनाय मोनो आं दासिम्बो । हासिम्बो ल जिखोमाथो आं । रागाबो जोनो ओखारो आं गावखौनो गाव । गोजा बोथोरनि गुसु बार बारनायावबो देहखौ थाजिम मोना, गोलोमस्त्राव ल'यइयो ।

थाम बोसोरसो जालबाय अनजालीजो आंजो मोजा मोनलायनायनि दौलेडाव देबोर नांलायनाया । बुनो थाडोव्ला 1991 माय-थायनिफाइतो । आं बंगायगाव कलेजाव फराय फजेनायनिफाइतो । सानफोम्बो कलेजाव लोगो मोनज्जलायनाय, थांनाय-फैनाय लामा सामा-फोराव रायज्जलायनायनिफाइतो सुजुग मोनबेदो मोजा मोनलायनायनि बारहावाया बारनो खोलो खोलो । मोनसे समाव रावबो मिथिया जासे बि आंनो आं बिनो स्रोतनो गोबो नि अनलायनायखौ होलायदोमोन जो सानेजो । सतबासाबो ल'खोग लायदोमोन जो स्रोतनो बे उजियाव गुबुनखौ लाया । बे दिनिफाइतो आंनि आरो अनजालीनि मोजा मोनलायनाया खाथिनिफाइ खाथिसिनाव जाबोदोमोन । थांनाय फैनाय ज' ज' । कलेजावबो होन बेरायनाय, सिनेमा नायनायफावबो होन । जेरावबो । बिदिनो जोनि अनलायनाया गोथौनि-फाइ गोथौसिन जालादोमोन । बे अनज्जलायनायनि

दौलेखौ गोरा आरो गोजोर खालामसिम्बो बिरगोश्री मन्दिर'बबो जो स्रोत समाय लाखोमा लायदोमोन ।

बेबादिनो बोथोरा सानफानिफाइ सानफा हालो दौलो खोन्डो खोन्डो बारग'लादोमोन । अन्ला आं बोमोरनि आनजादखौ बोसोरे बोसेर उथिये उथिये H.S. निफाइ बारग'नाने बे कलेजावबो B.A. थखो नै आव फरायबायमोन ? नांथाय अनजालीया H.S.नि नैथि थाखोम्बो खेवसे नडा खेवनै नोलानानेबो उथिनो हाथ'खै-मोन । अन्लाबो जोनि मोजा मोनलायनाया समजो लोगोसे तारफा गासिनो थाबोदोमोन ।

1994 मायथायनि नभेम्बर दान । बंगायग व गान्धी फोथाराव राज फुजा (राज मेला) जादोमोन । थांनाय बोसोरफोरनिखुड बे बोसोरनि राज फुजाया ज्दासिन जादो । मटर, माइकेल, रिकमा आरो मानसिफोरनि होंगो होंगोजो नोगोरा बु'फबदो । फुजा थावनियावथ' आरो बु'थावला । मानसिजो मानसि सौदाव लायनाय,, गावजो गाव आन्दायलायनाय । से'ग्रा सिखला, बोराय बेन्थ', गथ गथाय खोब खोब मानसिजो बु'फबनाय । सिखलाफोरनि मोदोमनि सादोरफोरा बिरनाने सोरबो से'ग्रानि मोदोमाव

बिलिरलायनाय जाथायफ्रा जाफलायदोंसै ।

थांदों आंबो फुजा नायनो सानसे आंनिनो कलेजनि थाखोनि लोगो मुश्री कामिनी कुमार ब्रह्मजों लोगोसे ज' ज' । बिथाङानो आंनि कलेजनि गिबि सिनायबलायनाय 'बय फ्रेंड' । बिथांखौ आं बिथांनि उक्तादि (Title) ब्रह्म बिमुंजोंनो गावज्जिरो । मोनसे समाव फुजा थावनियाव सौहैदों जों । फुजा थावनिया माइक, डेफ दामनाय आरो मानसिफोरनि दावराव दावसिजों गोमसारदों । जेरैबो मानसिनि खोब खोब थुवुर । गोमो, गोथां, गोजा, बायदिसिना रं-बेरंनि जोंनाय खलाव खिलव मोविलव सोराङा मोनाविलि समखौ जेरैबो हायना फोनांदों फुजा थावनिखौ । गोसोया खुसि आरो रंजानायजों डसिफावदोंमोन । गिबियावनो सोरखि खेलनि थावनियाव सौहैदों जों । लाहैवायबो सोरखि गाखोनो ब्रह्म बिथाङा । दसे उनाव मेगननि नोजोरखौ गिदिनाय सोरखिथि फिदिहरदों । नुनाय लोगो लोगो बाग्दावखांदोंमोन आं । रागा जोंनायजोंनो गोलोमखाव लायदों आं । थाथेरनो हायाखिसै आं जायगा दावसेयाव : थांहां फैहां मा खालागोन मा मागोन । गोसोयाव सान्दों विनि खावलाय फारनैयाव थावाथाव सोबा हैनो । अनजालीया सोरबा सासे सेंग्राजों खे मोनसे जिरायप्रायावनो मोदोम नांजाव लायनाय सोर-
खियाव गाखौदों । बि सेंग्राजों बोर मोनसे जिरायप्रायावनो गाखोखो ? मा सोमोन्दो द बिहा बि सेंग्राजों ? Loveनि दौलेङाव जेथो नांलायाखैथ ? नाथाय बियोदि आंजों मोजां मोनलायनायनि रादाय खादोंमोन । सतबासा

लालायदोंमोन । बोरै जाखो ? बायदिसिना साम्राया जाखांफैदों आंनि गोसोयाव । लोगो ब्रह्म बिथांआबो रागा जोंदोंमोन अनजालीनि बिबिद आखलाव । रागाजोंनो गाखो लायसै जों सोरखियाव ।

सानेनो खर' सुवाव मोनलायदों आं । गोसोयाव गोमोन मोनाखिसै । दसे उनाव गोसोखौ थाजिम खालामनो मोसानाय नायनो मोसाम्रा हल फारसे थावायदों जों । मोनसे समाव हावदोंबो जों सिङाव टिकिट लानाने । हल सिङाव मिलोहाव Western Music नि देखौ हगारनायाव गोमसारदोंमोन । हल सिङावबो आं अरो लोगो ब्रह्मआबो संमो नांनोवावदोंमोन । रागाखौ बारनिफाइ बारा हयथानो हाथारैसो जासिनदों आं । अनजाली आरो सेंग्राजों आखाय हमलायना'ने मेजेर मेजेर मोसाम्रा हलनि लामाजों फैना जों जिराय-नाय आगदा फारसे सिरिने सिगां खनायाव जिरायफैदों । मोसाम्रा हलावबो आं आंनि गोसोखौ थाजिम मोनाखिसै । नायहरबायल' थादोंमान आं बिसोरनिथि । नाथाय अनजालीया आखौ चुहुराखैमोन । नाइनो बाबासिन चसु-खुथुबैनां फोजोवनो गोनां जानायसे आं मोसानाय खौ । जोवनाय लोगो लोगो स' स' ओंखारदों
मानसिफ्रा । जों बयनिख्र इबो उनसिन जानाने आंखारदोंमोन । लोगो ब्रह्मनि Monkey Cap खौ हमदों आं खाफाल्थि बोखल यनाने । जाहथे अनजालीया लामा दोंसेजों एरायबलाबो सिनाय-लाया ।

रागा आरो गोसो सायराव मोम्राने

बायदिसिना नायबाबनांगौखौ नायब्लानो आं
ब्रह्म बिथाखौ न' फारसे ले'बोदो'मोन । फेदो' जौ
फुजानि गेजेर गेजेर लामाजो जाहाथे अनजाली-
खौ लोगो मोना । बे बाराबबो अनजाली आरो
बे से'प्राजो मोनसे गझायाव मात्रा माबि बायबाय
थानाय दा लोगो मोनलायबाय । फासयनाने
आन्दो जाना थाथ'दो' जौ । मा बायो, मा
खालामो साला सालिका नायनो साभ्राने ।
दसे उनाव लंगो ब्रह्म बिथाका आनि आखायाव
थाबत्रु' हमनाने बुंदो'नायहर हुने मा खालाम
लायदो' ? गोख' ?" "मा खालाम नांगौ बहा ?"
बुंदो' आं । नायहरनाने नुहु'बाय आं, आरो
बेनिस्त्रुइ दुखु न'थावसिन रागा जौथावसिन
जेबो गैला । बे से'प्रायानो अनजालीनि आगदा
आसियाव मिनिस्त्रु मिनिलायनाने खुसियै
आगथाम सोनाने होदो' । लंगो ब्रह्म बिथाखौ
आखायाव हमनाने ले'वानायसै आं गेट फारसे
नयाव फेनो । बे साला सालिफोरनि एकिटखौ
नायबाय थाया साभ्राने गावस्रा लायनायसै
जौ मोनसे लामायाव लोगो ब्रह्मजो' आंजो' ।

फेनाय समाब लामा लामा सानबोदो' आं
अनजालीनि सोमोन्दे' बाइदिसिना बाथ्राफोरखौ ।
नमारगौ अनजालीया थगायमुली, गोगो आखलनि
हिन्ज्वाव नडा । नङ्गावला मानोथो सतबांसा
लालायनानेबो गुबुनजो'..... । रादाय
खाखानायखौ..... । बियादि बुंदो'मोन—
“बे जोनोमाव सारजो'बा जिउनि जुलि जान -
गौळला बियो रावबो नङ्गा आदा, बियो,
बियो नो'नो, नो'जो'नो आदा ।” सिगांनि
थाखानाय बाथ्रा आरो जाथयफोरखौ सानेनो

माब्लावानो न' मोनफेदो' आं । थाखौनो
मोनलाय थाराखै माब्लादि एसे गोजान लामाखौ
गारबोखो ।

सानथामसो जाबाय अनजालीनि बै जाथाय-
फोरखौ गोसोखानाने (साभ्राने) खर' सानाय
लोमजाजोम मोनलायलायनाया । मोनसे समाब
आं गोसोयाव मोनसे सोलोथि खालामदो' ।
लोगो कामिनीखौ आं अनजालीनि सोमोन्दे'
गासिबो बाथ्राखौनो स्रोत मुलात लानो खाव-
लायदो'मोन । थारैनो बिथाडा आनि खावलाय
नायखौ लाखिदो'मोन ।

जिवा दिननि उनाव आनि मुक्के' लोगो
कामिनीया आनिस्मि गांसे लायजाम लिहहरदो' ।
लाइजामखौ हाखु-दाखु बोदलानाने फरायदो'
आं । एरायखानाय लोगो लोगो बिखायाव जिलिद
हाबनाने जखम जानाय बादि मोन्दो' आं ।
खर'आव सारअन्ठाइ गोखैदेरनाय बादि मोन्दो'
आं । माब्लादि आनि मेगननिफाइ आं मिथिया
जासे फुवा फुवा मेगन थायनैजो मेगन मोदै बोहै-
बोखो आनो थाल मोनाखिसै । दुखु आरो
गाबनायजो' अनजालीनि सायाव उनदाहा
खालामकिआंदो' । जायनि थाखाय आं अन-
जालीखौ बायदिसिना गाज्जि गाज्जि रावजो'
राइफांदो'मोन गोसोजो' गोसो । जायनि
थाखाय आं अनजालीखौ थगायमुली, आखल
गाज्जि बाइदि मुंजो' राइफांदो'मोन । जायनि
थाखाय आं असे बिदा बिनानावजो'नो गाज्जि
सन्देह' खालामदो'मोन ।

जाय से'प्राखौ आं राज फुजायाव मोदोम
नाजाबलायनाय मोनसे जिरायप्रायावनो

जाळीजो सोरखि गाखोनाय नुदो जाय सेग्राखो H. S. थाखोयवि फरायळ्ळा इराजी कोरोंगरि
 आं मोसांग्रा इलआव अनजाळीजो आखाय बुनाय फसे रावो गळे गळे रिखांवाय थायो—
 हमलायनानै स्ने जिरायनानै मोसानाय नायनाय "Drink nothing without seeing.
 नुदो आरो जाय सेग्राखो आं अनजाळीनि Sign nothing without reading."
 आंशियाव आश्याम सोनाय नुदो मोन, वि अर्थाथ सा साजाडो जों गोरोन्यिखो मोन्दाळा ।
 सेग्राया रावबो गुबुन मानसि नळा अन- गोरोन्यि आरो थार सैथोखो मोननायनि मोमसेल'
 जाळीनि असे आंगोनि बिदासोमोन राहायानो जादो गोथो आरो गुवार
 वे दिन्निफ्राइनो आनि गोसोयाव गोदो विजिरनाय । □

हिनजाव सिखाव

Bilifang Basumatary

B.Com 2nd Year

नोंथाळा खोनासळोव्ला नोंथांनो आं मोनसे
मोजां सल' खिथागौ । नोंथाळा खोना संगोना ?
नोंथाळा खोना संनोव्ला खोना संदोल' आं फारि
फारि खिथालांनोसै ।

(वेधाव जाय वे सल'खो फरायगोन बिबौनो
नोंथां बुंनाय जादों)

आं जाय हिनजावखौ हाबा खालामदों बिनि
मुडा स.या आरो बिनानाव (आंनि बिबोनां) नि
मुडा माथा । गामिया हजों सानथिफुर सालवारि-
याव बिहावफ्रा माहाजोनव्लाबो नाथाय देखरआ
हानिसो थ.महिनवा रिं बसायनाय जायखे ।
सायानिखुय मायानि महरा बिसिबा साबसिन
बा रुजु लायोव्ला हा आरो अखांनि फाराग
जागोन । मायाया जेरैनो महर गोसा एरैनो
मायाखौ गोसोथोग्रा हौआफोरखौ सानथ्र ह या ।
सन-सम आलासि जानो थांव्ला मायाया आंनो
एसे एनैव्लाबो खिथास्लव बायखायोमोन गावदि
गावखौ गोसोथोग्रा हौव फोरनि गेजेराव बिसिर म
हायथा, जौसाय फागलाखोनो नायनो हासिना
होन्नानै । नाथाय बिसिरामआ मायाखौ नुवाव्लानो
थानो हाया । बुंनो थाळोव्ला मायानि थाखाय
वि, बायदि नाथाय बिसिरामनि थाखाय मायाया
ओंखाम बायदि ।

बिबोनांफोर खिथानाय बायदिव्लायाय
खेबत्रैसैनो बिसिरामनि बिबाजै जानायफ्रा माया-
नाव सोंफैनायफ्रा । नाथाय मायाया गावनो खुगा

लेवा । थांनाय बोसोरनि खारटिक दाननि जिबा
अक्टआव बिसिराम बिबाजैया मायाजों
थिखोना रायजा हरनानै मायाजों मोखां होनो
हाया हाया जालायथारबायनो । थेवव्लाबो फगला
बिसिरामा मायाखौनो गारनो हाया-हाया ।
आथा खिथा थांका फैका खालामबाय थायोमोन
नो । जानो हागौ बिथाडा सान्दोंमोन, 'गुमुर
स्लिमआव वर'नि गारासिन गारां होनो हाया
बिप्राय वल्ल खप्राय 'मुनैबांसिन अन्नानै खन्से
नाय,र' होन्नय मेथायनि किथाय बायदि ज.है-
गोन । आथा खिथा थांका फैका खालामनायनि
थ.नायनो माव्लाबा गामिनि मानसिकोरजों हम-
न नै बुजानोवो नागिर जालायखांबायमोनबोनो ।
न थाय मायाया बिसिरामखौ जिखिसाना ।
मायाय बिसिरामनि ओंखाम ज थारबायव्लायाय
माबारैथो गारनो हावावनो ।

बै सानखालि फागुन दाननि नैजिसे अक्ट-
मोन आबा बिहावफोर लिहरनायखाय आलासि
जानो थादोंमोन । सानथिफुरआव वटरनिफ्राय
ओंखारनाय लोगां-लोगो बिसिरामखौ लोगां-
मोन्दों । बिसिरामआ आखायाव 'भुटान' राय-
जोनि जौ गोजा वथल बा लादों । आंखौ नुनाय
लोगो लोगो बिसिरामआ आंखौ रायदावग्रोदों ।

थे सालथे सेरेव ; बोरायफोरनाव फैदों नामा ?
ओलें नोंथां सालथे सेरेव ; मानोबा नाथार-
गोनो दाखालिनिफ्रायनो लिहरनासिनोथर ।

मानो नांगौथाय । 'किनफलादोंमोन आं नंवाय खौनो' आंनि राव मोनझाने विसिरामआं आरो व थ' ज'गायबावनो हमबाय ;

नेलै, नोंथां दा मोनायाव एसे फारथि डिंमोन आं; बिखायनो बथलखौनो गं बबां लानांवाय आरो बोरमा बेदर सेरबा ल बाव नांगौसो नो ।

फारथिना गिदिरैनो जाथारगोन नामा नोंथां ? 'सोंपल फिनवावदोंमोन आं ।' लोगो-लोगो फिनफिनबाय वि;

गेदेर मानि मथा-मथि..... ।

मानिथो फारथिना सालथे सेरेब ? का आंनोबो एसेसो बिथाजाया होमबा ? 'सोंसिलव फिनबाव-वाय आरोबाव आं ।'

नोंथांका दिनै बोरयफोरनाव हर थालांवाला फारथिनि खामानिखौ मिथिगोन । खामानिखौ सोदोव मोनोवलाय हा' एसेसो हेकाजाव होका । मानोना नोंथांनि बिहाव एवा आनि बिहाव जागोननि न'यावनो फारथिफा आलासि जाहैनो नागिरदों । बिथाहैबादोल' नोंथांका ; मायाया न' गारनानै गुबुननाव रावनावबो दाथाहैयो ।

अवला आं एसेवलावो हमदानो हाहाखावाय विसिरामनि फारथिया दिनै मायाखौ खावनायनि थाखि लादों । अवला आं नंवायबौनो थासिराम-फलावावदों । जाहू थे आनि साम्राया मोग-थाकाव जाकुंसारो :

माबोर जाथारखोत्रा नोंथां ! बोथोरफाता सौफयो आरो गिदिनाने थांफिनवाडा । सोमोन्दो-फोरखौवो एसे एसे डिंसिलव बायो मायो दावो .. ।

इ-स-लै नोंथां ! दासिमल, दिनैसिमल' नोंगों आनि सोमोन्दोया सालथे सेरेब से ।

गाबोन अखा नायवलानो जों सानैनि सोमो-न्दोया, नोंनि बिखुनजोयानो आनिबो बिखुनजो नोंनि बिहावआनो आनिबो बिहावसै थामहिनबा जों सानैजों विस लथे जासिगोन नोंथां ।

अवला आं गासिबो हमदानो हाखावाय दा मोनायाव विसिरामनि फारथिया मायाखौनो खावनो थांखि लामारदों । गोसोया गोसोम जोमैयाव थाखोमानाय "सान" वायदिबलावो विसिरामनि गोसोखौ फोजोननो "जोमै सिडाव थाखोमानाय साना जेरै मोलेले सोरां होयां" बिदिदो आंनो नंवायखौनो मिस्टुफलानानै बुंवाय "सावायखर नोंथां सावायखर हेनसेक ।"

बाथ्राया नंथारगौथ' ?

बेयाव मोनबो गोनो गोथो गैया एवा नोंथांआ गोनो गोथो लानो नाका । दा मोनायाव थांखोगोन आरो लागोगोन बियो रोखा ।

विसिराम हायथा जौसायमादानि बे रावबौ मोझाने आं आरो विसिराम हायथाजों रायज्जायनो लुबैथाखिसै । अवला आं विसिराम-निफाय बिदाय लानो सानववाय । आरो ओरे बुंवाय ;

आत्सा बिदिबला विसिराम नोंथां, नोंथां मोतहा दा मोनायाव फेदोल' आंथ' इंखा हैबायो-आनोसै । लामायाबो एसे जानगौ दा बांद्राय देदेनलांवा दे ओंखाम जगार गथ जानाय नका ।

बिदिबलालाय थांदों नोंथां सालथे सेरेब । आं नोंथांनि एसे हेकाजाव मोनगोन बायदि राव खोनानाने जोबोद गोजोझाय मोनथाय

नोंथां । “बुंहरदो मोन बिसिरामआ आंखौ ।”

बिहावफोरनि नथि फैनाय समाव लामा-
लामा सानबोदो मोन आं मोथो मोथो । बिसि-
रामआ दिनै मायाखौ बोथोद नायनि थांखि
लानानै फारथि लिंदो । फै साला बिसिरामनि
फारथिफोर । जौ गोजा बथल वा, वोरमा बेदर
सेरबा नों बायजानाय बिसिरामनि बानदाफोर ।
नोंसोरनि मोखाळाव मायाखौ खावनो फैनायनि
दागो महरै गनथं मोखां दानखलावनानै हरनि
आं । बिबोनां मायाखौ नोंनो हरनांगौळा आंनो
दोनखार लांवावगोन बिसिराम जौसाय हायथा ।
नांगौवा बोगाया बिबोनां दोनखारमा नामखौनो
लागोन । थेवळावो नोंवायदि जोळैनि हांगार
मानसिनो बिबोनां मायाखौदि हरगोन बियो ने
भार । फै सालाफोर बिसिरामनि फारथि ।
दा मोनायाव नोंसोरजों एकथिनिया होनो आं ।

लामा लामा हागसिनो फागला फागला सान-
हाववो बायनानैनो लामायाव मा नुबोदों ;
सोरखौ लोगो मोनदों, सोर रायदावदोंमोनबो
आनदास मोनलांलायाखैमोन आं । रागाजों
जावजों आंनि मोदोमनि थैया मोखाळाव
दावखोनानै दावला खर' (दावला खुंगुर गोनां
खर') बायदि जालाय थारवाय । आंनि खोमा-
फोरा एखेवारे गुदुं मोनजोव लायथारवाय ।
जेन बै समाव सोरबाफोर माजोंवा एसेसो
हाज्जिनानै होळा आंनि मोखानि थैया सिद
दावनानै आलाय मोननै (हाद मोझौ) सो
गोजान थांलायगौमोन । जेन बै समाव आंनि
रागाखौ “रागा सुप्रा जनथ्रजों” सुयोमोनळा
गुजिगु-मिथाराव दावखोगौमोन । बे बायदि

रागा जोंहावनानै रागाखौ लानानैनो सौहैबाय
आं बिहावफोरनि सिलहायाव सानसुनि थि-
जिते खावसे बाजियाव । मायार्जों रुवाथि
बागि गायलुंजों सानसुनि ओखाम जानो
“ओखाम संप्रा खामसालियाव” दै सिरगासिनो
द । आंखौ नुनाय लोगो-लोगो मायाया
बुंबाय ;

हाव गुमै “दावला मोखाळा” माडमि
खाफाल गोनांहाय जानोसै समावनो सौफ-
थारवाय । मानोथो एकाबां गोबाव जाबांया
गुमै • दहाय फुडावतो लामा नायलायवाय
थादोंमोन ।

गुबुनि थाखाय माया बुंनाय दावला मोखां
हंझाय रावआ गाज्री मोनथाव मोनळावो आंनि
थाखाय नडा । मानोना जों सानैजों आगल-
लिफायनो बे बायदि बुंलाय खायो । मायानि
खायो । माथानि हंखुनपेनो सोंन्नाय मोन्नानै
ओ अला बुंदुं ;

है ; मा बुनो वा सानथिफुराव फागला
बिसिराम लां सुनियाखौ लोगो मोन्नानै गोबाव
जावोनाथायो ।

वि बिसिराम जौसाय हायथाया विदिनोखा
लाजिनोवो रोंला । गाव गावखौनो दावो सिनादनो
रोडाखै गाव मा बायदि ।

विदिल' नडालै माया वियो सिखाववो
जानोसों सानवाय ।

सिखाव !

हं ओ ! सावार ओखामा जानानै बहावा
आनवाय खोमा खादोसो नडावला दा मोनायाव
बिसिरामनि फारथिफ्रा नोंखौनो दावनानै लानो

फैगेन । आं मायनि खुगानिफ्राय खोनाबो-
खावाय । हां खुनसेनो खिया फिनवाय आं
मायानो । मायायाबो रागाजोनो हाथाय खेः खेः
अरहे लायथारवाय ।

आंनि राखौ खोनानाने न'खरनि गासिवो
दाहोना रुवाटि मानि आंनि सोरगिदि जमा
जाजोबफैवाय । गामीनि साथामसो सेंप्रा
फोरखौ खौरां हैवोमावाय हौवासा विदोनां
देवाया ।

सानसुनि ओखाम खुरनो दै सिरनायखौनो
दोनथ'नांवाय बारि गायलु' आरो माया मोनहा ।
वाथाखौ खोनानाने ओखाम उवैहावनाय न'खरनि
मानसिफ्रा ओखामखौनो वावलायवाय ।
ओखाम जाया हसियानो मायाया हरै दे' बार-
नायनि बोरायफोर उदैनाव थाहैनो साथामसो
गामीनि सेंप्राफोरखौ लानाने ओखार लंवाय ।
ओरै आरो जोंहा सानसुनि ओखामानो हरनि
ओखाम बायदिसो जालायथारवाय । न'खरनि
राबवो थानो जानो सुक गैया-मैया जाजोबवाय ।
जेब्ला मोनाविलिनि स्नि वाजियो अब्ला गामीनि
सा जित्रै दाद जांगिला सेंप्राफ्रा हाथेर दैनाने
बोरायफोरनि सिलहायाव प्रिः फैयो अब्ला
बोरायफोरा बुंवाय—"यै फिजाफोर वे साला
जेलैनि हांगार बिसिराम लंसुनिफा फैयोब्ला
खव'द-दार बोरैवाफोर गलां वादगोन, जेरै जायो
एरै लाखिनो नाजाथार । वे सालाखौ बोरैवा
जुः वि िसिरामखौ लाखिनो हावाय ; आरो
खोथा गैया दंसोरनो मा नांगौ मोनगो
फिसाफोर ।" अब्ला सोरवा सासेया बुंवाय ;
'बाराखौ नाडालै आमाय' अमा मासेल'

होथार । वि साला बिसिरामखौ लाखिनो हायिनि
मोनबो बाध्रा गैया । विनिखुय खथ' दारुन दारुन-
खोनो लाखिवोफेरवाय जों । आरो विलाय
बिसिरामसो । मोनबो नडा ।

दे बिदिब्लायाय फिसाफोर, नोंसोरनि
मायावनो आंनि गासिवो जाफुंजोबथोंसै ।
माबार सि स्याथ हावनाने थाहैजोबखादो । दा
फैमारोब्ला गासिवो थाक थियारि जानाने
ओखारबोजोब । 'वे बायदि बुंनाने बोरायफ्रा
गाबनि थुंमिखौ आंनो होलानाने गावहा गाव
थाप्रा खथायाव हावहैवाय आंबो साथाम
हाथेर दैनाय दाद जांगिला सेंप्राफोरखौ लानाने
माया थाप्रा खथायाव हावनाने थावाय, लोगो-
याव रुवाथि बारि गायलु'बो । जाप्राये सिखाव-
फोरा मायाखौ फोजा फैवा रुवाथि बारि गायलुडा
मायानि राव होनाने फनैसो रागडलाय हगे ।
मावासे हाथेर दैनाय सेंप्राफ्रा जाय जेराव मोनो
बेयावनो खना लायै लायै न'नि सोरगिदि बे'दि-
नाने थाजोबवाय ।

जेब्ला हरआ जिनै बाजियो होमन्ला जों
हावनाने थानाय खथायाव सोरवा सासे हिन्जाव-
ला मायाखौ दर बुयै-बुयै फोजाफैदों 'यै मागा ।
यै माया ॥ सिखारनाय; ने आलासिफोर फैदों'
नोंसिनाब अन्नाने एसे गोलांनो जायगा होदो '
अब्ला रुवाथि बारि गायलु'आ बिसिनानिफ्रायनो
बुंहरदों

'र' थाडो'

जेन मायाया दरखौ खेवनाने होनाय बायदि
आंनो दरजाखौ दरसि खनायाव थाखोमानाने
खेवनाने होवाय । अब्ला रुवाथि बारि गायलु'आ

બુંવાય ;

‘હાવબોદો ।

નાથાય રાવબો રાવ હોફિનાલિસે । લામસાલિ સિલહાયાવલ’ લોનાદો ગુલ-ગાવ સ્તેવ સ્તેવ સ્ત્રાવ-સ્ત્રાવ જુથા આરો જેકેટનિ સોદોવ । આનદાસઆવ વૈ દિનજાવઆ લારલોમા ફિનલાંબાય જાનાંગો । અલ્લા આં ડલસિલો લાલ્લુપનાનૈ વાયજોયાવ ઑંલારહાં જાલ્લા સોરલા સાસેયા ડાંલો લુગા-યાવ હમથેનો નાજાદોમોન જાનાંગો નાથાય એસે ઇરાયદો । લોગો-લોગો ગોબલાવ હોલાવ નાયજો લોગોસે આલાયનિ થુંગિજો જેરાવ મોનો વેયાવનો દાનલ્લાવ મુલ્લાવ લાલામલા વાય વાય આરો આંજો થાફાનાય લોગોફાવો વાહેરાયાવ ઑંલાર લોનાનૈ હાથેરનિ ગુલિલો ફેરથામસો ગોજોઆવ ગાવગારવાય । વાહેરાયાવ થાલોમાનાય માલાસે સેપ્રાફા સોરગિદિનિફાય સિલહા ફારસે ગાગ્લોવ લોવાય । સિલાવફોરઆ સોરલા લારગ’વાય સોરલા હમજાવાય । હરજો હર ગામિ નાહૈ ગુલુન ગામિયાલ્લો દિદોમ હર ગેજેરાવ સિલાવ-સિલાવ લોનાનૈ હોલાવનાયા ગોમસારહૈજોલવાય । જેરૈલો હૈ : હા : હોલાવનાય ગોલાવ રાવજો સાનથિફુર ઓનસોલઆ ગોમજોલવાય । લોરાયફોરનિ ન’યાલ સાનથનો હાથિ માનસિફા જાય જેલો મોનો લેલોનો લાનાનૈ નુજાફૈદો । ફૈનાય માનસિફા જાય જેજો મોનો લિજોનો હોલાહોલિ લાલામલો । જાયજો મોનો લિજોનો લુજા-લુજા લાલામજાનાનૈ સિલાય હમજાનાય સાત્રૈ હિન્જાવ સિલાલ્લુપના સોરલાવ સારથામ, હોરલાં હોરલાં જાલાયથારવાય સિલાય સાત્રૈ સિલાલ્લુપના લુગિલ જોગિલ

લ લામજા વાયનાનૈ હરલાનો થુંગેલાયવાય થામ-થામહિનલા સોરાંનાનૈ ફુંનિ સાન ગોરલે ઑંલાર લાયવાય । સિલાવ હમપ્રાફોરનો સહા લોંહોનો લારિ ગાયલુંઆ દેલરાવ દૈ લાયનો થાંલાવ । દૈ લાવનો દેલરાવ લાલથિ સોહરનાય લેલા દેલરાવ નાયગં હરલ્લા નુહુરવાય લારિ ગાયલુલ્લા હાનિ દેલર સિલાવ સોરલા ગોદોનાસે ગોજોમનાનૈ દં થોર-થોર ગોજાંહાલનાયજો થુનથા થા જાલાયનાનૈ લિલો નુનાનૈ લુલાથિ લારિ ગાયલુલ્લા ‘આયો હિન્જાવ સિલાલા લિલાલ્લો સાસે દં । હિન્જાવ સિલાલા લાંનાનૈ દં હોલાનૈ ગાલલાલ’ ગાલ-લાલ’ ન’ ફારસે લારલોદો । લુલાથિ લારિ ગાય-લુંનિ લિલાયદિ રાલલો લોનાનાનૈ સિલાવ નાયનો આરો લુનો ફૈનાય માનસિફા દેલરાવ લાંનાય સિલાલ્લો નાયનો લોલ-લોલ લારલોદો । હાનિ દેલરનિ સોરગિદિ ગસંનાનૈ નાયહરનાય માનસિફા સિનાય હરનો હાલાય દેલરાવ લારલાંનાય હિન્જાવ સિલાલ્લુપના ‘નાંદર લારલાં જાલ’લાદાનિ ફિસાલ્લા લિસિરામ હાયથા જોસાય માદા । લોગો લોગોનો માલાસે રાગા લરા માનસિફા ગોથાલ્લોનો લલનો હોનાનૈ લદાલ લાય-લાયે હાનિ દેલરલો જાલ-લ્લાયલો આરો જાલલ્લાયલો । લાસૈ લાસૈનો હાનિ દેલ’રા જાલલ્લાય જાનાય હાજો લુંનાનૈ હા મોદોમજો સમાન જાલાય લાયવાય । લિનિ લનાલ આં ગિનાયજો જાલજો હાલુ-લાલુ ન’યાલ હિન્જાલ-ફોરનો થામહિનલા આંનિ લિસિનો લિલાલ્લો લારલોમા લોનાયસૈ આં લિલાલ્લુપના ન’નિફાય આંનિ ન’ફારસે સુમિ લુમિ લાસઆલ ગાલોનાનૈ લુ..... । □

Report from the General Secretary

Bongaigaon College Students' Union Society
SESSION - 1995-96

It gives me much pleasure in spelling out Annual Report of the Bongaigaon College Students' Union Society for the Session 1995-96. At first I offer my sincere reverence to the Hon'ble Principal, Mr. R. Choudhury, M. A., the President of Union body and Ex-Vice Principal late Dr. C. M. Das, who passed away very tragically during my tenure. Again I am thankful to Hon ble Vice President of the Union body, respected Professors in-charge and the whole teaching Staff for their kind co-operation and valuable suggestions that I got in discharging my duties and responsibilities. I extend my hearty thanks to the student friends for giving me this ample scope and unique privilege of serving BCSUS as its General Secretary for the session 1995-96. My thanks also go to the Employees of the College office for their help as and when I needed.

The Functions I performed during the short tenure of one year as the General Secretary may be summed up in a nutshell as follows.

The Oath taking ceremony of the newly elected body was held on 28th of September, 1995, with a big gathering of teachers and Students. After the oath, I delivered my maiden speech before the gathering with reference to main objectives of the students' Union. In my short speech, I warmly requested the departmental secretaries and class Representatives to discharge their duties smoothly. And I appealed to all students to help bring a congenial academic atmosphere in the College.

My tenure saw celebration of different festivals/functions in the college. The X-Mas day was observed on 19th December in advance for the first time in our college with a big gathering of students and guests.

Like the other years the Saraswati Puja, Sankardeva's Tithi, Chilarai Divas, Fateha-i-Dowaz-Daham etc. were celebrated with pomp and grandeur in which many invited guests and local gentlemen took part.

The 31st Annual College Week Festival was celebrated from 3rd January '96 to 10th January '96 in an exhilarating manner. I took much responsibility for smooth functioning of the College Week.

It is to be noted that on the day of opening ceremony of college Week, the newly constructed Administrative Building was inaugurated by Hon'ble CMD of BRPL Mr. J. M. Bujor Baruah and on the same day the foundation stone of a P. G. Hostel and a Girls' Hostel were laid by Mr. Bijendra Singh, IAS, Addl. Deputy Commissioner, Bongaigaon and J. M. Bujor Baruah, Chairman and managing Director, BRPL, Dhaligaon, respectively. We expect our long-felt need would be fulfilled whenever these two Buildings would be completed. Our Hon'ble Principal sir inaugurated college week by hoisting the college flag at 8:00 a.m. and Lecturer P. Daimary hoisted the flag of games and sports at 8:30 a.m. as per the programmes of this festival on the same day.

Mr. S. N. Brahma Chaudhury, a local gentleman and the then M. P. of Kokrajhar L. S. constituency graced the Prize distribution ceremony as the chief guest and G B President Mr. H P. Goswami and many other gentlemen took part in the ceremony. After the Prize distribution, the chief guest and the invited guests delivered their valuable speeches. They told us about the importance of co-curricular and extra-curricular activities for the students and it ended smoothly.

After the college Week, I tried to settle the various problems of the Institution. Mr. Dilip Brahma, Mr. Rubul Hazarika (Cul. Secy.), Mr. M. Haralalka (C.R.), Mr. Dipen Goyary (VP) helped me in submitting different memoranda to different concerned authorities to solve the problems of our college. As a result, a few things are going to be solved very soon. As for example, regular disbursement of scholarship, providing city buses upto college and non-transfer of the bus station from the heart of the Bongaigaon town were the demands approached to the concerning

authorities. And we request to the college authority to build one more cycle stand and a urinal for the interest of the students.

Before concluding my report, I would like to express my deep sorrow for the sudden demise of Dr. C. M. Das (Vice Principal) who co-operated with me always. I pray the Almighty for his eternal peace in heaven.

I am bound to offer again my heartiest thanks to our hon'ble Principal Mr. R. Choudhury for his kind cooperation and suggestion in discharging my duties. I also extend my cordial thanks and salutation to Vice Principal Mr. R. B. Sharmah, and Prof. U. K. Deb, P. Daimary, B. Beuria,, H. C. Das and many others for their kind suggestion and guidance in time of need.

Again, I extend my deep love and gratitude to my dear friends Mr. A. Lohary, Dilip Brahma and to our official members for their kind co-operation during my tenure. Before concluding my short report, I would like to appeal to the college authority to keep an eye in the various grievances and problems of the students and for their immediate solution. Being a fallen creature, I beg to be excused by the authority and student friends for any lapses while discharging my duties as General Secretary of Bongaigaon College students' Union Society.

Lastly, wishing a bright and glorious future for the college.

Thanking all.

Mr. Jaykrishna Basumatary
General Secretary
Bongaigaon College Students'
Union Society
Session— 1995-96

Report from the Games & Sports Secretary

SESSION-1995-96

At the very outset of my Annual Report I extend my hearty thanks to all Student friends of Bongaigaon College who have given me the opportunity to serve as Games & Sports Secretary for the Session 1995-96.

During my tenure, I firstly, organised the inter class Cricket tournament like previous years. B. Com. 2nd year was defeated by B.A 1st year in the final match. I extend my heartiest thanks to all the teams.

Our college week festival for the Session 1995.96 was held from 3rd of January 1996. I organised some outdoor games like previous years. Prof. P. Daimary, Prof. in-charge of my dept. inaugurated the outdoor games. Daimary sir helped me at every step during the college week festival for which I am really grateful to him.

The flag hoisting was followed by a beautiful cultural programme which was performed in the field itself. Again during the college week, various competitions were organised and the students participated with great enthusiasm. The spirit of sportsmen was high and the atmosphere was very happy. To be precise the Sporting events during college week became a memorable chapter in my life.

Before concluding my annual report I would like to offer my thanks to Sourav Ghosh, B. Mazumder and other who assisted me in performing my duty smoothly.

Finally, I wish a bright future to Bongaigaon college and hope that it will attain a peak of glory in the years to come.

Thanking you All.

Long Live Bongaigaon College

Long Live B. C. S. U. S.

Yours faithfully,
Harkeswar Muchahary
Games & Sports Secretary

Report from the Girls' Common Room Secretary

SESSION - 1995-96

Just before going to present this annual report firstly I would like to thank my colleagues and the students of our college for giving me opportunity to serve as Girls' Common Room Secretary of BCSUS for the session 1995-96.

After taking the oath as a Girls' Common Room Secretary I have tried my best to do duty towards the college. But how far I have succeeded and satisfied you is upon you to judge.

Our College Week Festivals was celebrated gorgeously in the premises of our college from 3rd Jan. to 10th Jan. '96.

I thank Mrs. B. L. Brahma Choudhury who inaugurated my department. I'm really happy and proud to say that lots of girl students have showed their talents in the College Week Festival. We must congratulate Miss Rinky Sharma for the excellent performance in becoming the best indoor game player for the year 1995-96.

While discharging my duty I have faced no problem worth the name. For this I thank Mr. J. K. Basumatary (G. Secretary,) Rajesh Basumatary (B Com 1st yr.) and the others who helped me in performing my duty sincerely smoothly.

I am very much thankful to hon'ble Principal whose timely financial assistance and encouragement eased me a lot during my term.

Miss Hiramoni Basumatary
Secretary
Girls' Common Room

Report from the Debate & Symposium Secretary

SESSION-1995-96

At the very beginning I offer my thanks to the student friends who gave me opportunity to serve as the Debate and Symposium Secretary of Bongaigaon College Students' Union Society for the session 1995-96. I tried my best to perform my duties, and how far I am successful is to be judged by you all. I am really grateful to Shri T. K. Bahadur, Professor in-charge and Shri Upal Deb, Professor of English department. Also I would like to thank Rubul Hazarika, Sanjay Pincha, Jakir Ali, Rinki Sharma, Rajesh Prasad, Manoj Baid and others, who assisted me in performing my duty smoothly.

The debate, symposium, quiz and extempore speech are such competitions which no one can contradict that it has no influence in developing the mental power as well as intellect of the students. It has such type of influence that it can increase more new knowledge about the world.

In this year the topic of debate and symposium have been selected to inculcate knowledge about current affairs. In the opinion of the House "Gandhism is no more relevant in modern day Politics" was the debating topic. The topic of symposium was "Constitutional validity of Photo Identity Card". I also organised the Bodo debate competition.

I offer once again my profound regard and hearty thanks to all the student friends & my colleagues and finally I wish for a very bright future of our College.

Thanking you All.

Bimal Sharma
Debate & Symposium Secretary

সমাজসেৱা সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

১৯৯৫-৯৬ চন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ আৰু মোৰ বিভাগৰ তত্ত্বাবধায়ক অধ্যাপক শ্ৰীযুত এ, হুছেইন মহাশয়লৈ মোৰ ভক্তি আৰু শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে সমূহ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাবৃন্দলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা যাচিলোঁ। লগতে বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী তথা এই মহাবিদ্যালয়ৰ সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা গোটৰ সকলো সদস্য-সদস্যালৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা ও বৈপ্লৱিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

যোৱা বছৰ নিৰ্বাচনত মই বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা গোটৰ পক্ষৰ পৰা বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমাজ সেৱা সম্পাদক পদটোৰ বাবে প্ৰাৰ্থী হিচাপে থিয় দি বিনাপ্ৰতিদ্বন্দ্বিতাবে জয়যুক্ত হওঁ। প্ৰাৰ্থীত্ব পোৱাৰ পাছত মই বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ নতুনকৈ গঠন হোৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো নসদস্য-সদস্যৰ লগতে মইও অধ্যক্ষৰ উপস্থিতিত সং আৰু নিষ্ঠাবে মোৰ কৰ্ত্তব্য পালন কৰিম বুলি শপত লওঁ।

মই প্ৰথম মোৰ বিভাগৰ কাম আৰম্ভ কৰোঁ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আগভাগতে। মই মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰিসীমাৰ ভিতৰখন ভালদৰে পৰিষ্কাৰ পৰিছন্ন কৰাৰ লগতে গছবোৰ চুন, বং দি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বাবে সুন্দৰকৈ সজাই তোলাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত বৃক্ষৰোপন কাৰ্য্যসূচীও হাতত লওঁ। মোৰ এই পদটোৰ বিষয়ে বিশেষ অভিজ্ঞতা নাছিল যদিও মই সূচাৰুৰূপে মোৰ কৰ্ত্তব্য পালনত যত্ন কৰিছিলোঁ। মোৰ এই কামবোৰ নিয়াৰিকৈ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত মোৰ বন্ধুবোৰে যথেষ্ট সহায় কৰিছিল — সেইবাবে মই তেওঁলোকৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ। এই প্ৰতিবেদন লিখাৰ পাছতো আৰু কেইমাহমান মোৰ কাৰ্য্যকাল বাকী থাকিব। মই আশা কৰিছোঁ বাকী থকা কাৰ্য্যকালত মই আৰু বহু সমাজ-সেৱাৰ কাম কৰি কলেজৰ গোৰু বঢ়াব পাৰিম। মই যদি মহাবিদ্যালয়ৰ বাহিৰ ভাগতো এই কাম কৰিবলৈ সুযোগ পোওঁ তেনেহলে মই সেই কাম কৰি নিশ্চয় মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে গোৰু কঢ়িয়াই আনিব পাৰিম। মই আশা কৰোঁ অহাৰ মোৰ পদবীটো যিয়ে নাপাওক কিয় তেওঁ যেন মোতকৈ আৰু বহু বেছি গঠনমূলক কাম কৰি বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সৌন্দৰ্য্য আৰু গোৰু বঢ়াব পাৰিব। শেষত মই বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়ত কৰি অহা অনিচ্ছাকৃত আৰু অজ্ঞাত ভুলৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা মাগি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

“বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয় দীৰ্ঘজীৱি হওঁক”।

ধন্যবাদেৰে—

শ্ৰীভবেন্দ্ৰ কুমাৰ দাস

সম্পাদক

সমাজ সেৱা বিভাগ

ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

১৯৯৫-৯৬ চন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ, অধ্যাপক, অধ্যাপিকাবৃন্দ, সমূহ ছাত্র-ছাত্রী আৰু বন্ধু-বান্ধবীলৈ মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো।

যোৱা ইং ২৮ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ নৱ-নিৰ্বাচিত ছাত্র একতা সভাৰ শপত গ্ৰহণ অনুষ্ঠানত মই ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদকৰ পদ লৈ সুচাৰুৰূপে কাম চলাই যাবলৈ সভাপতিৰ ওচৰত শপত লওঁ। অৱশ্যে বহুতো যোগ্য প্ৰাৰ্থীৰ মাজতো উক্ত দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ মোক সুযোগ দি যি সকল বন্ধু বান্ধৱীয়ে ভোট দি নিৰ্বাচিত কৰিলে সেই সকললৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনালো। কিন্তু মই মোৰ দায়িত্ব পালনৰ ক্ষেত্ৰত কিমানদূৰ কৃতকাৰ্য হব পাৰিলো, সেয়া ছাত্র-ছাত্রী সকলৰ বিচাৰ্য্য বিষয়। মোৰ কাৰ্য্যকালত প্ৰতিটো পদক্ষেপতে মোক বিভিন্ন বিষয়ত দিহা পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱাৰ বাবে ছাত্র একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক, অধ্যক্ষ, অধ্যাপিকাবৃন্দৰ ওচৰত মই চিৰজ্ঞানী।

আজি এই প্ৰতিবেদনৰ যোগেদি বিগত বছৰৰ মোৰ সম্পাদকীয় কাৰ্য্যাবলীৰ এটি চমু বিৱৰণী ছাত্র-ছাত্রী সকললৈ আগবঢ়ালো।

নৱনিৰ্বাচিত ছাত্র একতা সভা গঠিত হোৱাৰ কিছুদিনৰ পিছতেই ৩ জানুৱাৰীৰ পৰা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হৈছিল। তাত মই মোৰ বিভাগৰ পৰা বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা আয়োজন কৰিছিলো। মোৰ বিভাগৰ খেল সমূহ উদ্বোধন কৰিছিল ৰাজনীতি বিভাগৰ মাননীয় অধ্যাপক শ্ৰীযুত ভৱানী প্ৰসাদ শৰ্মাদেৱে। প্ৰতিযোগিতা সমূহ সুচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত হৈছিল বুলি কব পাৰি। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত লঘু খেল বিভাগত শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈৰ সন্মান লাভ কৰে অতুল কলিতাই। ছাত্র জিৰণী কোঠাৰ তত্ত্বাবধায়ক অধ্যাপক শ্ৰীযুত ভৱানী প্ৰসাদ শৰ্মাদেৱে বিভিন্ন দিহাপৰামৰ্শ আগবঢ়াই মোৰ ভুল ত্ৰুটি সমূহ আঙুলিয়াই দি যিখিনি সহযোগিতা আগবঢ়ালে তাৰ বাবে মই তেখেতৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ।

বিগত বছৰৰ বিভিন্ন কাৰ্য্যসূচী সমূহ সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাত সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সন্দিপন মজুমদাৰ (B Com 2nd year), ৰামা সাহা (B Com 3rd year), সঞ্জয় গগৈ (B Com 2nd year), সুভাষ সিংহা (B Com 2nd year), ৰঞ্জিত দাস (H S 2nd year), মৃণাল কান্তি দেৱ (B Com 2nd year), জয়কৃষ্ণ বসুমতাৰী (B A 3rd year), আদিলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত হোৱা অনিচ্ছাকৃত ভুল ভ্ৰান্তিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰণি মাৰিলো।

“জয় আই অসম”।

শ্ৰীঅমিয় কুমাৰ ৰায়

সম্পাদক

ছাত্র জিৰণী কোঠা

সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

১৯৯৫-৯৬ বৰ্ষ

লিখনীৰ বুলনিতে মই বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত ৰাজেশ্বৰ চৌধুৰী মহোদয় আৰু শ্ৰদ্ধেয় অধ্যাপক/অধ্যাপিকা সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদিতছোঁ। লগতে মোৰ প্ৰতি আস্থা ৰাখি যি সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধবীয়ে মোক সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ সম্পাদকৰ গধুৰ দায়িত্ব অৰ্পন কৰি কাৰ্য্যানিৰ্বাহ কৰাত সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিল তেওঁলোকলৈ মই চিৰকৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

এই কথা দোহাৰিবৰ নিশ্চয় প্ৰয়োজন নাই, যে সুকুমাৰ কলাই নৃত্য, নাট, গীত-বাদ্য, চিত্ৰ-স্থাপত্য এই সকলোবোৰৰ সংমিশ্ৰিত ৰূপটোক বুজায় আৰু এইবোৰেই হ'ল এটা জাতিৰ ঐতিহ্য আৰু সাংস্কৃতিক পৰম্পৰাৰ উজ্জল চানেকি। সংস্কৃতিৰ ধৰ্মই হৈছে গতিশীলতা আৰু পৰিবৰ্তনমুখীতা। বিশাল লুইতখনে যিদৰে বিভিন্ন স্থানৰ পৰা বৈ অহা জান-জুৰি সমূহক উদাৰচিত্তে আকোৱালি লৈ নিৰবিচ্ছিন্ন ভাৱে প্ৰবাহিত হৈ আছে, প্ৰকৃত সংস্কৃতিও সেইদৰে বিভিন্ন ভাষা-ভাষী ধৰ্ম-সম্প্ৰদায়ৰ ভেদাভেদ মৰিমূৰ কৰি সাম্য-মৈত্ৰী আৰু একতাৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত।

বাণিজ্যিক চহৰ বঙাইগাঁওলৈ যিদৰে বিভিন্ন প্ৰান্তৰ পৰা বিভিন্ন ধৰ্মীয় লোকে আহি বসবাস কৰিবলৈ লৈছে, সেইদৰে বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়খন হৈ পৰিছে নানা জাতি, নানা ভাষা-ভাষী ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ মিলন তীৰ্থ। গতিকে এই মিলন তীৰ্থৰ পবিত্ৰতা অক্ষুন্ন ৰাখিবলৈ সকলোৱে মিলিজুলি প্ৰচেষ্টা কৰাটো আমাৰ কৰ্তব্য।

মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহত মোৰ বিভাগটোত পৰিবৰ্তিত সময়ৰ কচিৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক বিকাশ হ'ব পৰাকৈ কিছুমান নতুন ধৰণৰ প্ৰতিযোগিতাও অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছিল। মোৰ বিভাগৰ অন্তৰ্গত সংগীত, নাটক, নৃত্য, চিত্ৰাংকণ আদি প্ৰতিযোগিতা সমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অসীম উৎসাহ আৰু পাৰদৰ্শিতাবে অংশ গ্ৰহণ কৰা পৰিলক্ষিত হৈছিল।

মোৰ বিভাগৰ কাৰ্য্যসমূহ সূচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰিবলৈ মই যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিলো, কিন্তু তাত মই কিমান খিনি কৃতকাৰ্য্য হ'ব পাৰিছো বা পৰা নাই সেইটো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ বিচাৰ্য্য বিষয়।

সদৌ শেষত পুৰস্কৃত প্ৰতিযোগী সকলৰ লগতে যি সকলে এইবেলি পুৰস্কাৰ লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ নহ'ল সেই সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা থাকিল, তেওঁলোকে যেন হতাশ নহৈ অহাবাৰৰ বাবে অধিক দৃঢ়তাৰে সাজু হৈ থাকি সফলতা লাভ কৰিব পাৰে।

তত্পৰি যিসকল অধ্যাপক-অধ্যাপিকাই আমাৰ বিভাগীয় কামবোৰ সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাত তেওঁলোকৰ বহুমূলীয়া দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়াই মোক সহায় কৰিলে আৰু মোৰ ভুল-ত্রুটি সমূহ আঙুলিয়াই দি উৎসাহ, অনুপ্ৰেৰণা যোগালে আৰু তেওঁলোকৰ লগতে মোৰ কাৰ্যকালত বিশেষ ভাবে সহযোগ আগবঢ়োৱা সৰ্বশ্ৰী মুনাল কান্তি দেৱ, প্ৰমোদ চৌধুৰী, বেণুকা শৰ্মা, ধীৰাজ দাস, জাকিৰ আলি, অভিজিৎ ৰায়, ৰঞ্জন চৌধুৰী, প্ৰলয় চিক্‌ডাৰ, সন্দিপন মজুমদাৰ, সুবাস সিংহ আদি লৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ আৰু বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সুস্থ শৈক্ষিক-পৰিবেশৰ দীৰ্ঘায়ু কামনাৰে মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ তুলিকা সামৰিছোঁ।

জয়তু বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

জয়তু বঙাইগাঁও মহাবিদ্যালয়।

শ্ৰীকবুল হাজৰীকা

সম্পাদক

সুকুমাৰ কলা বিভাগ

Report from the Vice President

SESSION—1995-96

First of all, I convey my heartiest thanks to all the student friends of Bongaigaon College who have give me golden opportunity to serve as the Vice President of B C S U S during 1995-96. And I also thank our honourable Principal, Sri R. Choudhury and the teacher staff for their valuable guidance and suggestion. I have served my best for the upliftment of the college [and other students' activities but it is for our student friends to judge.

After taking charge as the Vice President, I went to the Bodoland Autonomous Council (BAC) Office with Sri Dinen Brahma on 20th November 1995 because our honourable Principal R. Chaudhury warmly assisted me to draw the cheque of Rs 2 lakhs as fifty percent grant out of Rs. 4 lakhs sanctioned for the construction of boundary wall and extension of Tribal Girls' Hostel. Later on, our honourable Principal received Rs. 2 lakhs from the BAC and construction will be done soon.

Undisbursement of scholarship has been the long standing problem of the Bongaigaon College Students. To eliminate this problem we went to Dudhnoi ITDP office on 7-2-96 and a meeting was held for the disbursement of pending scholarship. Ultimately for the session 1991-92-93 S/C scholarship was disbursed on 26th, 27th March 1996.

Again our honourable Principal has assisted me financially to go to Dudhnoi ITDP office for the early disbursement of pending S/T & OBC scholarship. We went on 4th, 26th March, 22nd April and 9th July 1996 at Dudhnoi ITDP office and following pending scholarship will be disbursed soon.

To solve kerosene oil problem, I went to the Food & Civil Supply Office, Bongaigaon on 23rd & 20th February '96 and got one hawker every week at college premises for easy distribution to needy college students by showing identity card.

It is very remarkable that during our term, due to our honourable

Principal's tireless effort, BRPL and honourable D.C. (Bongaigaon) has donated finance to construct Women Hostel & P.G. Hostel respectively. And construction will be started soon.

Lastly, I pray God to give eternal peace to our beloved Vice Principal Late C.M. Das for his tragic death.

Again I beg pardon to all my student friends to whom I have committed mistake knowingly or unknowingly. Lastly, I thank to our honourable Principal R. Choudhury for his dynamic leading.

Again I thank Mr. Prahlad Brahma, Mr. Sanjib Boro, Mr. Dinen Brahma, Raju Brahma, Drana Brahma and others for their helping hands.

Thanking you all.

Long Live Students' Union.

Sincerely Yours,

Mr. Dipendra Goyary
Vice President

OUR EX-EDITORS :

Sukriti Brahma Choudhury	1st Issue	1966-67
Bhajan Chakraborty	2nd Issue	1968-69
Nalini Ranjan Das	3rd Issue	1970-71
Phanindra Das	4th Issue	1971-72
Nitya Gopal Ghosh	5th Issue	1972-73
Nitish Biswas	6th Issue	1973-74
Suchen Chandra Ray	7th Issue	1974-75
Bipul Bhowmick	8th Issue	1975-76
Tapan Mahanta	9th Issue	1976-77
Mahendra Barman	10th Issue	1978-79
Mahesh Iswary	11th Issue	1982-83
Bimal Kumar Barman	12th Issue	1983-84
Nirmal Gabda Mochahary	13th Issue	1984-85
Manindra Basumatary	14th Issue	1986-87
Niranjan Barman	15th Issue	1988-89
Abdul Khaleque	16th Issue	1989-90
Alok Gupta	17th Issue	1994-95